

Tematski prikaz

Tarifna uvrstitev blaga

Predgovor

Evropska unija vključuje carinsko unijo, ki zajema celotno blagovno menjavo. Ta carinska unija obsega dve glavni veji. Na eni strani določa prepoved carinskih dajatev med državami članicami pri uvozu in izvozu ter vseh dajatev z enakim učinkom, tako glede proizvodov s poreklom iz držav članic kot glede proizvodov iz tretjih držav, ki so v državah članicah v prostem prometu. Na drugi strani zahteva uvedbo skupne carinske tarife v razmerju do tretjih držav.

Skupna carinska tarifa vključuje kombinirano nomenklaturo (v nadaljevanju: KN) blaga, ki omogoča razvrstitev vsega uvoženega ali izvoženega blaga v določene tarifne številke. To je namen postopka tarifne uvrstitve.

Ker je znesek carinskih dajatev, ki jih pobirajo carinski organi držav članic, odvisen od tarifne uvrstitve zadevnega proizvoda in ker so prihodki od teh dajatev lastna sredstva Unije, ima tarifna uvrstitev blaga poseben pomen tako z vidika varstva finančnih interesov Unije kot tudi z vidika interesov zadevnih gospodarskih subjektov.

Ta postopek pa lahko povzroča številne težave, zlasti kadar se nanaša na kompleksno blago. Za njihovo reševanje v skladu z zahtevami, ki izhajajo iz načela pravne varnosti, je bil vzpostavljen pravni okvir na evropski ravni.¹

Evropski sistem tarifne uvrstitve temelji na harmoniziranem sistemu poimenovanj in šifrskih oznak blaga (v nadaljevanju: HS), ki ga je pripravila Svetovna carinska organizacija (v nadaljevanju: WCO) in ki je bil uveden z Mednarodno konvencijo o harmoniziranem sistemu poimenovanj in šifrskih oznak blaga (v nadaljevanju: Konvencija o HS), ki je bila sklenjena v Bruslju 14. junija 1983 in skupaj s Protokolom o spremembah z dne 24. junija 1986 v imenu Evropske gospodarske skupnosti potrjena s Sklepom 87/369².

Na podlagi člena 3(1) Konvencije o HS se vsaka pogodbenica zavezuje, da bosta njena nomenklatura carinske tarife in statistična nomenklatura usklajeni s HS, da bo uporabljala vse tarifne številke in podštevilke HS, ne da bi kaj dodala ali spremenila, vključno z njihovimi številčnimi oznakami, in da bo spoštovala številčni vrstni red navedenega sistema. Vsaka pogodbenica se prav tako zavezuje, da bo uporabljala splošna pravila za razlago HS in vse opombe k oddelkom, poglavjem in tarifnim podštevilkam HS ter da ne bo spremenila njihove vsebine. WCO pod pogoji, določenimi v členu 8 Konvencije o HS, potrdi pojasnjevalne opombe in mnenja o uvrstitvi, ki jih je sprejel odbor za HS.

¹ Evropski sistem uvrstitve blaga je sestavljen iz dveh delov, in sicer KN in integrirane tarife Evropske unije (TARIC), ki jo je določila Komisija in ki zagotavlja informacije o ustreznih carinskih stopnjah in drugih ukrepih, ki se uporabljajo za določeno blago v Uniji, ter je sestavljena iz osemmestne oznake KN, dopolnjene z dodatnima dvema številkami.

² Sklep Sveta 87/369/EGS z dne 7. aprila 1987 o sprejetju Mednarodne konvencije o harmoniziranem sistemu poimenovanj in šifrskih oznak blaga in Protokola o spremembah Konvencije (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 2, str. 288).

Ta sistem, ki izhaja iz Uredbe Sveta št. 2658/87³, katere priloga se redno posodablja,⁴ zlasti zaradi vključitve novih oznak ali dodatnih razčlenitev, vključuje splošna pravila za razlago, pojasnjevalne opombe in uredbe o tarifni uvrstitvi, ki jih sprejme Komisija. Sodišče mora tako pri izvajanju pristojnosti, ki so mu dodeljene, zagotoviti skladnost pri uporabi navedenih pravil in aktov. V ta namen mora Sodišče na podlagi vprašanj za predhodno odločanje, ki jih predložijo nacionalna sodišča, pojasniti splošna pravila, ki urejajo tarifno uvrstitev, in meril, ki se uporabljajo na tem področju, pojasniti obseg tarifnih števil in tarifnih podštevil KN ter odločiti o veljavnosti uredb o tarifni uvrstitvi, ki jih je sprejela Komisija.

Čeprav Sodišče samo ne opravi tarifne uvrstitve zadevnega proizvoda, je tako pozvano, da vsem zadevnim strankam zagotovi vse koristne elemente za pravilno tarifno uvrstitev, pri čemer po potrebi poda tudi ustrezne napotke za izvajanje pristojnosti carinskih organov in nacionalnih sodišč v prihodnosti.

Sodišče je tako imelo večkrat priložnost pojasniti elemente, ki jih je treba upoštevati pri tarifni uvrstitvi, kot sta namen ali funkcija proizvoda, ter razložiti pojme, ki so upoštevni za tarifno uvrstitev proizvodov, ki vsebujejo več sestavnih delov ali so del drugega blaga.

Vsi ti elementi obsežne sodne prakse Sodišča zaradi pogosto precejšnje zapletenosti in tehničnosti obravnavanih proizvodov nujno prispevajo k pomenu te sodne prakse za tarifno uvrstitev blaga.

Namen tega tematskega prikaza je predstaviti ključne elemente te sodne prakse. V zvezi s tem je treba poudariti, da je Sodišče redno pozvano, naj v okviru postopkov za sprejetje predhodne odločbe odloči o vprašanjih, ki poleg svoje pravne narave zajemajo tudi posebne znanstvene in tehnične vidike, povezane z objektivnimi značilnostmi in lastnostmi zadevnega blaga. Zato so ugotovitve iz sodne prakse Sodišča pogosto vključene v presoje in razlage, ki se nanašajo na konkretno blago. Da bi torej bralec bolje razumel dejanski in pravni okvir vsake od izbranih odločb, ne da bi se pri tem zmanjšala razumljivost tega tematskega pregleda kot celote, so ključni elementi sodne prakse Sodišča predstavljeni v konkretnem kontekstu vsake odločbe in, kolikor je mogoče, poudarjeni z ležečim tiskom.

³ Uredba Sveta (EGS) št. 2658/87 z dne 23. julija 1987 o tarifni in statistični nomenklaturi ter skupni carinski tarifi (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 2, str. 382). S to uredbo je bila uvedena KN, da bi se hkrati izpolnile zahteve SCT, statistike Unije o zunanji trgovini in drugih politik Unije v zvezi z uvozom ali izvozom blaga.

⁴ Priloga I k Uredbi Sveta št. 2658/87 je bila nadomeščena z novo prilogo na podlagi Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2021/1832 z dne 12. oktobra 2021 o spremembi Priloge I k Uredbi št. 2658/87 (UL 2021, L 385, str. 1), ki je začela veljati 1. januarja 2022.

Seznam okrajšav

ITA: Sporazum o trgovini z izdelki informacijske tehnologije

CEN: Evropski odbor za standardizacijo

KN: kombinirana nomenklatura

WCO: Svetovna carinska organizacija

STO: Svetovna trgovinska organizacija

ZTI: zavezujoča tarifna informacija

HS: harmonizirani sistem poimenovanj in šifrskih oznak blaga

SCT: skupna carinska tarifa

Seznam zadevnih aktov

Uredba Sveta (EGS) št. 2658/87 z dne 23. julija 1987 o tarifni in statistični nomenklaturi ter skupni carinski tarifi (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 2, str. 382)

Uredbe Komisije (EGS) št. 3174/88 z dne 21. septembra 1988 o spremembi Priloge I k Uredbi št. 2658/87 (UL 1988, L 298, str. 1); **št. 548/89** z dne 28. februarja 1989 o uvrstitvi določenega blaga v kombinirano nomenklaturu (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 4, str. 54); **št. 812/89** z dne 21. marca 1989 o uvrstitvi določenega blaga v kombinirano nomenklaturu (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 4, str. 67); **št. 2886/89** z dne 2. avgusta 1989 o spremembi Priloge I k Uredbi št. 2658/87 (UL 1989, L 282, str. 1); **št. 2472/90** z dne 31. julija 1990 o spremembi Priloge I k Uredbi št. 2658/87 (UL 1990, L 247, p. 1); **št. 2587/91** z dne 26. julija 1991 o spremembi Priloge I k Uredbi št. 2658/87 (JO 1991, L 259, p. 1); **št. 2505/92** z dne 14. julija 1992 o spremembi prilog I in II k Uredbi št. 2658/87 (UL 1992, L 267, str. 1) in **št. 2551/93** z dne 10. avgusta 1993 o spremembi Priloge I k Uredbi št. 2658/87 (UL 1993, L 241, str. 1)

Uredbe Komisije (ES) št. 535/94 z dne 9. marca 1994 o spremembi Priloge I k Uredbi št. 2658/87 (UL 1994, L 68, str. 15); **št. 3115/94** z dne 20. decembra 1994 o spremembi prilog I in II k Uredbi št. 2658/87 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 5, str. 324); **št. 1165/95** z dne 23. maja 1995 o uvrstitvi določenega blaga v kombinirano nomenklaturu (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 5, str. 410); **št. 3009/95** z dne 22. decembra 1995 o spremembi Priloge I k Uredbi št. 2658/87 (UL 1995, L 319, str. 1); **št. 1734/96** z dne 9. septembra 1996 o spremembi Priloge I k Uredbi št. 2658/87 (UL 1996, L 238, str. 1); **št. 1196/97** z dne 27. junija 1997 o uvrstitvi določenega blaga v kombinirano nomenklaturu (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 8, str. 314); **št. 1624/97** z dne 13. avgusta 1997 o spremembi Priloge I k Uredbi št. 2658/87 (UL 1997, L 224, str. 16); **št. 1264/98** z dne 17. junija 1998 o uvrstitvi določenega blaga v kombinirano nomenklaturu (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 8, str. 492); **št. 2261/98** z dne 26. oktobra 1998 o spremembi Priloge I k Uredbi št. 2658/87 (UL 1998, L 292, str. 1); **št. 2518/98** z dne 23. novembra 1998 o uvrstitvi določenega blaga v kombinirano nomenklaturu (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 9, str. 52); **št. 2204/1999** z dne 12. oktobra 1999 o spremembi Priloge I k Uredbi št. 2658/87 (UL 1999, L 278, str. 1); **št. 2263/2000** z dne 13. oktobra 2000 o spremembi Priloge I k Uredbi št. 2658/87 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 34, str. 170); **št. 2031/2001** z dne 6. avgusta 2001 o spremembi Priloge I k Uredbi št. 2658/87 (UL 2001, L 279, str. 1); **št. 1832/2002** z dne 1. avgusta 2002 o spremembi Priloge I k Uredbi št. 2658/87 (UL 2002, L 290, str. 1); **št. 1789/2003** z dne 11. septembra 2003 o spremembi Priloge I k Uredbi št. 2658/87 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 14, str. 3); **št. 1871/2003** z dne 23. oktobra 2003 o spremembi Priloge I k Uredbi št. 2658/87 (UL, posebna izdaja v

slovenščini, poglavje 2, zvezek 13, str. 493); **št. 2344/2003** z dne 30. decembra 2003 o spremembi Priloge I k Uredbi št. 2658/87 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 15, str. 231); **št. 754/2004** z dne 21. aprila 2004 o uvrstitvi določenega blaga v kombinirano nomenklaturu (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 16, str. 93); **št. 1810/2004** z dne 7. septembra 2004 o spremembi Priloge I k Uredbi št. 2658/87 (UL 2004, L 327, str. 1); **št. 1719/2005** z dne 27. oktobra 2005 o spremembi Priloge I k Uredbi št. 2658/87 (UL 2005, L 286, str. 1); **št. 400/2006** z dne 8. marca 2006 o uvrstitvi določenega blaga v kombinirano nomenklaturu (UL 2006, L 70, str. 9); **št. 1549/2006** z dne 17. oktobra 2006 o spremembi Priloge I k Uredbi št. 2658/87 (UL 2006, L 301, str. 1); **št. 1214/2007** z dne 20. septembra 2007 o spremembi Priloge I k Uredbi št. 2658/87 (UL 2007, L 286, str. 1); **št. 1031/2008** z dne 19. septembra 2008 o spremembi Priloge I k Uredbi št. 2658/87 (UL 2008, L 291, str. 1); **št. 948/2009** z dne 30. septembra 2009 o spremembi Priloge I k Uredbi št. 2658/87 (UL 2009, L 287, str. 1) in **št. 1051/2009** z dne 3. novembra 2009 o uvrstitvi določenega blaga v kombinirano nomenklaturu (UL 2009, L 290, str. 56)

Uredbi Komisije (EU) št. 861/2010 z dne 5. oktobra 2010 o spremembi Priloge I k Uredbi št. 2658/87 (UL 2010, L 284, str. 1) in **št. 1006/2011** z dne 27. septembra 2011 o spremembi Priloge I k Uredbi št. 2658/87 (UL 2011, L 282, str. 1)

Izvedbene uredbe Komisije (EU) št. 620/2011 z dne 24. junija 2011 o spremembi Uredbe št. 2658/87 (UL 2011, L 166, str. 16); **št. 727/2012** z dne 6. avgusta 2012 o uvrstitvi določenega blaga v kombinirano nomenklaturu (UL 2012, L 213, str. 5); **št. 927/2012** z dne 9. oktobra 2012 o spremembi Priloge I k Uredbi št. 2658/87 (UL 2012, L 304, str. 1); **št. 1001/2013** z dne 4. oktobra 2013 o spremembi Priloge I k Uredbi št. 2658/87 (UL 2013, L 290, str. 1); **št. 113/2014** z dne 4. februarja 2014 o uvrstitvi določenega blaga v kombinirano nomenklaturu (UL 2014, L 38, str. 20); **št. 1101/2014** z dne 16. oktobra 2014 o spremembi Priloge I k Uredbi št. 2658/87 (UL 2014, L 312, str. 1); **št. 1212/2014** z dne 11. novembra 2014 o uvrstitvi določenega blaga v kombinirano nomenklaturu (UL 2014, L 329, str. 3); **2015/1754** z dne 6. oktobra 2015 o spremembi Priloge I k Uredbi št. 2658/87 (UL 2015, L 285, str. 1) in **2016/1140** z dne 8. julija 2016 o uvrstitvi določenega blaga v kombinirano nomenklaturu (UL 2016, L 189, str. 1)

Uredbe Sveta (EGS) št. 950/68 z dne 28. junija 1968 o skupni carinski tarifi (UL 1968, L 172, str. 1); **št. 1/71** z dne 17. decembra 1970 o spremembi Uredbe št. 950/68 (UL 1971, L 1, str. 1); **št. 3400/84** z dne 27. novembra 1984 o spremembi Uredbe št. 950/68 (UL 1984, L 320, str. 1) in **št. 750/87** z dne 16. marca 1987 o spremembi Uredbe št. 950/68 (UL 1987, L 76, str. 1)

Uredba Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 4, str. 307)

Uredba Komisije (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje Uredbe št. 2913/92 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 6, str. 3)

Uredba Sveta (ES) št. 82/97 z dne 19. decembra 1996 o spremembi Uredbe št. 2913/92 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 8, str. 179)

Uredba Komisije (ES) št. 12/97 z dne 18. decembra 1996 o spremembi Uredbe št. 2454/93 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 8, str. 3)

Uredba (EU) št. 952/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. oktobra 2013 o carinskem zakoniku Unije (UL 2013, L 269, str. 1)

Uredba Sveta (ES) št. 1601/2001 z dne 2. avgusta 2001 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve in o dokončnem pobiranju začasnih protidampinških dajatev, uvedenih na uvoz nekaterih železnih ali jeklenih vrvi in kablov s poreklom iz Češke republike, Rusije, Tajske in Turčije (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 38, str. 62)

Direktiva Sveta 92/83/EGS z dne 19. oktobra 1992 o uskladitvi strukture trošarin za alkohol in alkoholne pijače (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 9, zvezek 1, str. 206)

Direktiva Sveta 2008/118/ES z dne 16. decembra 2008 o splošnem režimu za trošarino in o razveljavitvi Direktive 92/12/EGS (UL 2009, L 9, str. 12)

Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 98/70/ES z dne 13. oktobra 1998 o kakovosti motornega bencina in dizelskega goriva ter spremembi Direktive 93/12/EGS (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 23, str. 182)

Direktiva Sveta 93/42/EGS z dne 14. junija 1993 o medicinskih pripomočkih (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 12, str. 82)

Direktiva 2001/83/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. novembra 2001 o zakoniku Skupnosti o zdravilih za uporabo v humani medicini (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 27, str. 69), kakor je bila spremenjena z Direktivo 2011/62/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2011 (UL 2011, L 174, str. 74)

Direktiva Komisije 2014/77/EU z dne 10. junija 2014 o spremembi prilog I in II k Direktivi 98/70 (UL 2014, L 170, str. 62)

Kazalo

PREGOVOR.....	3
SEZNAM OKRAJŠAV	5
SEZNAM ZADEVNIH AKTOV	6
I. SPLOŠNE UGOTOVITVE O NARAVI IN OBSEGU NALOG SODIŠČA UNIJE TER O UPOŠTEVNIH MERILIH ZA PRESOJO	10
II. NAČELA, KI SE UPORABLJAJO ZA TARIFNO UVRSTITEV	17
1. Vsebina in obseg splošnih pravil za razlago	17
1.1. Pravilo 1 – pomen poimenovanj tarifnih števil in podštevil ter besedila oznak KN.....	17
1.2. Pravilo 2(a) in (b) – načela, ki se uporabljajo za proizvode ali izdelke glede na njihovo stanje completeness ali končnosti in za snovi glede na njihovo uporabo	19
1.3. Pravilo 3, od (a) do (c) – načela, ki se uporabljajo za proizvode, ki so sestavljeni iz več materialov ali snovi, ki jih je mogoče uvrstiti v več kot eno tarifno številko	21
1.4. Pravila od 4 do 6 – privzeto pravilo, posebno pravilo za določeno embalažo in pravilo o primerjavi tarifnih podštevil.....	29
2. Merila za uvrstitev.....	32
2.1. Objektivne značilnosti in lastnosti proizvoda.....	32
2.2. Namen proizvoda.....	41
2.3. Uporaba proizvoda.....	47
2.4. Funkcija proizvoda.....	54
III. VIRI UREDITVE, KI SE UPORABLJA ZA POSTOPEK TARIFNE UVRSTITVE	59
1. Pojasnjevalne opombe.....	59
1.1. Pojasnjevalne opombe WCO	59
1.2. Pojasnjevalne opombe Komisije.....	64
2. Uredbe o tarifni uvrstitvi, ki jih je sprejela Komisija	69
3. Mnenja o tarifni uvrstitvi in zavezujoče tarifne informacije.....	78
3.1. Mnenja o tarifni uvrstitvi WCO in Odbora za carinski zakonik.....	78
3.2. Zavezujoče tarifne informacije	82
4. Drugi pravno zavezujoči akti.....	89

I. Splošne ugotovitve o naravi in obsegu nalog sodišča Unije ter o upoštevni merilih za presojo

Sodba z dne 7. maja 1991, Post (C-120/90, [EU:C:1991:196](#))

„Skupna carinska tarifa – Tarifne številke – Proizvod, ki vsebuje 76,6 % beljakovin, 5 % laktoze in 2,1 % maščobe brez zaznavnega sladkorja, pridobljen z ultrafiltracijo – Uvrstitev v tarifno številko 0404 90 33 kombinirane nomenklature“

V zadevi, v kateri je bila izdana ta sodba, je bilo Sodišče pozvano, naj odgovori na vprašanje, ali je treba prah, imenovan „koncentrat sirotkinih beljakovin 75 %“, ki se pridobi z ultrafiltracijo sirotke in ki vsebuje 76,6 % beljakovin, 2,1 % maščob in 5 % laktoze brez zaznavnega sladkorja, uvrstiti v tarifno podštevilko 0404 90 33 SCT⁵, „proizvodi, sestavljeni iz naravnih mlečnih sestavin“, ali pa ta proizvod spada pod „sirotko“ iz tarifne podštevilke 0404 10 11 SCT.

Sodišče je najprej opozorilo, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso treba odločilno merilo za tarifno uvrstitev blaga na splošno poiskati v njegovih objektivnih značilnostih in lastnostih, kakor so opredeljene z besedilom tarifnih števil in tarifnih podštevil SCT ter z opombami k oddelkom ali poglavjem.

V zvezi s tem je Sodišče ugotovilo, da tarifni podštevilki 0404 10 in 0404 90 SCT zajemata dve skupini proizvodov, naslovljeni, prvič, „[...] sirotka“ (tarifna podštevilka 0404 10) in, drugič, „proizvodi, sestavljeni iz naravnih mlečnih sestavin [...]“ (tarifna podštevilka 0404 90). Dalje, Sodišče je poudarilo, da je v pojasnjevalnih opombah pojasnjeno, da je sirotka v smislu tarifne številke 0404 SCT sestavljena iz naravnih sestavin, ki ostanejo, ko se iz mleka odstranita maščoba in kazein. V skladu s temi pojasnjevalnimi opombami ima lahko sirotka zmanjšano vrednost laktoze, lahko je demineralizirana in lahko je koncentrirana.

Sodišče je tako ugotovilo, da je treba za presojo, ali se za proizvod, kakršen je ta v postopku glavni stvari, lahko šteje, da ima zmanjšano vrednost laktoze v smislu pojasnjevalnih opomb, primerjati delež laktoze v sirotki in v tem proizvodu.

Sodišče je poleg tega opozorilo na svojo sodno prakso, v skladu s katero mora proizvod, da se lahko uvrsti v določeno podštevilko SCT, vsebovati bistvene sestavine osnovnega izdelka, njegova sestava pa se glede razmerij ne sme bistveno razlikovati od sestave osnovnega izdelka. Sodišče je ugotovilo, da to ne drži za koncentrat sirotkinih beljakovin 75 %, kakršen se obravnava pred nacionalnim sodiščem, saj po eni strani delež laktoze tega proizvoda predstavlja le približno eno štirinajstino vrednosti, ki jo običajno vsebuje sirotka v prahu, po drugi strani pa so se zaradi skoraj popolne odstranitve laktoze bistveno spremenili tudi deleži drugih sestavin sirotke.

⁵ SCT iz Priloge I k Uredbi št. 950/68 v različici, ki izhaja iz Priloge k Uredbi št. 3174/88.

Na podlagi teh ugotovitev je Sodišče odločilo, da proizvod, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, ne more spadati v tarifno podštevilko 0404 10 SCT, ker nima več bistvenih značilnosti osnovnega proizvoda „sirotke“.

Je pa Sodišče ugotovilo, da ima beljakovinski koncentrat, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, objektivne značilnosti, opredeljene v besedilu tarifne podštevilke 0404 90 33.

Sodišče je poudarilo, da to ugotovitev potrjuje dejstvo, da se je odbor za nomenklaturu Sveta za carinsko sodelovanje odločil, da modificirano sirotko uvrsti v tarifno podštevilko 0404 90 SCT. Po drugi strani pa okoliščina, da je odbor za nomenklaturu navedel, da bi bilo v prihodnje zaželeno spremeniti nomenklaturu tako, da bi se sirotka uvrstila v tarifno podštevilko 0404 10 SCT, in da bo to stališče v prihodnosti preneseno v zakonodajo Unije, ni pomembna za razlago veljavne različice SCT. Prav tako niti terminologija, ki naj bi jo uporabljali zadevni gospodarski subjekti, niti morebitna različna uporaba predpisov v nekaterih državah članicah ne moreta vplivati na razlago SCT.

Sodišče je tako razsodilo, da je treba izdelek, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, uvrstiti v tarifno podštevilko 0404 90 33, „proizvodi, sestavljeni iz naravnih mlečnih sestavin“ SCT, kakor ta tarifna podštevilka izhaja iz Priloge k Uredbi št. 3174/88. Tak proizvod, ki nima več bistvenih značilnosti sirotke, namreč ne more spadati v tarifno podštevilko 0404 10, „sirotka, koncentrirana ali ne, ali ki vsebuje dodan sladkor ali druga sladila ali ne“.

Sodba z dne 15. novembra 2012, Kurcums Metal (C-558/11, [EU:C:2012:721](#))

„Skupna carinska tarifa – Tarifna uvrstitev – Kombinirana nomenklatura – Kombinirane vrvi ‚Taifun‘, ki so proizvedene v Rusiji in sestavljene iz polipropilena in jeklene žice – Skobe v obliki črke U z zankastima koncema, povezanimi z zatičem – Protidampinške dajatve, uvedene na uvoz nekaterih železnih ali jeklenih vrvi in kablov s poreklom iz Češke republike, Rusije, Tajske in Turčije“

Družba Kurcums Metal je leta 2007 za sprostitev v prosti promet iz Rusije v Latvijo uvozila kable, izdelane iz hibridnih materialov, namenjene za proizvodnjo ribiške opreme, kot so vlečne mreže. Škopci za škripčevje, ki jih je uvozila družba Kurcums Metal, so izdelani v obliki spoj z zankastima koncema, ki sta povezana z vijačnim zatičem.

Latvijska davčna uprava je pri pregledu na podlagi splošnega pravila 3(b) za razlago KN menila, da je treba zadevne vrvi uvrstiti v tarifno podštevilko 7312 10 98 KN, ker – čeprav so sestavljene iz različnih materialov, in sicer iz jekla in polipropilena – jim bistven značaj, namreč moč in težo, daje jeklo. Za skobe je davčna uprava menila, da jih je treba uvrstiti v tarifno podštevilko 7326 90 98 KN, ker nimajo koničastih in priostrenih koncev in nimajo značilnosti „prešivnih spoj“.

Družbi Kurcums Metal je bilo skupaj z zamudnimi obrestmi in globo naloženo plačilo dokončnih protidampinških dajatev, uvoznih dajatev in davka na dodano vrednost.

Družba Kurcums Metal je vložila tožbo za razveljavitev te odločbe, ki je bila zavrnjena tako na prvi stopnji kot v pritožbenem postopku.

Predložitveno sodišče, pri katerem je bila vložena kasacijska pritožba v tej zadevi, je Sodišče vprašalo, ali je treba tarifno podštevilko 5607 49 11 KN⁶ razlagati tako, da so vrvi, kakršne so te iz postopka v glavni stvari, sestavljene iz polipropilena in žice iz cinkanega jekla, zajete s to tarifno podštevilko.

V zvezi s tem je Sodišče ugotovilo, da je iz besedila tarifnih podštevil 5607 49 11 in 7312 10 98 razvidno, da vrvi, kakršne so te iz postopka v glavni stvari, kot take ne spadajo niti v tarifno podštevilko 5607 49 11 KN niti v tarifno podštevilko 7312 10 98 KN. Sestavljene so namreč iz polipropilena in žic iz cinkanega jekla, pri čemer sta ta materiala povezana tako, da skupaj tvorita zadevne vrvi. V teh okoliščinah te vrvi kot take niso niti vrvje iz polipropilena niti vrvi iz jekla.

Zato je Sodišče odgovorilo, da je treba tarifno podštevilko 5607 49 11 KN razlagati tako, da vrvi, kakršne so te iz postopka v glavni stvari, ki so sestavljene iz polipropilena in žice iz cinkanega jekla, kot take ne spadajo v to tarifno podštevilko.

Predložitveno sodišče je poleg tega želelo izvedeti, ali je treba člen 1 Uredbe št. 1601/2001 razlagati tako, da se za vrvi, kakršne so te iz postopka v glavni stvari – če spadajo v tarifno podštevilko 7312 10 98 KN – ta določba uporabi.

Potem ko je Sodišče opozorilo na področje uporabe člena 1 Uredbe št. 1601/2001, je ugotovilo, da se za vrvi – če spadajo v tarifno podštevilko 7312 10 98 KN – navedena določba uporabi.

Kar zadeva razlike med latvijsko jezikovno različico člena 1 Uredbe št. 1601/2001 in drugimi jezikovnimi različicami navedene določbe, v katerih je v nasprotju z latvijsko različico navedena tarifna podštevilka 7312 10 99 KN v različici na podlagi Uredbe št. 2263/2000, je Sodišče opozorilo, da formulacija, uporabljena v eni od jezikovnih različic določbe prava Unije, ne more biti edina podlaga za razlago te določbe oziroma ne more imeti prednosti pred drugimi jezikovnimi različicami. Tak pristop namreč ne bi bil združljiv z zahtevo po enotni uporabi prava Unije. Če se jezikovne različice med seboj vsebinsko razlikujejo, je torej treba zadevno določbo razlagati glede na splošno sistematiko in namen predpisa, katerega del je.

Ob upoštevanju splošne sistematike člena 1 Uredbe št. 1601/2001 je Sodišče ugotovilo, da zgolj na podlagi tega, da je v različici te določbe v latvijskem jeziku izpuščena omemba tarifne podštevilke 7312 10 99 KN v različici na podlagi Uredbe št. 2263/2000, kar je očitno le redakcijska napaka, te določbe ni mogoče razlagati tako, da se ne uporabi za

⁶ KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 1549/2006.

uvoz vrvi, kakršne so te iz postopka v glavni stvari, iz Rusije v Latvijo, če te spadajo pod tarifno podštevilko 7312 10 98 KN.

Predložitveno sodišče je Sodišče prav tako vprašalo, ali je treba tarifno podštevilko 7317 00 90 KN razlagati tako, da skobe v obliki črke U z zankastima koncema, povezanimi z zatičem, kakršne so te iz postopka v glavni stvari, spadajo v to tarifno podštevilko.

Sodišče je v zvezi s tem vprašanjem navedlo, da se tarifna podštevilka 7317 00 90 KN v skladu z besedilom tarifne številke 7317 00 KN uporablja za žičnike, žeblice, risalne žebličke, spiralno zavite žeblice, prešivne spojke in podobne predmete iz železa in jekla.

Vendar je Sodišče navedlo, da so ti proizvodi koničasti. To pa ne velja za skobe v obliki črke U, katerih konci so zankasti in povezani z zatičem, kakršne so te iz postopka v glavni stvari. Sodišče je zato odgovorilo nikalno.

Sodba z dne 20. novembra 2014, Rohm Semiconductor (C-666/13, [EU:C:2014:2388](#))

„Predhodno odločanje – Carinska unija – Tarifna uvrstitev – Skupna carinska tarifa – Kombinirana nomenklatura – Tarifni številki 8541 in 8543 – Moduli za oddajanje in sprejemanje podatkov na kratko razdaljo – Tarifni podštevilki 8543 89 95 in 8543 90 80 – Pojem ‚deli električnih strojev in aparatov‘“

V zadevi, v kateri je bila izdana ta sodba, je predložitveno sodišče želelo s prvim vprašanjem izvedeti, ali je treba KN razlagati tako, da moduli, ki so vsak posebej sestavljeni iz svetleče diode, fotodiode in več drugih polprevodniških elementov, ki so med seboj povezani, ter ki jih je mogoče uporabljati kot infrardeče oddajnike ali sprejemnike, če se napajajo iz elektrike aparata, v katerega so vgrajeni, spadajo pod tarifno številko 8541 ali pod tarifno številko 8543 KN.⁷

Sodišče je najprej opozorilo, da je iz ustaljene sodne prakse razvidno, da kadar mu je predložen predlog za sprejetje predhodne odločbe glede tarifne uvrstitve, je njegova naloga to, da nacionalnemu sodišču pojasni merila, ki mu bodo omogočila zadevno blago iz postopka v glavni stvari pravilno uvrstiti v KN, ne pa, da Sodišče samo opravi uvrstitev. Vendar lahko Sodišče, da bi koristno odgovorilo predložitvenemu sodišču, temu v duhu sodelovanja z nacionalnimi sodišči poda vse smernice, ki se mu zdijo potrebne.

Dalje, Sodišče je opozorilo na svojo sodno prakso, v skladu s katero je treba odločilno merilo za uvrstitev blaga v tarifno številko na splošno iskati v njegovih objektivnih značilnostih in lastnostih, ki so opredeljene v besedilu tarifne številke KN ter v opombah k oddelkom in poglavjem. Nazadnje, Sodišče je dodalo, da pojasnjevalne opombe KN, ki

⁷ KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 1832/2002.

jih je podala Komisija, in pojasnjevalne opombe HS pomembno prispevajo k razlagi vsebine različnih številok KN, pri čemer nimajo zavezujočega pravnega učinka.

Po teh uvodnih preudarkih je Sodišče pojasnilo, da se tarifna številka 8543 zaradi svoje subsidiarnosti za električni stroj ali aparat uporabi zgolj, če ima ta posebno funkcijo in če ga ni mogoče uvrstiti pod drugo tarifno številko iz poglavja 85 KN.

Ker imajo na eni strani zadevni moduli, ki se uporabljajo za oddajanje in sprejemanje podatkov na kratko razdaljo z uporabo povezave z drugimi električnimi aparati prek infrardečih žarkov, posebno funkcijo in ker na drugi strani ti moduli, ki so vsak posebej sestavljeni iz svetleče diode, fotodiode in več drugih polprevodniških elementov, ki so med seboj povezani, ter ki so namenjeni vgradnji v druge naprave, iz katerih se napajajo, niso zajeti v nobeni drugi tarifni številki poglavja 85 KN razen v tarifni številki 8543, navedeni moduli torej spadajo v to tarifno številko.

Predložitveno sodišče je z drugim vprašanjem v bistvu želelo izvedeti, ali je treba KN razlagati tako, da moduli, ki so vgrajeni v aparate za mehansko ali električno delovanje, za katere niso nujno potrebni, niso deli v smislu tarifne podštevilke 8543 90 80 KN, ampak spadajo v tarifno podštevilko 8543 89 95 navedene nomenklature.

Na prvem mestu, Sodišče je opozorilo, da pojem „deli“ v smislu opombe 2 k oddelku XVI KN v tej opombi ni opredeljen in da si prizadeva podati enotno opredelitev tega pojma za vsa poglavja KN.

Na drugem mestu, Sodišče je ugotovilo, da iz njegove sodne prakse izhaja, da pojem „deli“ zahteva, da obstaja celota, za delovanje katere so ti deli nujno potrebni.

Zato da bi izdelek opredelili kot „del“, ne zadostuje, da se dokaže, da stroja brez tega izdelka ni mogoče uporabljati za potrebe, za katere je namenjen. Poleg tega je treba dokazati še, da je mehansko in elektronsko delovanje zadevnega stroja odvisno od navedenega izdelka.

Tako je Sodišče razsodilo, da moduli, kakršni so ti v postopku v glavni stvari, niso deli v smislu tarifne podštevilke 8543 90 80 KN, temveč spadajo v tarifno podštevilko 8543 89 95 navedene nomenklature.

Sodba z dne 15. decembra 2016, LEK(C-700/15, [EU:C:2016:959](#))

„Predhodno odločanje – Kombinirana nomenklatura – Uvrstitev blaga – Prehranska dopolnila, ki spadajo v tarifno številko 2106 – Učinkovina kot bistvena sestavina – Morebitna uvrstitev v poglavje 30 Kombinirane nomenklature – Predstavljanje in trženje proizvodov kot zdravil“

V tej zadevi je bilo Sodišče pozvano, naj med drugim odloči o razlagi KN glede na druge akte Unije. Predložitveno sodišče je zlasti s tretjim vprašanjem želelo izvedeti, ali je treba

tarifno številko 3004 KN⁸ razlagati tako, da je treba v to tarifno številko avtomatično uvrstiti proizvode, ki spadajo pod pojem „zdravilo“ v smislu Direktive 2001/83.

Sodišče je najprej pojasnilo, da je iz uvodnih izjav od 2 do 5 navedene direktive razvidno, da je njen cilj zagotoviti približevanje nacionalnih predpisov o zdravilih in s tem zagotoviti uresničitev glavnega cilja varovanja javnega zdravja. Zato se za uvrstitev proizvoda v neki državi članici kot zdravila v smislu Direktive 2001/83 ne zahteva, da druga država članica isti proizvod uvrsti kot zdravilo v smislu drugih instrumentov prava Unije.

Poleg tega je iz osme uvodne izjave Uredbe št. 2658/87 razvidno, da mora vsaka država članica določbe KN razlagati enako.

Dalje, iz besedila člena 1 Direktive 2001/83 je razvidno, da je zdravilo v smislu te direktive na eni strani vsaka snov ali kombinacija snovi, ki je namenjena za zdravljenje ali preprečevanje bolezni pri ljudeh, in na drugi vsaka snov ali kombinacija snovi, ki se lahko uporablja pri ljudeh ali se jim daje za ponovno vzpostavitev, izboljšanje ali spreminjanje fizioloških funkcij prek farmakološkega, imunološkega ali presnovnega delovanja ali za določitev diagnoze.

Zato se z navedeno opredelitvijo ne zahteva, da proizvodi iz te opredelitve nujno izpolnjujejo pogoj za uvrstitev v poglavje 30 KN, in sicer da imajo jasno opredeljene terapevtske ali profilaktične značilnosti, katerih učinek je osredotočen na natančno določene funkcije človeškega organizma, oziroma da jih je mogoče uporabiti za preventivo ali pri zdravljenju neke bolezni ali bolezenskega stanja. Direktiva 2001/83 namreč uresničuje drugačne cilje kot KN.

Sodišče je tako razsodilo, da je treba tarifno številko 3004 KN razlagati tako, da se v to tarifno številko ne smejo avtomatično uvrstiti proizvodi, ki spadajo pod pojem „zdravilo“ v smislu Direktive 2001/83.

Sodba z dne 20. septembra 2018, 2M-Locatel (C-555/17, [EU:C:2018:746](#))

„Predhodno odločanje – Uredba (EGS) št. 2658/87 – Carinska unija in skupna carinska tarifa – Tarifna uvrstitev – Kombinirana nomenklatura – Tarifni podštevilki 8528 71 13 in 8528 71 90 – Naprava, ki omogoča sprejemanje, dekodiranje in obdelovanje televizijskih signalov, ki se prenašajo v živo prek internetnega protokola“

Družba 2M-Locatel je med letoma 2007 in 2010 iz Kitajske uvažala IPTV-set-top naprave, ki ne omogočajo sprejemanja, dekodiranja in obdelave televizijskih signalov, ki se prenašajo prek antene, kabla ali satelita. Te naprave so vključevale ethernetno napravo in „modem“ v smislu KN. Ta izdelek je bil ob uvozu prijavljen pod tarifno podštevilko 8528 71 13 KN in nato sproščen v prosti promet brez carine.

⁸ KN iz Priloge k Uredbi št. 2658/87, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 1006/2011.

Vendar je danska davčna in carinska uprava menila, da bi moral biti zadevni izdelek uvrščen v tarifno podštevilko 8528 71 90 KN, ker ni vključeval „video tunerja“ v smislu KN, in je zato izdala odločbo o odmeri, s katero je določila naknadno izterjavo uvoznih dajatev skupaj z obrestmi.

Na podlagi pritožbe družbe 2M-Locatel je danska davčna in carinska uprava to odločbo spremenila ter razveljavila nalog za izterjavo z utemeljitvijo, da navedene IPTV-set-top naprave spadajo v tarifno podštevilko 8528 71 13 KN. Ministrstvo za davke in trošarine je zoper to odločbo vložilo pritožbo, ki ji je bilo s sodbo z dne 15. julija 2015 ugodeno.

Družba 2M-Locatel je proti tej sodbi vložila pritožbo pri predložitvenem sodišču.

Predložitveno sodišče, ki je zlasti dvomilo o neobstoju opredelitve pojma „video tuner“ v KN, je Sodišče v bistvu vprašalo, ali je treba KN⁹ razlagati tako, da naprave, kakršne so IPTV-set-top naprave iz postopka v glavni stvari, spadajo v tarifno podštevilko 8528 71 13 ali v tarifno podštevilko 8528 71 90 KN.

V zvezi s tem, da tarifna podštevilka 8528 71 KN ne vsebuje zadevne opredelitve, je Sodišče opozorilo, da je treba pomen in obseg izrazov, ki jih pravo Unije ne opredeljuje, določiti glede na njihov običajen pomen v vsakdanjem jeziku, ob upoštevanju konteksta, v katerem se uporabljajo, in ciljev, ki jim sledi ureditev, katere del so.

Tako je „video tuner“ ali „televizijski tuner“ v običajnem pomenu teh izrazov naprava, ki visokofrekvenčne televizijske signale pretvarja v signale, ki so uporabni za aparate za video snemanje, aparate za reprodukcijo ali monitorje in ki omogoča tudi izbiro televizijskih signalov, ki se prenašajo na določeni frekvenci. Poleg tega po mnenju Sodišča to opredelitev potrjujejo pojasnjevalne opombe KN, ki so veljale na datume uvozov, obravnavanih v postopku v glavni stvari.

Iz tega sledi, da mora naprava, da bi spadala v tarifne podštevilke od 8528 71 11 do 8528 71 19 KN, vključevati video sprejemnik (tuner) ali „televizijski tuner“, torej napravo, ki omogoča iskanje posebnega programa ali nosilne frekvence ter pretvorbo visokofrekvenčnih televizijskih signalov v signale, ki so uporabni za aparate za video snemanje, aparate za reprodukcijo ali monitorje.

V tem okviru je Sodišče dodalo, da te razlage ne omaje odstavek 2 ITA¹⁰. Iz ustaljene sodne prakse Sodišča namreč izhaja, da primarnost mednarodnih sporazumov, ki jih sklene Unija, glede na akte sekundarne zakonodaje narekuje, da se ti akti razlagajo čim bolj v skladu s temi sporazumi.

Vendar je v obravnavani zadevi Sodišče ugotovilo, da taka razlaga – ki bi pomenila, da je treba set-top naprave s komunikacijsko funkcijo uvrstiti v tarifno podštevilko 8528 71 13 KN, in to tudi če ne omogočajo iskanja posebnega programa ali nosilne frekvence niti pretvorbe visokofrekvenčnih televizijskih signalov v signale, ki so uporabni za aparate za

⁹ KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 1549/2006.

¹⁰ Sporazum o trgovini z izdelki informacijske tehnologije (ITA), ki ga sestavljajo ministrska deklaracija o trgovini z izdelki informacijske tehnologije, sklenjena 13. decembra 1996 na prvi konferenci STO v Singapurju, njene priloge in dodatki.

video snemanje, aparate za reprodukcijo ali monitorje – ni mogoča, saj bi bila v nasprotju z besedilom KN in zato v nasprotju z voljo zakonodajalca Unije.

Sodišče je poleg tega opozorilo, da sodišče Unije za obdobje pred potekom razumnega roka, ki je bil v skladu z Dogovorom o pravilih in postopkih za reševanje sporov dan Uniji, zato da bi se ta uskladila s priporočili ali odločbami organa za reševanje sporov pri Svetovni trgovinski organizaciji (v nadaljevanju: STO), ne sme opravljati nadzora nad zakonitostjo aktov Unije glede na pravila STO, sicer tak rok ne bi imel učinka.

Razumen rok, ki je bil dan Uniji za izvajanje poročil, ki jih je sprejel organ za reševanje sporov pri STO in v katerih je med drugim navedeno, kaj je treba razumeti s pojmom „set-top naprava“, se je iztekel 30. junija 2011, Komisija pa jih je upoštevala s sprejetjem Izvedbene uredbe št. 620/2011, ki je začela veljati 1. julija 2011 in nima nikakršnega retroaktivnega učinka.

V takem položaju nikakor ni mogoče podvomiti o veljavnosti Uredbe št. 1549/2006 iz razloga, da se z njo set-top naprave s komunikacijsko funkcijo, ki nimajo televizijskega tunerja, uvrščajo v tarifno podštevilko 8528 71 90 KN.

Sodišče je nazadnje razsodilo, da je IPTV-set-top naprave, ki omogočajo sprejemanje, dekodiranje in obdelavo televizijskih signalov, ki se prenašajo v živo prek internetnega protokola, uvrstiti v tarifno podštevilko 8528 71 90 KN pod pogojem, da nimajo video tunerja ali „televizijskega tunerja“, kar mora preveriti predložitveno sodišče.

II. Načela, ki se uporabljajo za tarifno uvrstitev

1. Vsebina in obseg splošnih pravil za razlago

1.1. Pravilo 1 – pomen poimenovanj tarifnih števil in podštevil ter besedila oznak KN

Prvi del KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87, ki se nanaša na „Uvodne določbe“, vsebuje naslov I, ki se nanaša na „Splošna pravila“, katerega oddelek A vsebuje splošna pravila za razlago KN.

Pravilo 1 določa, da so „naslovi oddelkov, poglavij in podpoglavij [...] podani zato, da se je lažje najti pri uvrščanju; iz pravnih razlogov poteka uvrščanje po poimenovanjih tarifnih števil in opombah k ustreznim oddelkom ali poglavjem in po nadalje opisanih pravilih, če niso v nasprotju z vsebino teh tarifnih števil ali opomb“.

Sodba z dne 12. junija 2014, Lukoyl Neftohim Burgas (C-330/13, [EU:C:2014:1757](#))

„Predhodno odločanje – Skupna carinska tarifa – Kombinirana nomenklatura – Uvrstitev blaga – Blago, opisano kot ‚težka olja, mazalna olja ali druga olja, ki so namenjena za specifičen postopek‘ – Tarifni številki 2707 in 2710 – Aromatične sestavine in nearomatične sestavine – Razmerje med kombinirano nomenklaturjo in harmoniziranim sistemom“

Sodišče je v tej sodbi odgovorilo na deset vprašanj za predhodno odločanje v zvezi s tarifno uvrstitvijo olja. Natančneje, gre za neposredni destilat olja iz nafte, ki vsebuje zmes ogljikovodikov, pri kateri masa aromatičnih sestavin presega maso nearomatičnih sestavin. To olje ni sestavljeno iz benzena, toluena, ksilena, naftalena, drugih mešanic aromatičnih ogljikovodikov, kreozotnih olj, surovih olj, proizvodov, ki vsebujejo žveplo, bazičnih proizvodov, antracena ali fenola.

Predložitveno sodišče je s četrtem, petim in šestim vprašanjem v bistvu želelo izvedeti, na podlagi katerega merila je treba olje iz postopka v glavni stvari uvrstiti v tarifno številko 2707 ali v tarifno številko 2710 KN¹¹.

Sodišče je v zvezi s tem poudarilo, da splošna pravila za razlago KN na eni strani določajo, da uvrščanje blaga poteka po poimenovanih tarifnih številk in opomb k oddelkom ali poglavjem, pri čemer imajo naslovi oddelkov, poglavij ali podpoglavij le indikativno vrednost. Na drugi strani je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso odločilno merilo za uvrstitev blaga v tarifno številko na splošno iskati v njegovih objektivnih značilnostih in lastnostih, kakor so opredeljene v besedilu tarifne številke KN in v opombah k oddelkom in poglavjem.

Dalje, Sodišče je pojasnilo, da so pojasnjevalne opombe HS kljub temu, da niso zavezujoče, pomembni instrumenti za zagotovitev enotne uporabe skupne carinske tarife in kot take zagotavljajo tehtne elemente za njeno razlago.

Sodišče je na podlagi analize besedila tarifnih številk KN ter pojasnjevalnih opomb KN in HS, ki se nanašajo na zadevni tarifni številki, ugotovilo, da je treba za uvrstitev proizvoda s takimi značilnostmi, kot jih ima proizvod iz postopka v glavni stvari, v tarifno številko 2707 ali v tarifno številko 2710 KN upoštevati merilo vsebnosti mase aromatičnih sestavin glede na nearomatične sestavine.

Predložitveno sodišče je s prvim in tretjim vprašanjem v bistvu želelo izvedeti, kako določiti vsebnost aromatičnih sestavin v nekem proizvodu, da se ta uvrsti v tarifno številko 2707 ali v tarifno številko 2710 KN.

V zvezi s tem je Sodišče potrdilo, da pojasnjevalne opombe KN niso pravno zavezujoče. Zato se metoda iz dodatka A za določitev vsebnosti aromatičnih sestavin v nekem proizvodu ne sme šteti za edino metodo, ki se uporablja za te namene. Poleg tega se pojasnjevalne opombe KN ne smejo uporabiti, kadar je očitno, da so v nasprotju z

¹¹ KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 1006/2011.

besedilom tarifnih številKN in opomb k oddelkom ali poglavjem. Iz tega sledi, da morajo imeti carinski organi države članice in gospodarski subjekt v primeru, v katerem bi uporaba pojasnjevalnih opomb KN privedla do rezultata, ki ni v skladu s KN, možnost, da vložijo tožbo pri pristojnem organu. Carinski organi države članice ali gospodarski subjekt lahko zato, če menijo, da metoda iz dodatka A ne bo privedla do rezultata, ki bi bil v skladu s KN, vložijo tožbo pri pristojnem organu.

Sodišče je torej razsodilo, da bo moralo sodišče, ki mu je bila zadeva predložena, ugotoviti, katera je najustreznejša metoda za določitev vsebnosti aromatičnih sestavin v nekem proizvodu, da se ta uvrsti v tarifno številko 2707 ali v tarifno številko 2710 KN.

Predložitveno sodišče je s sedmim, osmim, devetim in desetim vprašanjem v bistvu želelo izvedeti, kako je treba razlagati točko 1 pojasnjevalnih opomb KN v zvezi s tarifnima podštevilkama 2707 99 91 in 2707 99 99 KN.

Na prvem mestu, Sodišče je najprej spomnilo, da je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso pri razlagi določbe prava Unije upoštevati tako njeno besedilo in cilj kot tudi kontekst in cilje, ki jih uresničuje ureditev, katere del je. Na drugem mestu, potreba po enotni razlagi predpisov Unije izključuje, da bi se ob dvomu besedilo določbe upoštevalo ločeno, in zahteva, nasprotno, naj se razlaga in uporablja ob upoštevanju jezikovnih različic v drugih uradnih jezikih. Na tretjem mestu, pojasnjevalne opombe KN je treba, ker je njihov namen olajšati razlago KN v zvezi s tarifno uvrstitvijo, razlagati tako, da se zagotovi polni učinek tarifnih podštevilk KN.

Glede na te preudarke je Sodišče ugotovilo, da je treba točko 1 pojasnjevalnih opomb KN v zvezi s tarifnima podštevilkama 2707 99 91 in 2707 99 99 KN razlagati kot neizčrpno, tako da je proizvod, ki spada pod tarifno številko 2707 KN in ki ga ni mogoče uvrstiti v določeno tarifno podštevilk, treba uvrstiti pod tarifno podštevilk 2707 99 99 KN.

1.2. Pravilo 2(a) in (b) – načela, ki se uporabljajo za proizvode ali izdelke glede na njihovo stanje kompletnosti ali končnosti in za snovi glede na njihovo uporabo

Pravilo 2(a) določa, da se „za proizvod ali izdelek, ki je naveden ali zajet v poimenovanju posamezne tarifne številke, [...] šteje tudi proizvod, ki ni kompleten ali končen, če ima bistvene značilnosti kompletnega ali končnega proizvoda. Pod tarifno številko se uvršča tudi kompleten ali končen proizvod (ali proizvod, ki se uvršča kot kompleten ali končen po tem pravilu), če se predloži nesestavljen ali razstavljen.“ Pravilo 2(b) določa, da se „za proizvod ali izdelek, ki je naveden ali zajet v poimenovanju posamezne tarifne številke, [...] šteje tudi mešanica ali kombinacija tega materiala ali snovi z drugimi materiali ali snovmi. Proizvod ali izdelek iz danega materiala ali snovi se obravnava kot blago, ki v celoti ali deloma sestoji iz tega materiala ali snovi. Uvrščanje blaga, ki sestoji iz več materialov ali snovi, poteka po pravilu pod točko 3.“

Sodba z dne 26. maja 2016, Latvijas propāna gāze (C-286/15, [EU:C:2016:363](#))

„Predhodno odločanje – Skupna carinska tarifa – Tarifna uvrstitev – Kombinirana nomenklatura – Tarifna številka 2711 – Naftni plini in drugi plinasti ogljikovodiki – Material, ki daje bistven značaj – Utekočinen naftni plin“

V zadevi, v kateri je bila izdana ta sodba, je družba Latvijas propāna gāze v Latvijo uvozila utekočinen naftni plin (v nadaljevanju: UNP), tako da ga je uvrstila pod tarifno podštevilko 2711 19 00 in zato zanj uporabila stopnjo uvozne dajatve 0 % njegove carinske vrednosti. Ta UNP vsebuje metan, etan, etilen, propan, propilen, butan in butilen. Vendar v potrdilu o kakovosti ni bil posebej naveden masno-volumski odstotek vsake od teh snovi.

Davčna uprava pa je ocenila, da bi bilo treba UNP iz postopka v glavni stvari na podlagi pravil 2(b), 3(b) in 6 splošnih pravil za razlago KN uvrstiti glede na material, ki mu daje bistven značaj. V zvezi s tem je ocenila, da sta bili prevladujoči snovi v UNP propan in butan, pri čemer je prevladoval propan, in je navedeni UNP uvrstila pod tarifno podštevilko 2711 12 97.

Družba Latvijas propāna gāze je zoper odločbo davčne uprave vložila tožbo pri regionalnem upravnem sodišču, ki je menilo, da ugotovitve davčne uprave niso bile utemeljene.

V tem okviru je predložitveno sodišče, pri katerem je davčna uprava vložila kasacijsko pritožbo, odločilo, da Sodišču postavi vprašanje, ali je treba pravili 2(b) in 3(b) splošnih pravil za razlago KN¹² razlagati tako, da če UNP dajejo bistven značaj vse njegove sestavine in če ni mogoče ugotoviti, katera od teh sestavin je tista, ki mu sama daje bistven značaj, je treba šteti, da je sestavina, ki temu UNP daje bistven značaj v smislu navedenega pravila 3(b), tista, katere masno-volumski odstotek v navedenem UNP je največji.

Sodišče je glede na strokovno mnenje, glede katerega mora predložitveno sodišče odločiti, ali se upošteva, in v skladu s katerim ni mogoče ugotoviti, da ena od snovi, ki sestavljajo mešanico UNP, temu proizvodu sama daje bistven značaj, ugotovilo, da v skladu s pravilom 3(b) splošnih pravil za razlago KN ni mogoče ugotoviti, katera snov v UNP daje zmesi fizikalno-kemijske lastnosti in, natančneje, njeno kalorično vrednost.

Dejansko ni mogoče ugotoviti točne količine vsake od sestavin zadevnega UNP, ker je v potrdilu o kakovosti blaga odstotek plinov, vsebovanih v UNP, naveden po skupinah plinov, pri čemer je lahko delež propilena v takem UNP večji od deleža propana.

V teh okoliščinah je Sodišče ugotovilo, da je treba pravili 2(b) in 3(b) splošnih pravil za razlago KN razlagati tako, da če vse sestavine zmesi plina, kot je UNP iz postopka v glavni stvari, temu plinu skupaj dajejo bistven značaj, tako da ni mogoče ugotoviti, katera

¹² KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87 v različicah, ki izhajata iz Uredbe št. 1031/2008 oziroma Uredbe št. 948/2009.

sestavina mu daje bistven značaj, in da nikakor ni mogoče ugotoviti točne količine vsake od sestavin zadevnega UNP, ni mogoče uporabiti domneve, v skladu s katero je sestavina, ki daje proizvodu bistven značaj v smislu pravila 3(b) teh splošnih pravil, tista, katere odstotek je v zmesi največji.

Predložitveno sodišče je poleg tega vprašalo, ali je treba člen 218(1)(d) Uredbe št. 2454/93 razlagati tako, da vsebuje obveznost deklaranta UNP, da odstotek prevladujoče snovi, iz katere je sestavljen ta UNP, navede točno.

Sodišče je po tem, ko je ugotovilo, da ni mogoče domnevati, da v primeru, ko je UNP sestavljen iz več snovi, njegov bistven značaj določa tista snov, katere odstotek je najvišji, in da neobstoj natančne navedbe odstotka snovi, ki sestavljajo UNP, ne ovira uporabe pravil za tarifno uvrščanje, odgovorilo nikalno.

1.3. Pravilo 3, od (a) do (c) – načela, ki se uporabljajo za proizvode, ki so sestavljeni iz več materialov ali snovi, ki jih je mogoče uvrstiti v več kot eno tarifno številko

Pravilo 3 določa: „Proizvodi, ki bi jih bilo mogoče po pravilu pod točko 2(b) ali iz drugih razlogov na prvi pogled uvrstiti pod dve ali več tarifnih števil, se uvrščajo takole: (a) tarifna številka, v kateri je najbolj konkretno ali najbolj natančno poimenovanje za proizvod, ima prednost pred tarifnimi številkami, v katerih je poimenovanje splošnejše. Kadar pa se poimenovanja dveh ali več tarifnih števil nanašajo samo na del materiala ali snovi, vsebovanih v mešanih ali sestavljenih proizvodih, ali samo na del komponent, pripravljenih kot komplet za prodajo na drobno, poimenovanja teh tarifnih števil štejejo za enako konkretna, celo če ima katero izmed njih bolj kompleten in bolj natančen opis proizvoda; (b) mešanice, sestavljeni proizvodi, ki sestojijo iz različnih materialov ali so izdelani iz različnih komponent oziroma sestavin, ter proizvodi, pripravljeni v kompletih za prodajo na drobno, ki se ne morejo uvrstiti po pravilu iz 3(a), se uvrstijo, kot da so iz materiala ali sestavine, ki jim daje bistven značaj, če je to merilo uporabno; (c) če blaga ni mogoče uvrstiti po pravilu iz 3(a) ali (b), se uvrsti pod tisto tarifno številko, ki je po zaporedju zadnja med tistimi, ki jih je treba enako upoštevati.“

Sodba z dne 21. junija 1988, *Sportex* (C-253/87, [EU:C:1988:333](#))

„Tarifna uvrstitev – Preimpregnirani proizvodi iz ogljikovih vlaken“

V zadevi, v kateri je bila izdana ta sodba, je bilo Sodišče pozvano, naj odgovori na vprašanja za predhodno odločanje v zvezi s tarifno uvrstitvijo proizvodov, ki so sestavljeni iz več materialov.

Predložitveno sodišče je v bistvu vprašalo, ali je treba SCT¹³ razlagati tako, da proizvod, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, in sicer polizdelek v obliki listov, sestavljenih iz epoksidne smole (v razmerju 36 mas. %), ogljikovih vlaken (v razmerju 42 mas. %) in tkanine iz steklenih vlaken (v razmerju 22 mas. %), ki je namenjen za izdelavo cevi, spada v tarifno številko 39.01 navedene tarife.

Sodišče je najprej poudarilo, da sta za uvrstitev takega proizvoda možni le dve tarifni številki: na eni strani tarifna številka 39.01 (proizvodi kondenzacije, polikondenzacije in poliadicije, ki so modificirani ali nemodificirani, polimerizirani ali nepolimerizirani, linearni ali nelinearni), ki v svoji podštevilki C VII zajema vse umetne plastične materiale, „ki niso navedeni“, na drugi strani pa tarifna številka 68.16 (izdelki iz kamna ali drugih mineralnih materialov, vključno izdelki iz šote, ki niso navedeni niti zajeti na drugem mestu), ki v podštevilki B zajema vse take izdelke, razen nepečenih opek iz kromita.

Sodišče je ob upoštevanju dejstva, da je proizvod v obravnavani zadevi sestavljen iz različnih materialov in da sta obe navedeni tarifni podštevilki splošni, pojasnilo, da je treba za razlago nomenklature SCT uporabiti splošno pravilo 3(b), v skladu s katerim je treba uvrstitev opraviti glede na material ali sestavino, ki daje proizvodu bistven značaj.

Sodišče je nato pojasnilo, da je mogoče material, ki daje proizvodu bistven značaj, opredeliti tako, da se preveri, ali bi izdelek brez ene ali druge sestavine ohranil svoje značilne lastnosti. V zvezi s tem je Sodišče pojasnilo, da ni sporno, da bi cevi iz ogljikovih ali steklenih vlaken brez epoksidne smole izgubile lastnost, ki je značilna za izdelek v obravnavani zadevi, in sicer prožnost.

Sodišče je tako ugotovilo, da proizvodi, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, ki so sestavljeni iz umetnega plastičnega materiala, spadajo v tarifno številko 39.01 SCT.

Sodba z dne 15. novembra 2012, Kurcums Metal (C-558/11, [EU:C:2012:721](#))

„Skupna carinska tarifa – Tarifna uvrstitev – Kombinirana nomenklatura – Kombinirane vrvi ‚Taifun‘, ki so proizvedene v Rusiji in sestavljene iz polipropilena in jeklene žice – Skobe v obliki črke U z zankastima koncema, povezanimi z zatičem – Protidampinške dajatve, uvedene na uvoz nekaterih železnih ali jeklenih vrvi in kablov s poreklom iz Češke republike, Rusije, Tajske in Turčije“

V tej sodbi, katere dejanski okvir je bil predstavljen zgoraj,¹⁴ je predložitveno sodišče od Sodišča prav tako želelo pojasnilo, ali je treba splošno pravilo 3(b) za razlago KN razlagati tako, da je treba vrvi, kakršne so te iz postopka v glavni stvari, tarifno uvrstiti z uporabo tega pravila.

Sodišče je v zvezi z navedenim pravilom poudarilo, da je za tarifno uvrstitev proizvoda treba ugotoviti, kateri od materialov, iz katerih je ta proizvod sestavljen, mu da bistven

¹³ SCT iz Priloge I k Uredbi št. 950/68, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 750/87.

¹⁴ Glej razdelek I, naslovljen „Splošne ugotovitve o naravi in obsegu nalog sodišča Unije ter o upoštevnih merilih za presojo“.

značaj, za to pa je treba preizkusiti, ali bi proizvod tudi brez enega ali drugega sestavnega dela ohranil svoje značilne lastnosti.

Prav tako lahko dejavnik, ki določi bistven značaj, glede na vrsto proizvoda izhaja na primer iz vrste materiala ali njegovih sestavnih delov, njihove prostornine, količine, teže, vrednosti ali pomena z vidika uporabe teh proizvodov.

Če nobeden od dveh materialov, iz katerih so sestavljene vrvi, tem vrvem sam zase ne daje bistvenega značaja, se za tarifno uvrstitev teh vrvi uporabi splošno pravilo 3(c) za razlago KN. Na podlagi zadnjenavedenega pravila je treba te vrvi uvrstiti pod tisto tarifno številko KN, ki je po zaporedju zadnja med tistimi, ki jih je treba enako upoštevati.

V obravnavani zadevi je Sodišče ugotovilo, da ker iz spisa, predloženega Sodišču, izhaja, da nobeden od teh dveh materialov, iz katerih so sestavljene vrvi, tem vrvem sam zase ne daje bistvenega značaja, se za tarifno uvrstitev teh vrvi ne uporabi splošno pravilo 3(b) za razlago KN, ampak splošno pravilo 3(c) za razlago KN. Na podlagi zadnjenavedenega pravila je treba te vrvi uvrstiti pod tisto tarifno številko KN, ki je po zaporedju zadnja med tistimi, ki jih je treba enako upoštevati, kar je očitno tarifna podštevilka 7312 10 98 KN.

V teh okoliščinah je Sodišče ugotovilo, da je treba splošno pravilo 3(b) za razlago KN razlagati tako, da se za tarifno uvrstitev vrvi, kakršne so te iz postopka v glavni stvari, to pravilo ne uporabi, vendar mora predložitveno sodišče preveriti – tako da upošteva vsa dejstva, ki so mu bili predložena – ali nobeden od teh dveh materialov, iz katerih so sestavljene navedene vrvi, sam zase tem vrvem ne daje bistvenega značaja.

Sodba z dne 10. marca 2016, VAD in van Aert (C-499/14, [EU:C:2016:155](#))

„Predhodno odločanje – Carinska unija in skupna carinska tarifa – Tarifna uvrstitev – Kombinirana nomenklatura – Razlaga – Splošna pravila – Pravilo 3(b) – Pojem „proizvodi, pripravljene v kompletih za prodajo na drobno“ – Pakiranje v ločenih embalažah“

Sodišče je v tej sodbi podalo razlago pojma „komplet proizvodov“ v smislu pravila 3(b) splošnih pravil za razlago KN¹⁵.

Predložitveno sodišče je zlasti želelo izvedeti, ali in v kolikšnem obsegu se pravilo 3(b) splošnih pravil lahko razlaga tako, da se proizvodi, ki so dani v carinjenje v ločenih embalažah in so pakirani skupaj šele po carinjenju, lahko kljub temu štejejo za „proizvode, pripravljene v kompletih za prodajo na drobno“, v smislu tega pravila in zato spadajo le pod eno in isto tarifno številko, če se ob upoštevanju drugih objektivnih dejavnikov ugotovi, da ti proizvodi tvorijo celoto in so namenjeni temu, da se kot taki tržijo v trgovini na drobno.

¹⁵ KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87 v različicah, ki izhajata iz Uredbe št. 1031/2008 oziroma Uredbe št. 1214/2007.

Prvič, Sodišče je navedlo, da niti iz besedila pravila 3(b) splošnih pravil niti iz pojasnjevalnih opomb harmoniziranega sistema poimenovanj in šifrskih oznak blaga ali smernic o uvrščanju blaga, pripravljenega v kompletih za prodajo na drobno, v KN, pri čemer smernice določajo nekatere izjeme od pogoja enotne embalaže, nikakor ni razvidno, da pojem „komplet“ v smislu tega pravila nujno in v vseh primerih zahteva, da so zadevni proizvodi za namene carinjenja v isti embalaži.

Drugič, pojem „komplet“ v smislu navedenega pravila zahteva tesno povezanost med zadevnimi proizvodi z vidika njihovega trženja, tako da niso le skupaj dani v carinjenje, temveč da se tudi v različnih fazah trgovanja in zlasti v okviru trgovine na drobno običajno ponujajo kot celota in v skupni embalaži zaradi zadovoljevanja neke potrebe ali izvajanja neke dejavnosti.

Sodišče je tako pojasnilo, da skupna embalaža proizvodov ob njihovi prijavi carinskemu organu ni nujni pogoj za to, da se šteje, da tvorijo celoto in so zato „komplet“ v smislu pravila 3(b) splošnih pravil, temveč je le indic, na podlagi katerega je mogoče sklepati o taki ugotovitvi.

Sodišče je zato razsodilo, da je treba navedeno pravilo razlagati tako, da se proizvodi, ki so dani v carinjenje v ločenih embalažah in so pakirani skupaj šele po carinjenju, lahko kljub temu štejejo za „proizvode, pripravljene v kompletih za prodajo na drobno“, v smislu tega pravila in zato spadajo le pod eno in isto tarifno številko, če se ob upoštevanju drugih objektivnih dejavnikov ugotovi – za kar je pristojno nacionalno sodišče – da ti proizvodi tvorijo celoto in so namenjeni temu, da se kot taki tržijo v trgovini na drobno.

Sodba z dne 12. maja 2016, Toorank Productions (C-532/14 in C-533/14, [EU:C:2016:337](#))

„Predhodno odločanje – Skupna carinska tarifa – Tarifna uvrstitev – Kombinirana nomenklatura – Tarifna številka 2206 – Tarifna številka 2208 – Alkoholne pijače, pridobljene s fermentacijo, ki ji sledi prečiščenje – Dodatek aditivov alkoholnim pijačam, pridobljenim s fermentacijo, ki ji sledi prečiščenje – Pijače, ki nimajo več lastnosti pijač, ki spadajo v tarifno številko 2206“

Vprašanja za predhodno odločanje, ki so bila Sodišču postavljena v združenih zadevah, na podlagi katerih je bila izdana ta sodba, se nanašajo na razlago KN¹⁶ za tarifno uvrstitev pijače, imenovane „Ferm Fruit“, ki se pridobiva s fermentacijo jabolčnega koncentrata in je namenjena potrošnji kot taka ali kot osnovna sestavina drugih pijač, z nevtralno barvo, vonjem in okusom, ki so posledica prečiščenja, med drugim z ultrafiltracijo, in katere volumska vsebnost alkohola je 16 %, brez dodatka destiliranega alkohola.

Sodišče je najprej opozorilo, da je namen proizvoda lahko objektivno merilo za uvrstitev, če je ta namen neločljivo povezan s proizvodi glede na njihove objektivne značilnosti in

¹⁶ KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87 v različicah, ki izhajata iz Uredbe št. 1719/2005 oziroma Uredbe št. 1214/2007.

lastnosti. Vendar je namen proizvoda upošteveno merilo le, če uvrstitve ni mogoče opraviti zgolj na podlagi objektivnih značilnosti in lastnosti proizvoda.

Na podlagi teh načel je Sodišče odgovorilo, da je treba KN razlagati tako, da pijača, kakršna je ta v obravnavani zadevi, spada v tarifno številko 2208 te nomenklature. Proizvod, pridobljen s fermentacijo, ki ji sledi postopek prečiščenja, namreč spada v tarifno številko 2208 KN, ker je izgubil lastnosti fermentiranih pijač, ki spadajo v tarifno številko 2206 KN, in pridobil lastnosti etilnega alkohola, ki je zajet v tarifni številki 2208 KN.

Sodišče je glede na to ugotovitev nato obravnavalo vprašanje, ali je treba KN razlagati tako, da pijača z volumsko vsebnostjo alkohola 13,4 %, ki se proizvede tako, da se pijači Ferm Fruit dodajo sladkor, arome, barvila, ojačevalci okusa, zgoščevalci, konzervansi in destilirani alkohol, pri čemer volumen in odstotni delež destiliranega alkohola v tej pijači ne predstavljata več kot 49 % vsega alkohola, vsebovanega v tej pijači, 51 % preostalega alkohola pa je rezultat postopka fermentacije, spada v tarifno številko 2206 KN ali v tarifno številko 2208 KN.

V zvezi s tem je Sodišče ugotovilo, da predložitveno sodišče dvomi zlasti glede razlage meril, določenih v sodbi z dne 7. maja 2009, Siebrand (C-150/08, [EU:C:2009:294](#)), v zvezi s tarifno uvrstitvijo pijač, ki so proizvedene tako, da se fermentirani osnovni pijači dodajo destilirani alkohol in druge snovi. Natančneje, navedeno sodišče je želelo izvedeti, ali gre za skupek meril, ki morajo biti vsa izpolnjena, da bi se lahko štelo, da pijača spada v tarifno številko 2208 KN, oziroma ali je treba večji pomen pripisati količinama fermentiranega in destiliranega alkohola kot pa drugim objektivnim značilnostim in lastnostim proizvodov.

Sodišče je navedlo, da iz sodbe z dne 7. maja 2009, Siebrand (C-150/08, [EU:C:2009:294](#)), izhaja, da se lahko pri določanju bistvenega značaja v smislu pravila 3(b) KN upošteva več objektivnih značilnosti in lastnosti. Zato morebitni višji delež ene vrste alkohola v primerjavi z drugo pomeni zgolj eno od meril, ki se upoštevajo, ko je treba v skladu s pravilom 3(b) KN določiti, katera snov zadevnemu proizvodu daje bistven značaj.

Vendar pravilo 3(b) KN ne ureja uvrstitve navedene pijače, ki temelji na merilu organoleptičnih lastnosti in značilnosti te pijače. Sodišče je zato ugotovilo, da taka pijača, ker nima organoleptičnih lastnosti in značilnosti pijač, ki spadajo v tarifno številko 2206 KN, temveč ima lastnosti in značilnosti proizvodov, ki spadajo v tarifno številko 2208 KN, spada v zadnjenavedeno tarifno številko.

Sodba z dne 26. maja 2016, Latvijas propāna gāze (C-286/15, [EU:C:2016:363](#))

„Predhodno odločanje – Skupna carinska tarifa – Tarifna uvrstitev – Kombinirana nomenklatura – Tarifna številka 2711 – Naftni plini in drugi plinasti ogljikovodiki – Material, ki daje bistven značaj – Utekočinjen naftni plin“

V tej sodbi, katere dejanski okvir je bil predstavljen zgoraj,¹⁷ je predložitveno sodišče Sodišču med drugim postavilo vprašanje, ali je treba KN, če carinski deklarant ni natančno navedel odstotka snovi, ki je glavna sestavina UNP, kot je ta iz postopka v glavni stvari, ki vsebuje 0,32 % metana, etana in etilena, 58,32 % propana in propilena ter ne več kot 39,99 % butana in butilena, razlagati tako, da je treba ta UNP uvrstiti pod tarifno podštevilko 2711 19 00 kot „naftni plini in drugi plinasti ogljikovodiki, utekočinjeni, drugo“ ali pod tarifno podštevilko 2711 12 97 kot „naftni plini in drugi plinasti ogljikovodiki, utekočinjeni, propan, drug, za druge namene: drugo“.

V zvezi s tem je Sodišče ugotovilo – potem ko se je sklicevalo na svoj odgovor na prvo vprašanje za predhodno odločanje, v skladu s katerim ni mogoče domnevati, kateri plin daje UNP bistven značaj – da pravilo 3(b) splošnih pravil za razlago KN ne omogoča uvrstitve zmesi plina, kakršen je UNP, kot ga je opisalo nacionalno sodišče, in je zato treba uporabiti pravilo 3(c) teh pravil, v skladu s katerim se blago uvrsti pod tisto tarifno številko, ki je po zaporedju zadnja med tistimi, ki jih je treba enako upoštevati.

Sodišče je zato menilo, da UNP, kot je ta iz postopka v glavni stvari, ki vsebuje 0,32 % metana, etana in etilena, 58,32 % propana in propilena ter ne več kot 39,99 % butana in butilena ter za katerega ni mogoče ugotoviti, katera od snovi, iz katerih sestoji, mu daje bistven značaj, spada v tarifno podštevilko 2711 19 00.

Sodba z dne 8. septembra 2016, Schenker (C-409/14, [EU:C:2016:643](#))

„Predhodno odločanje – Skupna carinska tarifa – Kombinirana nomenklatura – Klasifikacija blaga – Razlaga tarifne podštevilke kombinirane nomenklature – Direktiva 2008/118/ES – Uvoz trošarinskega blaga – Carinski odložni postopek ali režim – Posledice carinske deklaracije, v kateri je navedena napačna podštevilka kombinirane nomenklature – Nepravilnosti med gibanjem trošarinskega blaga“

Družba Schenker je gospodarska družba s sedežem na Madžarskem, ki opravlja carinske in logistične storitve. Leta 2011 je od madžarske gospodarske družbe prejela naročilo, naj zaradi pomanjkanja prostora vzame pošiljke tobaka v „začasno hrambo“. Te pošiljke so prispele na Madžarsko v okviru postopka zunanjega tranzita.

Prvostopenjski upravni organ je po kontroli tovara, in sicer po opravljeni analizi senzoričnih lastnosti izdelka, ugotovil, da ne gre za „tobak, nerazpecljan“, kot je bilo navedeno v dokumentih, temveč za rezani tobak, ki spada v tarifno podštevilko 2401 10 35 KN.

Strokovna služba madžarske državne davčne in carinske uprave je, potem ko je preskusila analizirani izdelek, ugotovila, da je zadevni vzorec „tobak za kajenje“.

¹⁷ Glej razdelek II.1.2, naslovljen „Pravilo 2(a) in (b) – načela, ki se uporabljajo za proizvode ali izdelke glede na njihovo stanje kompletnosti ali končnosti in za snovi glede na njihovo uporabo“.

Prvostopenjski upravni organ je nato presodil, da je zadevni izdelek trošarinsko blago in je z odločbo z dne 21. junija 2011 družbi Schenker naložil globo iz naslova trošarin.

Generalni carinski direktorat, pri katerem je družba Schenker vložila upravno pritožbo, je potrdil odločbo prvostopenjskega upravnega organa. Družba Schenker je nato pred predložitvenim sodiščem zoper to odločbo vložila tožbo, s katero je predlagala sodni nadzor te odločbe in v kateri je navedla, da navedena odločba ni zakonita iz več razlogov.

V teh okoliščinah je predložitveno sodišče odločilo, da Sodišču v bistvu postavi vprašanje v zvezi z razlago tarifnih števil 2401 in 2403 KN¹⁸ zaradi tarifne uvrstitve proizvoda z značilnostmi, kakršne so obravnavane v postopku v glavni stvari.

Sodišče je navedlo, da ker iz predložitvene odločbe izhaja, da je blago iz postopka v glavni stvari sestavljeno iz delov, ki bi jih bilo mogoče opredeliti kot „tobačne odpadke“, vendar pa hkrati izdelek sestavlja tudi „tobak za kajenje“, je treba na podlagi pravila iz točke 3(b) splošnih pravil za razlago KN za tarifno uvrstitev tega izdelka ugotoviti, katera od snovi, ki ga sestavljajo, mu daje bistven značaj, za to pa je treba preizkusiti, ali bi proizvod tudi brez enega ali drugega sestavnega dela ohranil svoje značilne lastnosti.

Kot določa točka VIII pojasnjevalne opombe HS v zvezi s splošnim pravilom iz točke 3(b) splošnih pravil za razlago KN, je lahko – odvisno od vrste proizvoda – dejavnik, ki določi bistven značaj, na primer vrsta materiala ali snovi oziroma sestavnih delov, njihova prostornina, količina, teža, vrednost ali pomen materiala ali snovi, ki ga sestavlja, z vidika uporabe teh proizvodov.

Ker pa prisotnost tobačnih odpadkov ni ovira za to, da se proizvod kot celota opredeli kot tobak za kajenje, ta proizvod ne more spadati pod tarifno številko 2401 KN. Natančneje, odločilno merilo, na podlagi katerega je mogoče proizvod uvrstiti v tarifno številko 2403 KN, in ne v tarifno številko 2401 KN, temelji na vprašanju, ali so bili listi predelani v takem obsegu, da gre za predelani tobak, ki je pripravljen za porabo brez nadaljnje industrijske obdelave.

V teh okoliščinah je Sodišče ugotovilo, da blago iz postopka v glavni stvari, ker gre za tobak za kajenje, ki je poleg tega v razsutem stanju, stisnjen v škatlah, obloženih s plastiko, neto teža ene škatle pa je 30 kg, spada v tarifno podštevilko 2403 10 90 KN.

Predložitveno sodišče je poleg tega prav tako vprašalo, ali je treba pojem „carinski odložni postopek ali režim“ iz člena 4, točka 6, Direktive 2008/118 razlagati tako, da je to, da je določeno blago v carinskem odložnem postopku ali režimu, mogoče izpodbijati, če je v njegovih spremnih dokumentih navedeno pravilno poglavje SCT, kamor spada to blago, vendar napačna konkretna tarifna podštevilka, in ali je treba člen 2(b) in člen 4, točka 8, Direktive 2008/118 razlagati tako, da je šlo v takem primeru za uvoz navedenega blaga.

¹⁸ KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 861/2010.

Sodišče je namreč navedlo, da če predložitev blaga carini, določena v členu 40 carinskega zakonika, spremlja predložitev skupne deklaracije ali carinske deklaracije, ki vsebuje podatke, potrebne za identifikacijo blaga z vidika vrste, količine in embalaže, samo tarifna podštevilka pa je napačna, za navedeno blago ni mogoče šteti, da je bilo nepravilno vneseno v carinsko območje Unije v smislu člena 202 carinskega zakonika.

Vendar – kar zadeva pogoje za morebitni nastanek carinskega dolga – velja, da ker obveznost deklaranta, da predloži pravilne podatke, zajema tudi določitev pravilne tarifne podštevilke pri tarifni uvrstitvi blaga, ni izključeno, da bi carinski dolg lahko nastal na podlagi člena 204 carinskega zakonika. V skladu s členom 859 Izvedbene uredbe št. 2454/93 se za neizpolnitev, ki je ostala brez bistvenih posledic za pravilno izvajanje tranzitnega postopka, šteje neizpolnitev ene od obveznosti, ki izhajajo iz uporabe navedenega postopka, če so izpolnjeni trije pogoji, naštetih v točki 2 tega člena, in trije pogoji, naštetih v prvem odstavku navedenega člena. Predložitveno sodišče mora preveriti, ali so vsi ti pogoji izpolnjeni.

Iz tega sledi, da je treba pojem „carinski odložni postopek ali režim“ iz člena 4, točka 6, Direktive 2008/118 razlagati tako, da tega, da je določeno blago v carinskem odložnem postopku ali režimu, ni mogoče izpodbijati, če je v njegovih spremnih dokumentih navedeno pravilno poglavje SCT, kamor to blago spada, vendar napačna konkretna tarifna podštevilka. V tem primeru je treba člen 2(b) in člen 4, točka 8, Direktive 2008/118 razlagati tako, da ni prišlo do uvoza navedenega blaga in da to blago ni predmet trošarine.

Predložitveno sodišče je nazadnje vprašalo, ali je treba v položaju, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, pojem „nepravilnost“ v smislu člena 38 Direktive 2008/118 razlagati tako, da zajema blago, ki je sprejeto v „carinski odložni postopek ali režim“ v smislu člena 4, točka 6, navedene direktive, pri čemer pa je v spremnem dokumentu navedena nepravilna tarifna uvrstitev.

V zvezi s tem je Sodišče navedlo, da pogoji iz člena 38(4) Direktive 2008/118 v povezavi s členom 33(1) te direktive niso izpolnjeni v primeru, v katerem blago na eni strani ni bilo dano v porabo v državi članici, saj je bilo dano v carinski odložni postopek ali režim v smislu člena 4, točka 6, Direktive 2008/118, po drugi pa ni bilo predmet komercialnega skladiščenja v drugi državi članici, zato da bi bilo tam dobavljeno ali uporabljeno, ampak je bilo namenjeno ponovnemu izvozu v tretjo državo.

Zato pojem „nepravilnost“ ne zajema blaga, ki je sprejeto v carinski odložni postopek ali režim, pri čemer je v spremnem dokumentu navedena nepravilna tarifna uvrstitev.

1.4. Pravila od 4 do 6 – privzeto pravilo, posebno pravilo za določeno embalažo in pravilo o primerjavi tarifnih podštevilke

Pravilo 4 določa, da se „blago, ki ga ni mogoče uvrstiti po zgoraj navedenih pravilih, [...] uvrsti pod tarifno številko, predvideno za blago, ki je takemu blagu najbolj podobno“. V pravilu 5 je navedeno: „Poleg gornjih določb veljajo za našteje proizvode tudi naslednja pravila: (a) toki za fotografske aparate, glasbila, puške in pištole, risalni pribor, embalaža za ogrlice in podobna embalaža, posebej oblikovana in prirejena za določen proizvod ali komplet proizvodov, primerna za dolgotrajno rabo in predložena s proizvodi, za katere je namenjena, se uvrsti s temi proizvodi, pod pogojem, da se prodaja skupaj z njimi. To pravilo pa ne velja za embalažo, ki daje celoti bistven značaj; (b) v skladu z določbami iz 5(a) se embalažni materiali in embalaža, ki se predložijo tako, da so v njih embalirani proizvodi, uvrščajo skupaj s temi proizvodi, če se običajno uporabljajo za embaliranje teh proizvodov. Ta določba pa ne velja za embalažne materiale in embalažo, če je očitno, da so primerni za večkratno uporabo.“ Pravilo 6 določa, da se „iz pravnih razlogov [...] proizvodi uvrščajo pod tarifne podštevilke v okviru ene tarifne številke po poimenovanjih teh tarifnih podštevilke in morebitnih opombah k tem tarifnim podštevilkam ter, smiselno, po teh pravilih, pri čemer velja, da se tarifne podštevilke lahko primerjajo samo na isti ravni razčlenitve. To pravilo velja tudi za opombe k oddelkom in poglavjem, če ni določeno drugače.“

Sodba z dne 13. julija 2006, *Uroplasty* (C-514/04, [EU:C:2006:464](#))

„Tarifna uvrstitev – Sterilni kosmiči polidimetilsiloksana – Elastomer silikona – Pojem ‚primarne oblike‘ – Zdravilo – Embalaža – Pojem ‚aparati, ki se vstavi v telo‘“

V zadevi, v kateri je bila izdana ta sodba, je predložitveno sodišče Sodišču postavilo vprašanje, ali se silikon v obliki elastomera v kosmičih, ki je bil razvit in namenjen za to, da se vstavi in pričvrsti v človeško telo za zdravljenje težav z inkontinenco, lahko uvrsti v tarifno številko 9021 KN¹⁹. V primeru pritrdilnega odgovora je predložitveno sodišče želelo izvedeti, v katero podštevilko je treba uvrstiti navedeni izdelek.

Sodišče je pri odgovoru na to vprašanje preučilo tarifne številke 3910, 3926, 3004 in 9021 KN. V zvezi s tem je pojasnilo, da je uvrstitev mogoča bodisi na podlagi fizičnih značilnosti bodisi na podlagi objektivne uporabe zadevnega izdelka, in sicer polidimetilsiloksana.

Na prvem mestu, pojasnilo je, da je polidimetil siloksan kot silikon v obliki kosmičastega elastomera predstavljen v obliki iz opomb 3 in 6(b) poglavja 39 KN. Vendar take vrste silikona ni mogoče uvrstiti v tarifno številko 3910 kot „primarno obliko“. Ta pojem se nanaša le na silikone, namenjene predelavi. To so neobdelane snovi, ki so posebej primerne za predelavo in zanjo tudi predvidene. Proizvod iz zadeve v glavni stvari je

¹⁹ KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87, kakor je bila spremenjena z Izvedbeno uredbo št. 2388/2000.

posebej razvit in namenjen izključno za to, da se vstavi v telo za zdravljenje hibe mišice zapiralke. Iz tega sledi, da je polidimetil siloksan torej končni proizvod, ki ga s to lastnostjo ni mogoče uvrstiti pod tarifno številko 3910 KN.

Na drugem mestu, po mnenju Sodišča se zdi, da ima polidimetil siloksan terapevtski profil. Vendar ne more biti uvrščen pod tarifno številko 3004 KN kot zdravilo. Njegova embalaža v obliki posameznih enot v brizgalkah za enkratno uporabo je namreč posledica postopka po uvozu. Iz tega sledi, da polidimetil siloksan v obliki, v kakršni je na carini, ne ustreza opredelitvi iz tarifne številke 3004 KN.

Na tretjem mestu, ker tega proizvoda ni mogoče uvrstiti v zgornji tarifni številki, je Sodišče odločilo, da ga je mogoče uvrstiti v tarifno številko 9021 KN. Objektivne značilnosti in lastnosti polidimetil siloksana so značilnosti in lastnosti končnega proizvoda, ki je posebej razvit in namenjen izključno za to, da se vstavi v telo. Ker se polidimetil siloksan dokončno pričvrsti na mišico s hibo, omogoča razvoj veznega tkiva, ki kompenzira hibo mišice zapiralke. Zato je treba ta proizvod obravnavati kot aparat, ki se vstavi v telo v smislu tarifne številke 9021 KN.

Nazadnje, Sodišče je glede uvrstitve polidimetil siloksana pod ustrezno tarifno podštevilko tarifne številke 9021 KN navedlo, da iz splošnega pravila št. 6 za razlago KN izhaja, da se proizvodi uvrščajo pod tarifne podštevilke v okviru ene tarifne številke po poimenovanjih teh tarifnih podštevil in morebitnih opombah k tem tarifnim številkam. Ker je torej proizvod iz postopka v glavni stvari aparat, ki se vstavi v telo, ki ne ustreza nobeni drugi tarifni podštevilki tarifne številke 9021 KN, ga je treba uvrstiti v tarifno podštevilko 9021 90 90 KN kot „drugo“.

Iz tega izhaja, da je treba proizvod, kakršen je polidimetilsiloksan, ki je sestavljen iz sterilnih kosmičev, posebej razvit in namenjen izključno za to, da se vstavi v telo za zdravljenje bolezni, ter embaliran na carini v vrečah po 1 kg, obravnavati kot aparat, ki se vstavi v telo, ki ga je treba uvrstiti v tarifno številko 9021 KN. Tak proizvod, katerega namen ni nadomestitev organa, temveč mišici s hibo omogočiti, da razvije vezno tkivo, je treba uvrstiti v tarifno podštevilko 9021 90 90 KN.

Sodba z dne 13. septembra 2018, Vision Research Europe (C-372/17, [EU:C:2018:708](#))

„Predhodno odločanje – Skupna carinska tarifa – Tarifne številke – Uvrstitev blaga – Kamera, ki ima neobstojni pomnilnik, ki temelji na tem, da se shranjene slike izbrišejo, ko se kamera izklopi ali ko se posnamejo nove slike – Kombinirana nomenklatura – Tarifni podštevilki 8525 80 19 in 8525 80 30 – Pojasnjevalne opombe – Razlaga – Izvedbena uredba (EU) št. 113/2014 – Razlaga – Veljavnost“

Družba Vision Research je maja 2009 pri inšpektorju davčne uprave vložila zahtevek za zavezujočo tarifno informacijo (v nadaljevanju: ZTI) za kamero modela „Phantom V7.3“. V

zahtevku je navedla, da je treba to kamero uvrstiti pod tarifno podštevilko 8525 80 30 KN²⁰ kot digitalni fotoaparati.

Inšpektor je z ZTI kamero vseeno uvrstil v tarifno podštevilko 8525 80 19 KN kot „drugo televizijsko kamero“. V zvezi s tem se je inšpektor oprl na splošni pravili 1 in 6 za razlago KN, na Izvedbeno uredbo št. 113/2014, za katero je menil, da se za to kamero uporabi po analogiji, ter na besedila tarifnih številok 8525, 8525 80 in 8525 80 19 KN. Menil je, da dejstvo, da ima navedena kamera opcijo priključitve na zunanji pomnilnik, ne vpliva na izbrano uvrstitev, saj je bil zahtevek za ZTI vložen za kamero brez tega pomožnega pomnilnika.

Družba Vision Research je zoper to ZTI vložila pritožbo pri inšpektorju, ki jo je zavrnil kot neutemeljeno. Tožeča stranka je nato pri predložitvenem sodišču zoper odločbo inšpektorja vložila tožbo, s katero je predlagala, naj se zadevna kamera uvrsti v tarifno podštevilko 8525 80 30 KN.

V teh okoliščinah je predložitveno sodišče odločilo, da Sodišču postavi vprašanje, ali je treba tarifno podštevilko 8525 80 30 KN razlagati tako, da se v to tarifno podštevilko uvršča kamera, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, ki lahko na sekundo naredi veliko število slik in jih ohrani v neobstojnem notranjem pomnilniku, iz katerega se, ko je kamera ugasnjena, te slike izbrišejo, in če je tako, ali je Izvedbena uredba št. 113/2014, če bi se po analogiji uporabljala za tako kamero, veljavna.

Sodišče je pojasnilo, da je za odgovor na to vprašanje treba, na prvem mestu, razložiti tarifne številke in podštevilke KN, ki so upoštevne za opredelitev uvrstitve zadevne kamere v KN.

V okviru te razlage je Sodišče pojasnilo, da je odločilni element, na podlagi katerega se digitalni fotoaparati iz tarifne podštevilke 8525 80 30 KN razlikujejo od televizijskih kamer, uvrščenih v tarifno podštevilko 8525 80 19 KN, zmožljivost prvih, da shranjujejo mirujoče slike v notranji spomin ali notranjo napravo za shranjevanje.

V tem okviru je Sodišče ugotovilo, da je treba kamero iz postopka v glavni stvari uvrstiti v tarifno podštevilko 8525 80 30 KN.

²⁰ KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87 v različici, ki izhaja iz Izvedbene uredbe št. 1001/2013.

2. Merila za uvrstitev

2.1. Objektivne značilnosti in lastnosti proizvoda

Sodba z dne 8. novembra 1990 (občna seja), Gmurzynska-Bscher (C-231/89, [EU:C:1990:386](#))

„Vprašanja za predhodno odločanje – Pristojnost Sodišča – Sklicevanje nacionalne zakonodaje na določbe prava Skupnosti – Skupna carinska tarifa – Tarifne številke 83.06, 97.01 in 97.03 – Uvrstitev umetniškega dela“

V tej sodbi je bilo Sodišču v bistvu postavljeno vprašanje, ali je umetnina, ki je sestavljena iz jeklene plošče, prevlečene z barvnimi glazurami iz žgane emajlne prevleke, „slika, v celoti ročno izdelana“ ali „podobna dekorativna plošča“ v smislu tarifne številke 97.01 SCT²¹ ali „izvirna plastika in kip“ v smislu tarifne številke 97.03 SCT ali pa je treba ta predmet glede na material, iz katerega je izdelan, uvrstiti v poimenovanje „drugi okrasni predmeti, iz navadnih kovin“.

To vprašanje je bilo postavljeno v okviru spora glede uporabe nemškega davčnega prava na področju davkov na promet pri uvozu umetniškega dela iz Nizozemske v Nemčijo. Tožeča stranka je pred uvozom tega umetniškega dela nemške carinske organe zaprosila za izdajo uradnega mnenja o tarifni uvrstitvi za potrebe uporabe nemškega davčnega prava na področju davkov na promet pri uvozu. Nemško pravo je za odobritev izjem ali znižanj na tem področju napotovalo na nomenklaturo SCT. Ta je za umetniške predmete iz tarifnih številk 97.01 in 97.03 SCT določala uporabo določene stopnje davka.

Sodišče je pred obravnavo vprašanj za predhodno odločanje v zvezi z razlago SCT navedlo, da je razlaga zadevnih določb SCT, za katero je bilo zaproseno, namenjena temu, da nacionalno sodišče lahko odloči o uporabi nemškega prava na področju davkov na promet, ki napotuje na nomenklaturo SCT, ne pa o uporabi SCT. V teh okoliščinah je bilo postavljeno vprašanje za predhodno odločanje v zvezi z uporabo postopka iz člena 177 Pogodbe EGS in posledično pristojnostjo Sodišča za odločanje o vprašanjih za predhodno odločanje.

V zvezi s tem je Sodišče pojasnilo, da v okviru delitve sodnih pristojnosti med nacionalnimi sodišči in Sodiščem, določene v členu 177 Pogodbe EGS, Sodišče načeloma odloči o vprašanjih za predhodno odločanje, ne da bi preverjalo okoliščine, v katerih so mu nacionalna sodišča predložila vprašanja in v katerih nameravajo uporabiti določbo prava Unije, za razlago katere so ga zaprosila.

Drugače bi bilo le, če bi se izkazalo, da je bil postopek iz člena 177 te pogodbe zlorabljen in je bil dejansko uporabljen za to, da bi Sodišče odločilo brez obstoja pravega spora, ali če bi bilo očitno, da določbe prava Unije, ki je Sodišču predložena v razlago, ni mogoče uporabiti.

²¹ SCT iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87.

To pa ne velja, kadar je Sodišče zaproseno za razlago določbe prava Unije, ki jo mora nacionalno sodišče uporabiti, ne glede na področje uporabe, ki ji ga določa pravo Unije, ker se nacionalna zakonodaja nanjo sklicuje z napotovanjem.

Glede na te preudarke je Sodišče odločilo, da je pristojno za odločanje o vprašanih, ki se postavljata v zvezi z razlago SCT.

Da bi Sodišče odgovorilo na vprašanji predložitvenega sodišča, je najprej navedlo, da zadevnega predmeta ni mogoče šteti za dekorativni predmet, kar je v skladu s pojasnjevalnimi opombami bistvena značilnost izdelkov, uvrščenih v oznako „drugi okrasni predmeti, iz navadnih kovin“, iz tarifne številke 83.06 SCT.

Sodišče je poudarilo, da je ta razlaga poleg tega v skladu z opombo 4 pred poglavjem 97 SCT, v skladu s katero je treba v primeru dvoma o uvrstitvi predmeta dati prednost uvrstitvi v eno od tarifnih številok poglavja, ki se nanaša na umetniške izdelke, zbirke in starine.

Po mnenju Sodišča to velja še toliko bolj, ker v skladu s sodno prakso Sodišča merilo razmejitve med tarifno številko 97, „slike in risbe, ki so v celoti ročni izdelek, kolaži in podobne dekorativne plošče“, in 97.03, „izvirne plastike in kipi, iz kakršnega koli materiala“, SCT temelji na tem, da je pri izdelavi plastik in kipov bistven umetniški značaj oblikovanje tridimenzionalne oblike dela, medtem ko je pri slikah, kolažih ali podobnih dekorativnih ploščah bistven element kompozicija površine dela, tako da je treba umetniški predmet, sestavljen iz jeklene plošče brez lastne umetniške vrednosti, prevlečene z barvnimi glazurami iz žgane emajlne prevleke, ki jih je umetnik nanese ročno, šteti za „sliko, v celoti ročno izdelano“, v smislu tarifne številke 97.01.

Sodišče je na podlagi teh meril ugotovilo, da je treba umetniško delo, kot je to v obravnavani zadevi, uvrstiti v tarifno številko 97.01 SCT.

Sodba z dne 19. februarja 2009, Kamino International Logistics (C-376/07, [EU:C:2009:105](#))

„Skupna carinska tarifa – Kombinirana nomenklatura – Tarifna razvrstitev – Monitorji s tekočimi kristali (LCD), opremljeni z izhodi SUB-D, DVI-D, USB, S-video in kompozitni video – Tarifna številka 8471 – Tarifna številka 8528 – Uredba (ES) št. 754/2004“

Družba Kamino je leta 2004 zaradi sprostitev v prosti promet carinila pošiljko barvnih monitorjev LCD, ki so bili uvrščeni v tarifno podštevilko 8528 21 90. Navedeni monitorji so opremljeni z izhodi D-sub, DVI-D, USB, S-video in kompozitni video, zaradi česar lahko reproducirajo tako slike iz stroja za avtomatsko obdelavo podatkov kot tudi slike iz drugih naprav.

Ker je družba Kamino menila, da bi morali biti ti monitorji uvrščeni v tarifno podštevilko 8471 60 90, je zoper nalog za plačilo vložila pritožbo. Vendar je bila ta pritožba z odločbo carinskega inšpektorja zavrnjena.

Pritožbeno sodišče je v okviru pritožbe, ki mu je bila predložena zoper to odločbo, po preučitvi značilnosti in lastnosti monitorjev iz postopka v glavni stvari ugotovilo, da ti monitorji izpolnjujejo merila iz opombe 5 B k poglavju 84 KN. Državni sekretar za finance je zoper to sodbo pri predložitvenem sodišču vložil kasacijsko pritožbo, v kateri je trdil, da pritožbeno sodišče ni upoštevalo možnosti uporabe, ki jih ti monitorji omogočajo poleg uporabe kot elementa sistema za avtomatsko obdelavo podatkov.

V teh okoliščinah je predložitveno sodišče Sodišču postavilo vprašanje, ali je mogoče monitorje, ki omogočajo reproduciranje signalov tako iz stroja za avtomatsko obdelavo podatkov kot iz drugih virov, šteti za enoto „take vrste, da se [...] zlasti uporablja v strojih za AOP“ v smislu opombe 5 B k poglavju 84 KN,²² in jih uvrstiti v tarifno podštevilko 8471 60 90 KN.

V zvezi s tem je Sodišče opozorilo, prvič, da iz opombe 5 E k poglavju 84 KN izhaja, da „specifično funkcijo, drugačno od [...] AOP“, opravljajo samo naprave, ki imajo sicer vgrajen stroj za avtomatsko obdelavo podatkov ali delujejo v povezavi s takim strojem, vendar njihova funkcija ni obdelovanje podatkov. Vendar navedeni monitorji poleg funkcije reproduciranja slike iz naprav, kot so igralne konzole, videopredvajalniki ali predvajalniki DVD-jev, ki ni funkcija obdelovanja podatkov, zagotavljajo tudi reproduciranje signalov iz stroja za avtomatsko obdelavo podatkov.

Drugič, Sodišče je menilo, da čeprav ti monitorji za namene uvrstitve v tarifno podštevilko 8471 60 90 niso take vrste, da bi se uporabljali samo v strojih za avtomatsko obdelavo podatkov, ker jih je mogoče povezati s centralno enoto za obdelavo, ker sprejemajo podatke v obliki, ki je uporabna za sistem, in ker lahko reproducirajo signale tudi iz drugih virov, bi razlaga opombe 5 B(a) k poglavju 84 KN v smislu, da že to, da zadevni monitorji lahko reproducirajo sliko iz drugih virov, kot je stroj za avtomatsko obdelavo podatkov, izključuje njihovo uvrstitev v tarifno številko 8471, imela enak pomen, kot če bi se iz besedila navedene opombe črtala beseda „zlasti“.

Nazadnje, če bi bilo treba pojasnjevalne opombe, ki se nanašajo na tarifno številko 8471 HS, razlagati tako, da izključujejo, da bi bili v tarifno podštevilko 8471 60 90 uvrščeni vsi monitorji, ki lahko reproducirajo signale tako iz stroja za avtomatsko obdelavo podatkov kot iz drugih virov, bi navedene pojasnjevalne opombe povzročile spremembo, in sicer predvsem zožitev vsebine opombe 5 B(a) k poglavju 84 KN. Zato, če bi bilo treba pojasnjevalne opombe KN v zvezi s tarifno podštevilko 8471 60 90 in pojasnjevalne opombe, ki se nanašajo na tarifno številko 8471 HS, razlagati tako, bi bilo treba njihovo uporabo zavrniti, saj ta razlaga ni v skladu z opombo 5 B(a) k poglavju 84 KN.

Iz tega izhaja, da monitorji LCD, opremljeni z izhodi D-Sub, DVI-D, USB, S-video in kompozitni video, niso izključeni iz uvrstitve v tarifno podštevilko 8471 60 90 kot enote take vrste, ki se uporabljajo „zlasti“ v strojih za avtomatsko obdelavo podatkov v smislu

²² KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 1789/2003.

opombe 5 B(a) k poglavju 84 KN, samo zato, ker lahko reproducirajo signale tako iz stroja za avtomatsko obdelavo podatkov kakor iz drugih virov.

Predložitveno sodišče je poleg tega Sodišče prosilo, naj pojasni, na podlagi katerih meril je mogoče ugotoviti, ali so monitorji, kot so ti v postopku v glavni stvari, enote, ki se uporabljajo zlasti v strojih za avtomatsko obdelavo podatkov.

Sodišče je menilo, da morajo nacionalni organi, vključno s sodišči, pri ugotavljanju, ali so monitorji LCD, opremljeni z izhodi D-Sub, DVI-D, USB, S-video in kompozitni video, enote take vrste, ki se uporabljajo zlasti v strojih za avtomatsko obdelavo podatkov, uporabiti navedbe iz pojasnjevalnih opomb v zvezi s tarifno številko 8471 HS, zlasti v točkah, ki se nanašajo na zaslone za stroje za avtomatsko obdelavo podatkov.

V zvezi s tem je Sodišče ugotovilo, da samo število in vrsta izhodov, s katerimi so opremljeni taki monitorji, ne moreta biti odločilni merili za tarifno uvrstitev in je treba pri tej uvrstitvi tudi glede na druga merila ter glede na objektivne značilnosti in lastnosti teh monitorjev presoditi tako stopnjo, do katere lahko opravljajo več funkcij, kot raven učinkovitosti, ki jo dosegajo pri opravljanju teh funkcij, in sicer z uporabo pojasnjevalnih opomb v zvezi s tarifno številko 8471 HS.

Ker torej takih monitorjev ni mogoče izključiti iz pojma enote stroja za avtomatsko obdelavo podatkov v smislu opomb 5 B(a) in 5 C k poglavju 84 KN, je treba opredeliti merila za ugotavljanje, ali gre za monitorje vrste, ki se uporablja zlasti v strojih za avtomatsko obdelavo podatkov, oziroma ali se ti monitorji zaradi svojih tehničnih značilnosti in lastnosti uvrščajo med televizijske zaslone ali video monitorje.

Zato je Sodišče ugotovilo, da morajo nacionalni organi, vključno s sodišči, pri ugotavljanju, ali so monitorji, kakršni so ti v postopku v glavni stvari, enote take vrste, ki se uporabljajo zlasti v strojih za avtomatsko obdelavo podatkov, uporabiti navedbe iz pojasnjevalnih opomb v zvezi s tarifno številko 8471 HS.

Sodba z dne 7. maja 2009, Siebrand (C-150/08, [EU:C:2009:294](#))

„Kombinirana nomenklatura – Tarifni številki 2206 in 2208 – Fermentirana pijača, ki vsebuje destilirani alkohol – Pijača, pridobljena iz sadja ali naravnega proizvoda – Dodatek snovi – Posledice – Izguba okusa, vonja in videza prvotne pijače“

V zadevi, v kateri je bila izdana ta sodba, je predložitveno sodišče Sodišču v bistvu postavilo vprašanje, ali je treba pijače, prvotno uvrščene v tarifno številko 2206 KN²³, katerih osnova je fermentirani alkohol in ki so jim v določeni količini dodani destilirani alkohol, voda, sladkorni sirup, arome in barvila ter določenim izmed njih kremna osnova, zaradi katerih so jim odvzeti okus, vonj in/ali videz pijače, narejene iz določenega sadja

²³ KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 2587/91.

ali naravnega proizvoda, uvrstiti pod tarifno številko 2206 KN kot fermentirane pijače ali pod tarifno številko 2208 kot destilate.

V zvezi s tem je Sodišče pojasnilo, da v skladu s pojasnjevalno opombo HS, ki se nanaša na tarifno številko 2206, pijače, ki so uvrščene pod to tarifno številko, kljub dodatku alkohola lahko ohranijo to uvrstitev, če ohranijo značilnosti proizvodov, uvrščenih v to tarifno številko, to je značilnosti fermentiranih pijač. Vendar ker so bili pijačam v postopku v glavni stvari odvzeti okus, vonj in videz pijače, narejene iz določenega sadja ali naravnega proizvoda, to je fermentirane pijače, takih proizvodov ni mogoče uvrstiti v tarifno številko 2206 KN.

Glede uvrstitve takih proizvodov je Sodišče nato opozorilo, da je v skladu s splošnim pravilom 2(b) za razlago KN vsako poimenovanje materiala ali snovi v določeni tarifni številki treba vključiti v poimenovanje kombinacije tega materiala ali snovi. To velja tudi za proizvode, kot so ti v postopku v glavni stvari, ki vsebujejo fermentirani alkohol in destilirani alkohol. Te snovi so uvrščene v različne tarifne številke.

V splošnem pravilu 3(a) je navedeno, da kadar je proizvode po splošnem pravilu 2(b) mogoče uvrstiti v dve ali več tarifnih številki, ima tarifna številka, v kateri je poimenovanje za proizvod najbolj natančno, prednost pred tarifnimi številkami, v katerih je poimenovanje splošnejše. Kadar so proizvodi, kot so ti v postopku v glavni stvari, sestavljeni iz različnih materialov in nobena od zgoraj omenjenih tarifnih številki ni natančnejša od druge, je edina določba, ki se lahko uporabi za uvrstitev proizvodov iz spora o glavni stvari, splošno pravilo 3(b). Na podlagi tega splošnega pravila je za tarifno uvrstitev proizvoda treba ugotoviti, kateri od materialov, ki sestavljajo ta proizvod, daje temu proizvodu bistven značaj.

Sodišče je pojasnilo, da je zato treba ugotoviti, kateri od materialov, iz katerih so izdelani proizvodi, kakršni so ti v postopku v glavni stvari, daje tem proizvodom bistven značaj. V zvezi s tem je mogoče za določitev njihovega bistvenega značaja upoštevati več objektivnih značilnosti in lastnosti, zlasti, prvič, bistvene objektivne značilnosti in lastnosti, vključno z vsebostjo destiliranega alkohola, drugič, organoleptične značilnosti in, nazadnje, njihovo namembnost kot žgana pijača.

Na podlagi teh meril je Sodišče ugotovilo, da bistvene značilnosti pijač, kakršne so te v postopku v glavni stvari, v celoti ustrezajo bistvenim značilnostim proizvoda, ki spada v tarifno številko 2208 KN.

V teh okoliščinah je Sodišče razsodilo, da pijače, kakršne so te v obravnavani zadevi, ne spadajo pod tarifno številko 2206 KN, ampak pod tarifno številko 2208 KN.

Sodba z dne 28. oktobra 2010, X (C-423/09, [EU:C:2010:650](#))

„Skupna carinska tarifa – Tarifna razvrstitev – Kombinirana nomenklatura – Sušene vrtnine (glavice česna), ki jim ni odvzeta vsa tekočina“

Družba X je kot carinska zastopnica za sprostitev v prosti promet prijavila petnajst pošilk glavic česna iz Kitajske, ki so bile ob uvozu v hladilnih zabojnikih. Na vsaki uvozni deklaraciji je bila navedena tarifna podštevilka 0712 90 90 KN, blago pa je bilo opisano kot sušeni česen.

Po tem, ko so carinski organi prepustili blago, je bil zabojnik s česnom prenesen v hladilnice nekega podjetja za skladiščenje in hranjen pri temperaturi -3°C . Ker je carinski inšpektor menil, da je treba uvoženi česen uvrstiti kot ohlajeni česen, ki spada pod tarifno podštevilko 0703 20 00 KN, je izdal odločbe o plačilu zadevnih carinskih dajatev.

Družba X je vložila pritožbo, ki je bila zavrnjena. Nato je vložila tožbo, ki je bila razglašena za neutemeljeno. Družba X je zoper to odločbo vložila pritožbo, na podlagi katere je bila izdana sodba, v kateri je bilo ugotovljeno, da inšpektor ni dokazal, da obstaja razlog za odstop od navedene tarifne številke 0712 KN.

V tem okviru je predložitevno sodišče, pri katerem je bila vložena kasacijska pritožba zoper zadnjenavedeno sodbo, Sodišče prosilo za pojasnilo glede meril za določitev, ali sušeni česen spada pod tarifno podštevilko 0703 20 00 KN²⁴ ali 0712 90 90 KN.

Sodišče se je oprlo na pojasnjevalno opombo HS v zvezi s tarifno številko 7317 in ugotovilo, da morajo biti vrtnine, razvrščene pod tarifno številko 0712, intenzivno sušene s posebnim postopkom, pri katerem je proizvodu odvzeta vsa ali skoraj vsa vsebnost tekočine. Tako mora biti po opravljenem postopku vsebnost tekočine v vrtninah zanemarljiva.

Po analogiji s sodbo z dne 15. junija 1976, Riemer (120/75, [EU:C:1976:90](#)), je Sodišče ugotovilo, da za to, da bi bilo glavice česna mogoče uvrstiti pod tarifno številko 0712, se mora česen bistveno in nepovratno spremeniti na način, da proizvoda ni več mogoče vrniti v naravno stanje.

Tako morajo biti z odvzemom vode bistveno spremenjene značilnosti in objektivne lastnosti proizvoda, da bi ta sprememba povzročila uvrstitev v tarifno številko, ki ni tarifna številka 0703, pod katero spadajo sveže ali ohlajene vrtnine.

Poleg tega to, da je delno sušeni česen uvožen v ohlajenem stanju, pomeni, da s sušenjem proizvodu ni bila odvzeta vsa ali skoraj vsa vsebnost tekočine, saj je dehidriranje postopek konzerviranja, ki omogoča, da dehidriranih proizvodov ni več treba shranjevati na temperaturi, nižji od 0°C .

Dolg rok uporabnosti je sicer lahko dodaten indic glede stopnje izsušitve česna, da bi ga bilo mogoče uvrstiti pod tarifno številko 0712 kot sušeno vrtnino, drugače od svežega ali ohlajenega česna. Toda Sodišče je ugotovilo, da tarifni številki 0703 in 0712 KN ne vsebujeta nobene navedbe glede roka uporabnosti kot merila uvrstitve, tako da je treba

²⁴ KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 1810/2004.

ugotoviti, da sama dolžina roka uporabnosti ne vpliva na tarifno uvrstitev tega proizvoda.

Iz tega sledi, da česen, ki je bil intenzivno sušen s posebnim postopkom, pri katerem je proizvodu odvzeta vsa ali skoraj vsa vsebnost tekočine, spada pod tarifno podštevilko 0712 90 90 KN, delno sušeni česen, ki ohranja značilnosti in lastnosti svežega česna, pa pod tarifno podštevilko 0703 20 00 KN.

Sodba z dne 26. aprila 2017, Stryker EMEA Supply Chain Services (C-51/16, [EU:C:2017:298](#))

„Predhodno odločanje – Skupna carinska tarifa – Tarifne številke – Uvrstitev blaga – Vsaditveni vijaki, namenjeni temu, da se vstavijo v človeško telo zaradi oskrbe zlomov ali namestitve protez – Kombinirana nomenklatura – Tarifna številka 9021 – Izvedbena uredba (EU) št. 1212/2014 – Veljavnost“

Nizozemski carinski organi so za družbo Stryker sprejeli tri ZTI za tri modele vsaditvenih vijakov, namenjenih temu, da se vstavijo v človeško telo zaradi oskrbe zlomov ali namestitve protez. Ti vijaki so imeli tako skupne značilnosti kot tudi posebnosti. Carinski organi so ob upoštevanju teh značilnosti z ZTI, ki so jih sprejeli, te tri vrste medicinskih vsaditvenih vijakov uvrstili v tarifno številko 9021 90 90 KN²⁵.

Navedeni organi so po objavi Izvedbene uredbe št. 1212/2014 te tarifne informacije razveljavili. Utemeljitev te razveljavitve je bila, da je treba v smislu te uredbe „vijak, namenjen za uporabo v kirurgiji, glede na njegove objektivne lastnosti in značilnosti uvrstiti kot del z možnostjo splošne rabe“.

Družba Stryker je po neuspešni pritožbi, ki jo je vložila pri carinskih organih, pred predložitvenim sodiščem vložila tožbo zoper odločbo o razveljavitvi.

Družba Stryker je v utemeljitev svoje tožbe v bistvu trdila, da ob upoštevanju objektivnih značilnosti in lastnosti vsaditvenih vijakov, vključno z neločljivim namenom uporabe, ni bilo mogoče govoriti o „običajnih“ vijakih v smislu tarifne številke 7318 KN. Družba Stryker je poleg tega menila, da Izvedbena uredba št. 1212/2014 ni veljavna, saj je bila uvrstitev iz te uredbe opravljena izključno glede na zunanje značilnosti zadevnih medicinskih vsaditvenih vijakov, pri čemer ni bil upoštevan neločljiv namen teh vijakov, kar je v nasprotju s sodno prakso Sodišča.

Ker je predložitveno sodišče menilo, da bi bilo mogoče vsaditvene vijake, obravnavane v postopku v glavni stvari, zaradi njihovih objektivnih lastnosti in značilnosti, vključno z njihovim neločljivim namenom, uvrstiti v tarifno številko 9021 KN, je Sodišče vprašalo, ali v tarifno številko 9021 KN spadajo medicinski vsaditveni vijaki, kakršni so ti v postopku v glavni stvari, ki so namenjeni izključno vstavitvi v človeško telo zaradi oskrbe zlomov kosti ali pritrditve protez.

²⁵ KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87, kakor je bila spremenjena z Izvedbeno uredbo št. 1101/2014.

Sodišče, ki se je oprlo na analizo besedila iz pojasnjevalne opombe HS v zvezi s poglavjem 90 KN in tarifno številko 9021 KN ter na pojasnjevalno opombo v zvezi s tarifno podštevilko 9021 39 90 KN, je pojasnilo, na prvem mestu, da se v tarifno številko 9021 KN uvrstijo proizvodi, za katere je značilna dovršenost izdelave in visoka stopnja natančnosti ter ki jih je mogoče vsaditi v organizem za imobilizacijo poškodovanih delov telesa ali poravnavo zlomov, zaradi česar se ti proizvodi razlikujejo od običajnih proizvodov.

Na drugem mestu, Sodišče se je sklicevalo na svojo sodno prakso, v skladu s katero sta med merili, na podlagi katerih je mogoče razlikovati med preprostimi oziroma običajnimi proizvodi in tistimi, ki izpolnjujejo medicinsko funkcijo, zlasti merilo o metodi izdelave zadevnega proizvoda in merilo o posebnosti funkcije navedenega proizvoda.

Na podlagi te sodne prakse je Sodišče ugotovilo, da se ob upoštevanju metode izdelave in posebnosti funkcije proizvodi, kakršni so obravnavani v postopku v glavni stvari, od običajnih proizvodov razlikujejo zaradi dovršenosti svoje izdelave in svoje visoke stopnje natančnosti. Iz objektivnih značilnosti in lastnosti medicinskih vsaditvenih vijakov, kakršni so obravnavani v postopku v glavni stvari, izhaja, da so taki proizvodi lahko zajeti s tarifno številko 9021 KN.

Zato je Sodišče razsodilo, da so s tarifno številko 9021 KN zajeti medicinski vsaditveni vijaki, kakršni so obravnavani v postopku v glavni stvari, ker imajo ti proizvodi značilnosti, na podlagi katerih se razlikujejo od običajnih proizvodov zaradi dovršenosti svoje izdelave in svoje visoke stopnje natančnosti ter zaradi metode svoje izdelave in posebnosti svoje funkcije.

Sodba z dne 13. marca 2019, B. S. (Slad v sestavi piva) (C-195/18, [EU:C:2019:197](#))

„Predhodno odločanje – Obdavčenje – Trošarine za alkohol in alkoholne pijače – Direktiva 92/83/EGS – Člen 2 – Pojem ‚pivo‘ – Pijača, proizvedena iz pivine, pridobljene iz mešanice, ki vsebuje več glukoze kot slada – Kombinirana nomenklatura – Tarifna številka 2203 (pivo iz slada) ali 2206 (druge fermentirane pijače)“

Oseba B. S. je proizvajala alkoholno pijačo, ki je bila po njenih navedbah mešanica piva in brezalkoholnih pijač. Glavna sestavina pivine, iz katere je nastal vmesni proizvod, ki je bil uporabljen za proizvodnjo te pijače, je bil glukozni sirup, in ne slad.

Ta oseba je za to proizvodnjo pristojnemu carinskemu uradu vsak mesec poslala obračun trošarine, pri čemer je pijačo, ki jo je izdelovala, opredelila kot „mešanico piva“ – ki spada v tarifno številko 2203 KN – in brezalkoholnih pijač ter uporabila stopnjo trošarine za pivo.

Vodja carinskega urada je te obračune izpodbijal, ker je menil, da je treba proizvedeno pijačo uvrstiti v tarifno številko 2206 KN kot pijačo na osnovi fermentiranih pijač, razen piva, in brezalkoholnih pijač ter zato uporabiti višjo stopnjo trošarine. Vodja carinskega

urada je te odločbe utemeljil s tem, da je bila glavna sestavina, uporabljena za izdelavo vmesnega proizvoda, glukozni sirup, in ne slad, ter da tega proizvoda zato ni bilo mogoče uvrstiti pod tarifno številko 2203 KN, ki se nanaša na „pivo iz slada“.

Te odločbe vodje carinskega urada so bile potrjene z več odločbami direktorja carinske zbornice. Poleg tega so poljska upravna sodišča tožbe, ki jih je oseba B. S. vložila zoper te odločbe, zavrnila. V okviru tega spora je bila tožeča stranka kazensko obsojena, ker je poljsko davčno upravo zavajala v zvezi z naravo pijače, ki jo je proizvajala, zaradi česar so bile trošarine, ki jih je bila dolžna plačati, nižje. Oseba B. S. nato je zoper to odločbo pri predložitvenem sodišču vložila pritožbo.

V teh okoliščinah je predložitveno sodišče Sodišču postavilo vprašanje, ali je treba člen 2 Direktive 92/83²⁶ razlagati tako, da je vmesni proizvod, ki je namenjen za mešanico z brezalkoholnimi pijačami in ki je pridobljen iz pivine, ki vsebuje manj slajenih sestavin kot neslajenih sestavin ter ji je pred procesom fermentacije dodan glukozni sirup, mogoče opredeliti kot „pivo iz slada“ iz tarifne številke 2203 KN²⁷.

Glede na to, da je zadevni končni proizvod mešanica, ki je ni mogoče uvrstiti v tarifno številko 2203 KN, je Sodišče ugotovilo, da se navedeni proizvod lahko opredeli kot „pivo“ in lahko spada na področje uporabe navedenega člena 2 le, če je mogoče sam vmesni alkoholni proizvod, namenjen mešanju z brezalkoholnimi pijačami, da se dobi končni proizvod, opredeliti kot „pivo iz slada“ v smislu tarifne številke 2203 KN, pri čemer očitno ni sporno, da ima navedeni končni proizvod vsebnost alkohola, ki je višja od 0,5 % vol.

Na prvem mestu, Sodišče je, da bi ugotovilo, ali je alkoholni proizvod, pridobljen s fermentacijo pivine, sestavljene zlasti iz glukoznega sirupa in majhnega deleža slada, mogoče opredeliti kot „pivo iz slada“ v smislu tarifne številke 2203 KN, navedlo, da KN ne določa najmanjšega odstotka slajenih sestavin v pivini, namenjeni proizvodnji piva. Tarifna številka 2203 KN se res nanaša na „pivo iz slada“, kar predpostavlja, da piva, ki spada pod to tarifno številko, ni mogoče proizvesti brez slada med njegovimi sestavinami. Vendar iz samega izraza „pivo iz slada“ ni mogoče sklepati o tem, da se zahteva najmanjši odstotek slada v pivini.

Na drugem mestu, glede glukoznega sirupa v sestavi pivine je Sodišče navedlo, da KN ne prepoveduje prisotnosti tega sirupa in da poleg tega pojasnjevalna opomba k HS v zvezi z navedeno tarifno številko izrecno priznava možnost dodajanja aromatičnih snovi pivini med fermentacijo.

Iz tega sledi, da proizvod, izdelan iz majhnega deleža slada in dodatka glukoze pred alkoholno fermentacijo, iz teh razlogov samih ni izključen iz pojma „pivo iz slada“ iz tarifne številke 2203 KN. Vendar lahko tak proizvod spada pod to tarifno številko le, če njegove objektivne lastnosti in značilnosti ustrezajo objektivnim lastnostim in

²⁶ Člen 2 Direktive 92/83 v opredelitvi pojma „pivo“ vključuje ne le vsak proizvod iz tarifne številke 2203 KN, ampak tudi vsak proizvod, ki vsebuje mešanico piva in brezalkoholnih pijač, iz tarifne številke 2206 KN, če ima ta proizvod v obeh primerih vsebnost alkohola, ki presega 0,5 % vol.

²⁷ KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87 v različici, ki izhaja iz Uredbe št. 2587/91.

značilnostim piva. V zvezi s tem je treba upoštevati zlasti organoleptične lastnosti zadevnega proizvoda.

V tem okviru je Sodišče ugotovilo, da če organoleptične lastnosti vmesnega alkoholnega proizvoda ne ustrezajo organoleptičnim lastnostim piva, za kar bi šlo zlasti v primeru, v katerem ta vmesni proizvod ne bi bil videti kot pivo ali ne bi imel specifičnega okusa, navedenega proizvoda ni mogoče opredeliti kot „pivo iz slada“ iz tarifne številke 2203 KN.

2.2. Namen proizvoda

Sodba z dne 14. aprila 2011, *British Sky Broadcasting Group in Pace (C-288/09 in C-289/09, EU:C:2011:248)*

„Skupna carinska tarifa – Tarifna uvrstitev – Kombinirana nomenklatura – Sprejemniki in dekoderji digitalne satelitske televizije s funkcijo snemanja – Carinski zakonik Skupnosti – Člen 12(5)(a)(i) in (6) – Časovna veljavnost zavezujoče tarifne informacije“

Predloga za sprejetje predhodne odločbe, na podlagi katerih je bila izdana ta sodba, se med drugim nanašata na razlago tarifnih podštevil 8521 90 00 in 8528 71 13 KN²⁸. Predložitveno sodišče je s prvima vprašanjema za predhodno odločanje v obravnavanih zadevah zlasti želelo izvedeti, ali je treba KN razlagati tako, da set-top naprave s komunikacijsko funkcijo, ki imajo pomnilniške enote na trdem disku, spadajo v tarifno podštevilko 8528 71 13 kljub pojasnjevalnim opombam KN, objavljenim 7. maja 2008, iz katerih je razvidno, da navedene set-top naprave spadajo v tarifno podštevilko 8521 90 00.

Sodišče je najprej navedlo, da je v pojasnjevalnih opombah KN dejansko navedeno, da so set-top naprave, ki vsebujejo napravo za snemanje ali reprodukcijo (na primer trdi disk), izvzete iz tarifne podštevilke 8528 71 13 in da jih je treba uvrstiti v tarifno podštevilko 8521 90 00. Vendar je bilo v pojasnjevalnih opombah HS, ki so veljale v času dejanskega stanja v postopku v glavni stvari, navedeno, da je treba televizijske sprejemnike, tudi če vsebujejo napravo za snemanje, izvzeti iz tarifne številke 8521 in jih je treba uvrstiti v tarifno številko 8528.

V tem okviru je Sodišče pojasnilo, da iz opredelitev tarifnih podštevil 8521 90 00 in 8528 71 13 KN izhaja, da lahko izdelki, ki spadajo v ti tarifni podštevilki, sprejemajo televizijske signale in jih snemajo. Podštevilki se razlikujeta glede na to, ali sta ti funkciji bistvena ali pa postranska lastnost. Tarifna podštevilka 8521 90 00 se nanaša na snemalne aparate, ki imajo dodatno funkcijo televizijskega sprejemnika, medtem ko se

²⁸ KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87, kakor je bila spremenjena z uredbama št. 2587/91 in št. 1214/2007.

tarifna podštevilka 8528 71 13 nanaša na televizijske sprejemnike, ki imajo dodatno funkcijo snemanja.

Opomba 3 k oddelku XVI KN, v katerega spadata zadevni podštevilki, določa, da „se sestavljeni stroji različnih vrst, ki so namenjeni skupnemu delovanju in tvorijo celoto, in drugi stroji, zasnovani za opravljanje dveh ali več dopolnilnih ali alternativnih funkcij, uvrščajo glede na glavno funkcijo, ki je značilna za celoto“. Set-top naprava iz postopka v glavni stvari ima nedvomno dve funkciji, in sicer funkcijo za snemanje in funkcijo za sprejemanje televizijskih signalov. Tvori jo torej stroj, zasnovan za opravljanje dveh ali več dopolnilnih ali alternativnih funkcij, v smislu opombe 3 k oddelku XVI KN.

Sodišče je tako ugotovilo, da je treba preveriti, katera od funkcij snemanja in sprejemanja televizijskih signalov je bistvena in katera postranska.

V zvezi s tem je Sodišče poudarilo, da je namen proizvoda res lahko objektivno uvrstitveno merilo, če je lasten temu proizvodu, povezanost pa je treba preučiti glede na njegove objektivne značilnosti in lastnosti. Treba je upoštevati, kaj je v očeh potrošnika bistveno, kaj pa postransko.

Na podlagi teh preudarkov je Sodišče ugotovilo, da je set-top naprava v obravnavani zadevi namenjena predvsem sprejemu televizijskih signalov in da je ta funkcija značilna za to napravo. To je torej njena bistvena funkcija, funkcija snemanja pa je drugotna.

Zato set-top naprave, kakršne so te v postopku v glavni stvari, kljub pojasnjevalnim opombam KN spadajo v tarifno podštevilko 8528 71 13.

Iz tega sledi, da se pojasnjevalne opombe KN, ker so glede tega v nasprotju s KN, ne uporabijo.

Sodba z dne 22. novembra 2012, Digitalnet in drugi (C-320/11, C-330/11, C-382/11 in C-383/11, [EU:C:2012:745](#))

„Skupna carinska tarifa – Tarifna razvrstitev – Kombinirana nomenklatura – Naprave, ki omogočajo sprejem televizijskih signalov, v katere je vgrajen modem za dostop do interneta in ki omogočajo interaktivno izmenjavo informacij“

Tri družbe, katerih glavna dejavnost je zagotavljanje dostopa do digitalne televizije in interneta, so v Bolgarijo uvozile enake set-top naprave s komunikacijsko funkcijo (v nadaljevanju: set-top naprave) pod različnimi tržnimi imeni. Set-top naprave so bile prijavljene v tarifno podštevilko 8528 71 13 KN in so bile oproščene carinskih dajatev.

Carinski organi so opravili nadzor in ugotovili, da set-top naprave niso opremljene z vgrajenim modemom in da bi morale biti uvrščene v tarifno podštevilko 8528 71 19 KN. Zato so sprejeli upravni akt, s katerim je bilo trem družbam naloženo plačilo carinskih dajatev.

Zadevne družbe so pred predložitvenim sodiščem izpodbijale veljavnost teh upravnih aktov, tako da so začele štiri ločene postopke, od katerih sta se dva nanašala na isto družbo.

Predložitveno sodišče je Sodišče nato vprašalo, katero blago je mogoče uvrstiti v tarifno podštevilko 8528 71 13 KN²⁹ in kaj zajemata pojma „modem“ in „dostop do interneta“ v smislu te tarifne podštevilke in v smislu pojasnjevalnih opomb z dne 7. maja 2008. Želelo je tudi izvedeti, ali je vrsta uporabljenega modema upoštevna pri uvrstitvi v tarifno številko ali pa zadostuje, da modem omogoča dostop do interneta.

Sodišče je najprej opozorilo, da mora biti za uvrstitev v tarifno podštevilko 8528 71 13 KN, prvič, naprava taka, da je zmožna sprejemanja televizijskih signalov, in drugič, da mora vsebovati modem za dostop do interneta, ki zagotavlja interaktivno izmenjavo informacij. Zato mora biti vsaka naprava, ki nima ene ali druge od teh značilnosti, na podlagi splošnega pravila 3(c) za razlago KN uvrščena v tarifno podštevilko 8528 71 19 KN.

Namen proizvoda je namreč lahko objektivno merilo za uvrstitev, če je ta namen neločljivo povezan s proizvodom, kar je mogoče oceniti na podlagi njegovih objektivnih značilnosti in lastnosti.

Ker v KN ni opredeljen niti pojem „modem“ niti pojem „dostop do interneta“, je Sodišče preučilo pojasnjevalne opombe z dne 7. maja 2008, ki so veljale v času uvoza iz postopka v glavni stvari, v katerih so natančneje opredeljene vrste naprav, ki jih je mogoče šteti za modeme v smislu podštevilke 8528 71 13, in značilnosti, ki jih morajo te naprave imeti, da bi jih bilo mogoče šteti za naprave, ki omogočajo dostop do interneta in interaktivno izmenjavo informacij.

Sodišče, ki se je oprlo na opredelitev modema v smislu tarifne podštevilke 8528 71 13, ki je navedena v navedenih pojasnjevalnih opombah, je ob upoštevanju običajnega pomena teh opomb v vsakdanjem jeziku in opredelitve iz poročila posebne skupine STO, ugotovilo, da je bil v pojasnjevalnih opombah z dne 7. maja 2008 glede tarifne podštevilke 8528 71 13 pomen pojma „modem“ zožen s tem, da so bile zaradi tehničnih preudarkov iz tega pojma izključene naprave, ki opravljajo podobne funkcije kot modem, medtem ko je za uvrstitev v tarifno podštevilko upoštevna le sposobnost dostopa do interneta. Glede tega so torej te opombe v nasprotju s KN in se ne smejo uporabljati.

V teh okoliščinah je Sodišče ugotovilo, da je v smislu tarifne podštevilke 8528 71 13 KN „modem za dostop do interneta“ opredeljen kot naprava, ki omogoča dostop do interneta in zagotavlja interaktivnost ali dvosmerno izmenjavo informacij. Pri uvrstitvi v tarifno podštevilko je upoštevna zgolj zmožnost dostopa do interneta, ne pa tehnika, ki je bila za to uporabljena. Poleg tega mora naprava, da bi jo bilo mogoče uvrstiti v tarifno

²⁹ KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87, kakor je bila spremenjena z uredbami št. 1214/948, št. 1214/2007, št. 1031/2008 oziroma št. 948/2009.

podštevilko 8528 71 13 KN, sama omogočati dostop do interneta z uporabo modema, ki je vanjo vgrajen, brez posredovanja druge naprave ali mehanizma.

Predložitveno sodišče je želelo izvedeti tudi, katero od teh funkcij, ki ju imajo navedene naprave, torej sprejem televizijskih signalov in obstoj modema, ki omogoča dostop do interneta, je mogoče šteti za glavno funkcijo.

V zvezi s tem je Sodišče ugotovilo, da za odločitev, ali je napravo mogoče uvrstiti v tarifno podštevilko 8528 71 13 KN, ni treba ugotoviti, ali je funkcija sprejemanja televizijskih signalov glavna in ali je funkcija dostopa do interneta drugotna – ali obratno – saj mora imeti naprava ti funkciji hkrati, medtem ko naprave, ki ene od teh dveh funkcij nimajo, ne spadajo v tarifno podštevilko 8528 71 13, temveč na podlagi splošnega pravila 3(c) za razlago KN spadajo v tarifno podštevilko 8528 71 19 KN.

Dalje, predložitveno sodišče je vprašalo, ali je treba člen 78(2) carinskega zakonika razlagati tako, da se naknadno preverjanje blaga in posledična sprememba tarifne uvrstitve lahko opravita na podlagi pisnih dokumentov, ne da bi bili carinski organi dolžni fizično pregledati to blago.

Ker iz tega člena izhaja, da se preverjanje navedb v deklaraciji lahko opravi naknadno, ne da bi bili carinski organi dolžni fizično pregledati blago, je Sodišče odgovorilo pritrdilno.

Sodba z dne 22. septembra 2016, Kawasaki Motors Europe (C-91/15, [EU:C:2016:716](#))

„Predhodno odločanje – Presoja veljavnosti – Uredba (ES) št. 1051/2009 – Skupna carinska tarifa – Tarifna uvrstitev – Kombinirana nomenklatura – Tarifna številka 8701 – Traktorji – Tarifne podštevilke od 8701 90 11 do 8701 90 39 – Kmetijski traktorji in gozdarski traktorji (razen traktorjev, ki se upravljajo stoje (brez sedeža)), na kolesih, novi – Lahka štirikolesna terenska vozila, ki so izdelana tako, da se uporabljajo kot traktorji“

V tej zadevi je Gerechtshof Amsterdam (pritožbeno sodišče v Amsterdamu, Nizozemska) Sodišču postavilo vprašanje o veljavnosti Uredbe št. 1051/2009, ki terenska vozila razvršča glede na moč njihovega motorja.

Družba Kawasaki Motors Europe (KME) je leta 2010 zaprosila, naj se tri terenska vozila uvrstijo kot kmetijski in gozdarski traktorji v tarifne podštevilke 8701 90 11, 8701 90 20 oziroma 8701 90 25 KN glede na moč motorjev. Carinski organi pa so ta vozila vključili v tarifno podštevilko 8701 90 90. Družba KME je po neuspešni pritožbi vložila tožbo zoper odločbe, iz katerih so razvidne te tarifne informacije, o tej tožbi pa zdaj na pritožbeni stopnji odloča predložitveno sodišče. To se je v svoji odločbi sklicevalo na predhodno zadevo iz leta 1992, v kateri so bila podobna vozila najprej napačno uvrščena, nato pa pravilno uvrščena v kategorijo kmetijskih traktorjev.

Sodišče je s sodbo z dne 27. aprila 2006, Kawasaki Motors Europe (C-15/05, [EU:C:2006:259](#)), ugotovilo, da je Uredba št. 2518/98 neveljavna. Na podlagi te sodbe je inšpektor davčnih organov izdal nove ZTI, v katerih je zadevna vozila uvrstil v tarifni

podštevilki 8701 90 11 oziroma 8701 90 20 KN glede na moč njihovih motorjev. Vendar so te informacije zaradi začetka veljavnosti Uredbe št. 1051/2009 prenehale veljati.

V tem okviru je predložitevno sodišče, ki je menilo, da je Uredbo št. 1051/2009 mogoče po analogiji uporabiti za vozila iz zadeve v glavni stvari, dvomilo o veljavnosti te uredbe, saj iz nje izhaja, da je treba ta vozila uvrstiti v tarifno podštevilko 8701 90 90 KN, ker nimajo niti priključne gredi niti hidravličnega dvigala niti vitla.

Nova štirikolesna terenska vozila, ki imajo samo en sedež, krmilni sistem tipa Ackerman, ki se upravlja s krmilom, in vlečno kljuko ter katerih tehnične lastnosti jim dovoljujejo vleko tovora, ki je najmanj dvakrat težji od njihove mase, je namreč treba uvrstiti v tarifno podštevilko 8701 90 KN, uvrstitev v eno od osem mestnih tarifnih podštevilok pa se opravi glede na moč njihovega motorja. V zvezi s tem so upoštevne samo osem mestne tarifne podštevilke od 8701 90 11 do 8701 90 39 KN, ki se nanašajo na nove kmetijske traktorje in gozdarske traktorje.

V skladu s splošnim pravilom 1 za razlago KN se tarifna uvrstitev iz pravnih razlogov določa glede na poimenovanja tarifnih številok in opomb k oddelkom ali poglavjem in glede na druga splošna pravila, če ta niso v nasprotju z vsebino navedenih tarifnih številok ali opomb. Splošno pravilo 6 določa, da se iz pravnih razlogov proizvodi uvrščajo v tarifne podštevilke v okviru ene tarifne številke glede na poimenovanja teh tarifnih podštevilok in opomb k tem tarifnim podštevilkam ter smiselno glede na druga splošna pravila. Nazadnje, iz splošnega pravila 3(a) izhaja, da ima v primeru proizvodov, ki bi jih bilo mogoče uvrstiti v dve tarifni številki, tarifna številka, v kateri je najbolj konkretno ali najbolj natančno poimenovanje za proizvod, prednost pred tarifnimi številkami, v katerih je poimenovanje splošnejše. Namen proizvoda je lahko objektivno merilo za tarifno uvrstitev, če je neločljivo povezan z navedenim proizvodom, pri čemer je treba neločljivo povezanost presojati glede na njegove objektivne značilnosti in lastnosti.

V tem okviru ni pomembno, da bi bilo traktorje, ki se očitno uporabljajo v kmetijstvu ali gozdarstvu, mogoče uporabljati v prostem času. Dejansko, kolikor je objektivna značilnost izdelka lahko preverjena ob carinjenju, okoliščina, da se lahko ta izdelek uporablja drugače, ni taka, da bi izključila njegovo pravno razvrstitev. Za njegovo carinsko uvrstitev ni potrebno, da je izdelek zgolj ali izključno namenjen za uporabo, ki ustreza omenjeni objektivni značilnosti. Zadostuje, da ta uporaba pomeni njegovo bistveno uporabo.

V skladu s to sodno prakso je Sodišče ugotovilo, da je to, ali se traktorji uporabljajo v kmetijstvu ali gozdarstvu, posledica njihove zasnove ter obstoja naprav in opreme, zaradi katere so namenjeni določeni uporabi, ne da bi bilo treba tovrstno uporabo *a priori* pogojevati z obstojem nekaterih taksativno naštetih naprav ali opreme. Gospodarska vozila iz točke 2 Priloge k Uredbi št. 1051/2009 je treba šteti za „traktorje“ v smislu tarifne podštevilke 8701 90, ki se nanaša izključno na gospodarska vozila. Glavna razlika je v njihovi namembnosti za kmetijske, gozdarske ali druge namene.

Sodba z dne 26. marca 2020, Pfizer Consumer Healthcare (C-182/19, [EU:C:2020:243](#))

„Predhodno odločanje – Skupna carinska tarifa – Kombinirana nomenklatura – Tarifna uvrstitev – Tarifni številki 3005 in 3824 – Grelni obliži in pasovi, namenjeni lajšanju bolečin – Izvedbena uredba (EU) 2016/1140 – Neveljavnost“

Družba Pfizer je uvozila proizvode za enkratno uporabo, ki so zajeti z registrirano znamko ThermaCare. Ti proizvodi so predstavljeni in se tržijo za terapevtske toplotne terapije, za zagotovitev koristi, kot je analgezija, zmanjšanje togosti in pospeševanje ozdravitve poškodovanih tkiv.

Francoski carinski organi so zaradi različne uvrstitve teh proizvodov v različnih državah Komisijo leta 2015 pozvali, naj preveri uvrstitev proizvodov ThermaCare, ta pa je to vprašanje predložila Odboru za carinski zakonik Unije, kar je privedlo do sprejetja Izvedbene uredbe 2016/1140 Komisije, s katero so bili proizvodi ThermaCare uvrščeni v tarifno številko 3824 KN³⁰.

V tem okviru je predložitveno sodišče odločilo, da Sodišču postavi vprašanje glede veljavnosti Izvedbene uredbe 2016/1140.

Sodišče je najprej navedlo, da je blago, ki ga je uvozila družba Pfizer, enako ali vsaj dovolj podobno proizvodoma, zajetima z Izvedbeno uredbo 2016/1140, in da se slednja torej uporablja.

V zvezi s tem je Sodišče opozorilo, da sta Evropski parlament in Svet Evropske unije Komisiji, ki deluje v sodelovanju s carinskimi strokovnjaki držav članic, podelila široko diskrecijsko pravico glede natančnejše določitve vsebine tarifnih števil, ki so upoštevne za uvrstitev določenega blaga. Vendar Komisije pooblastilo, da sprejme ukrepe, določene v členu 57(4) carinskega zakonika, ne pooblašča, da spremeni vsebino ali obseg tarifnih števil.

V obravnavani zadevi, kot je razvidno iz besedila stolpca 1 razpredelnice iz Priloge k Izvedbeni uredbi 2016/1140, so proizvodi, na katere se ta nanaša, v obliki grelnih obližev ali grelnih pasov za lajšanje bolečin. Ti obliži so izdelani iz lepilnega materiala, ki omogoča njihovo pritrditev na kožo, medtem ko so ti pasovi izdelani iz nelepilnega materiala, ki se pritrdi s samolepilnim trakom. Ti proizvodi so iz mehkega sintetičnega materiala, ki se prilaga obliki telesa in ki vsebuje več ploščic, napolnjenih z železom v prahu, ogljem, soljo in vodo, ki ob izpostavljenosti zraku proizvajajo toploto zaradi eksotermne reakcije.

V skladu z besedilom tarifne številke 3824 KN so proizvodi, ki jih slednja zajema, proizvodi, „ki niso navedeni in ne zajeti na drugem mestu“. Tako je Sodišče menilo, da je treba preučiti, ali je Komisija s tarifno uvrstitvijo proizvodov iz Izvedbene

³⁰ KN iz Priloge I k Uredbi št. 952/2013.

uredbe 2016/1140 v tarifno podštevilko 3824 90 96 KN, ne pa v tarifno številko 3005 KN, spremenila vsebino ali obseg teh tarifnih številk KN.

Prvič, Sodišče je glede merila v zvezi s pakiranjem za prodajo na drobno iz tarifne številke 3005 KN ugotovilo, da v stolpcu 1 razpredelnice iz Priloge k Izvedbeni uredbi 2016/1140 sicer ni nobenih podrobnosti glede pakiranja proizvodov, na katere se nanaša ta izvedbena uredba. Vendar ni sporno, da so ti proizvodi pakirani za prodajo na drobno, kar poleg tega potrjuje tudi zgodovina nastanka navedene izvedbene uredbe.

Drugič, Sodišče je navedlo, da pojem „medicinski nameni“ v smislu tarifne številke 3005 KN ni opredeljen niti v KN niti v njenih pojasnjevalnih opombah. V skladu z ustaljeno sodno prakso je treba pomen in obseg pojmov, ki jih pravo Unije ne opredeljuje, določiti glede na njihov običajen pomen v vsakdanjem jeziku. Poleg tega je treba za ugotovitev, ali je proizvod namenjen medicinski uporabi, upoštevati vse upoštevne elemente obravnavane zadeve. V obravnavani zadevi je Sodišče štelo, da je blago, ki je posebej zasnovano za preprečevanje, odkrivanje ali zdravljenje bolezni ali poškodb, blago za „medicinske namene“ v smislu tarifne številke 3005 KN. Poleg tega je dejstvo, da se ti proizvodi v skladu z Direktivo 93/42 uvrščajo med „aktivne medicinske pripomočke“, dodaten pokazatelj v zvezi s tem.

Tretjič, Sodišče je preučilo, ali je navedene proizvode mogoče šteti za „izdelke, podobne vati, gazi ali obvezam“, v smislu tarifne številke 3005 KN. Sodišče je navedlo, da dejstvo, da se to blago v nekaterih primerih ne bi smelo uporabljati, ne more vplivati na ugotovitev, da se uporablja za zdravljenje bolečin in poškodb. Zato proizvodi, ki jih zajema Izvedbena uredba 2016/1140, spadajo v tarifno številko 3005 KN in torej ne morejo spadati v tarifno številko 3824 KN.

Iz tega sledi, da je Komisija s tem, da je navedene proizvode uvrstila v tarifno podštevilko 3824 90 96 KN, in ne v tarifno številko 3005, spremenila vsebino teh tarifnih številk in prekoračila pristojnosti, ki jih ima na podlagi člena 57(4) carinskega zakonika.

Zato Izvedbena uredba 2016/1140 ni veljavna.

2.3. Uporaba proizvoda

Sodba z dne 19. oktobra 2000, Peacock (C-339/98, [EU:C:2000:573](#))

„Skupna carinska tarifa – Tarifne številke – Tarifna uvrstitev mrežnih kartic – Uvrstitev v kombinirano nomenklaturu“

Sodišče je v tej sodbi odgovorilo na vprašanje za predhodno odločanje v zvezi s tarifno uvrstitvijo mrežnih kartic, ki so namenjene osebnim računalnikom, da bi ti lahko izmenjavali informacije ali podatke z drugimi računalniki.

Predložitveno sodišče v tej zadevi je namreč v bistvu prosilo za pojasnilo glede pravilne tarifne številke KN³¹ za uvrstitev mrežnih kartic. To vprašanje je bilo postavljeno v okviru spora v zvezi z zahtevkom za vračilo carinskih dajatev, plačanih od julija 1990 do maja 1995 ob uvozu mrežnih kartic v Unijo.

Mrežne kartice iz postopka v glavni stvari so bile do leta 1993 dane v prosti promet in deklarirane pod tarifno podštevilko 8473 30 KN kot „deli in pribor za stroje iz tarifne številke 8471“. Blago je bilo od leta 1994 dalje uvrščeno v tarifno podštevilko 8473 30 10 KN. Tako je bila za mrežne kartice do leta 1994 določena 4-odstotna carinska dajatev, leta 1995 pa 3,8-odstotna.

Sodišče je najprej ponovno poudarilo, da splošna pravila za razlago KN določajo, da uvrščanje blaga poteka po poimenovanjih tarifnih številok in opombah k oddelkom ali poglavjem. Poleg tega so značilnosti in lastnosti blaga odločilno merilo za carinsko uvrstitev blaga.

Dalje, Sodišče je navedlo, da je treba opombo 5(B) k poglavju 84 KN SCT, ki med drugim določa, da so iz tarifne številke 8471, „stroji za avtomatsko obdelavo podatkov in njihove enote“, izključeni stroji, ki vključujejo stroj za avtomatsko obdelavo podatkov in opravljajo specifično funkcijo ali pa delujejo v povezavi s takim strojem, razlagati tako, da ne izključuje uvrstitve mrežnih kartic, namenjenih za vgradnjo v stroje za avtomatsko obdelavo podatkov, v to tarifno številko.

Mrežne kartice so namreč primerljive z vsemi drugimi sredstvi, s katerimi stroj za avtomatsko obdelavo podatkov sprejme ali odda podatke, v smislu, da nimajo funkcije, ki bi jo lahko izvajale brez takega stroja. V teh okoliščinah za mrežne kartice nikakor ni mogoče šteti, da opravljajo „specifično funkcijo“.

Nazadnje, Sodišče je dodalo, da je treba mrežne kartice uvrstiti v tarifno številko 8471 KN kot „enote“ strojev za avtomatsko obdelavo podatkov, ker jih je mogoče povezati s centralno enoto in so posebej zasnovane tako, da so del sistema za avtomatsko obdelavo podatkov. Ne ustrezajo namreč opredelitvi „delov“ ali „pribora“, saj ta izraza pomenita, da je del bistven za delovanje celote, kar pa za mrežne kartice ne velja. Značilnosti mrežnih kartic bolj ustrezajo primerom „enot“ iz pojasnjevalnih opomb harmoniziranega sistema WCO.

V tem okviru je Sodišče razsodilo, da opomba 5(B) k poglavju 84 KN ne izključuje uvrstitve mrežnih kartic, namenjenih za vgradnjo v stroje za avtomatsko obdelavo podatkov, v tarifno številko 8471 KN. Zato je bilo treba te kartice med julijem 1990 in majem 1995 uvrstiti v tarifno številko 8471 kot enote tovrstnega stroja, saj te kartice izpolnjujejo pogoje v zvezi z „enotami“ iz zgoraj navedene opombe, ker jih je mogoče povezati s centralno enoto in so posebej zasnovane kot deli sistema za avtomatsko obdelavo podatkov.

³¹ KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87, kakor je bila spremenjena s prilogami k uredbam št. 2886/89, št. 2472/90, št. 2587/91, št. 2505/92, št. 2551/93 in št. 3115/94.

Sodba z dne 20. junija 2013, Agroferm (C-568/11, [EU:C:2013:407](#))

„Tarifna uvrstitev – Kombinirana nomenklatura – Proizvod iz sladkorja, ki vsebuje približno 65 % lizin sulfata in 35 % nečistoč iz proizvodnega postopka – Uredba (ES) št. 1719/2005 – Uredba (ES) št. 1265/2001 – Proizvodno nadomestilo za nekatere proizvode, ki se uporabljajo v kemični industriji – Neupravičeno izplačane pomoči Skupnosti – Vračilo – Načelo varstva zaupanja v pravo“

Danska družba Agroferm je do junija 2006 v tovarni v Esbjergu (Danska) proizvajala lizin sulfat. Proizvodi, ki vsebujejo lizin, se proizvajajo iz sladkorja, ki je pri tem osnovni proizvod.

Družba Agroferm je maja 2004 pri danskih carinskih organih vložila zahtevek za predhodno odobritev dodelitve proizvodnih nadomestil za proizvodnjo lizin sulfata. V zahtevku je navedla, da namerava proizvajati lizin sulfat, ki se po njenem mnenju uvršča v tarifno številko 2922 KN³². Potem ko so navedeni organi temu zahtevku ugodili, je družba Agroferm redno prejemale proizvodna nadomestila, ki so ustrezala količini sladkorja, ki ga je ta družba uporabljala za proizvodnjo lizin sulfata.

Odbor za carinski zakonik je na predlog danskih carinskih organov pojasnil, da je treba pripravek iz postopka v glavni stvari načeloma uvrstiti v poglavje 23 KN, in ne v poglavje 29 KN.

Direktoratet for FødevarerErhverv (direkcija za prehrano, Danska, v nadaljevanju: Direktoratet) je z odločbo z dne 10. avgusta 2006 obvestila družbo Agroferm, da se po posvetovanju z Evropsko komisijo in Odborom za carinski zakonik odslej šteje, da se proizvodi te družbe ne uvrščajo tako kot proizvodi iz lizina v tarifno številko 2922 KN in da podjetje zato ne more prejemati proizvodnih nadomestil. Direktoratet je nato sprejel odločbo, da mora družba Agroferm vrniti znesek, ki je ustrezal proizvodnim nadomestilom, prejetim za obdobje od avgusta 2004 do marca 2006 – znesek, glede katerega sta stranki iz postopka v glavni stvari v sporu.

Družba Agroferm je pri Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri (ministrstvo za prehrano, kmetijstvo in ribištvo, Danska, v nadaljevanju: Ministeriet) vložila pritožbo zoper odločbo, ki jih je sprejel Direktoratet. Ministeriet je z odločbo potrdilo odločbe Direktoratet v vseh točkah in ugotovilo, da družba Agroferm ni ravnala v dobri veri, ko je vložila zahtevo za uveljavljanje proizvodnih nadomestil.

Družba Agroferm je zoper to odločbo Ministeriet vložila pravno sredstvo. V teh okoliščinah je predložitveno sodišče Sodišču v predhodno odločanje predložilo tri vprašanja.

³² KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 1719/2005.

Predložitveno sodišče je s prvim vprašanjem v bistvu vprašalo, ali proizvod, kot je ta v postopku v glavni stvari, ki vsebuje lizin sulfat in nečistoče iz proizvodnega postopka, spada v tarifne številke 2309, 2922 ali 3824 KN.

Kar zadeva tarifno številko 2922 KN, je Sodišče navedlo, da opomba 1(a) k poglavju 29 KN določa, da tarifne številke iz tega poglavja obsegajo samo izločene kemično določene organske spojine, ne glede na to, ali te vsebujejo nečistoče ali ne.

V zvezi s tem je Sodišče navedlo, da je bil proizvod iz lizin sulfata iz postopka v glavni stvari izločena kemično določena organska spojina, ki je vsebovala približno 6 % lizin sulfata in 35 % celične mase ter ki je posledica uporabljenega proizvodnega procesa fermentacije. Dalje, ta celična masa, ki je vsebovala hranila s povečano biološko vrednostjo, je bila namerno ohranjena v tem proizvodu, da bi se povečala njegova primernost za uporabo kot dodatek h krmi in da bi se preprečilo, da lizin sulfat absorbira vlago.

Sodišče je tako pojasnilo, da se postavlja vprašanje, ali se lahko ta celična masa šteje za nečistočo, ki v skladu z opombo 1(a) k poglavju 29 KN ne preprečuje uvrstitve v tarifne številke tega poglavja.

V zvezi s tem je Sodišče navedlo, da če opomba 1 k poglavju 29 KN dopušča prisotnost nečistoč, morajo te nujno imeti naravo ostankov, da ne bi vplivale na „izločenost“ zadevne organske spojine. Poleg tega je iz opombe 1(f) in (g) k poglavju 29 KN razvidno, da lahko v tarifne številke iz tega poglavja spadajo zlasti proizvodi iz opombe 1(a) z dodanimi raznimi sredstvi, potrebnimi za njihov obstoj, transport ali lažje prepoznavanje ali tudi zaradi varnosti, če niso zaradi takega dodajanja proizvodi bolj kot za splošno rabo primerni zlasti za posebno rabo.

Če morajo biti – kot je določeno v opombi 1(f) in (g) k temu poglavju – pri dodajanju drugih sredstev k proizvodu, ki se lahko uvrsti v navedeno poglavje, izpolnjene določene natančne zahteve, zlasti glede varnosti ali prepoznavnosti, pri čemer se ohrani splošna raba zadevnega proizvoda, je treba *a fortiori* ugotoviti, da to velja za nečistoče iz opombe 1(a) k temu poglavju.

Sodišče je pojasnilo, da če proizvod vsebuje nečistoče iz proizvodnega postopka, zaradi katerih je primeren za posebno uporabo, ki se razlikuje od njegove splošne rabe, za tak proizvod ni mogoče šteti, da je „izločen“ v smislu opombe 1(a) k poglavju 29 KN, saj so te nečistoče odločilne za njegovo uporabo.

V obravnavani zadevi se nečistoče v proizvodu po fermentaciji ohranijo zato, da je ta proizvod zaradi njih bolj kot za splošno rabo primeren za posebno rabo, in sicer kot dodatek k samostojni krmi, ki vsebuje določeno količino hranil s povečano biološko vrednostjo.

Sodišče je tako ugotovilo, da se proizvod, kot je ta v postopku v glavni stvari, ne more uvrstiti v tarifno številko 2922 KN. Nato je pojasnilo, da ta proizvod izpolnjuje pogoje za uvrstitev v tarifno številko 2309 KN. Glede tarifne številke 3824 KN je Sodišče poudarilo,

da gre za preostalo tarifno številko, ki se uporabi samo, če se proizvod ne more uvrstiti v nobeno drugo tarifno številko.

Zato je Sodišče razsodilo, da je treba proizvod, kot je ta v obravnavani zadevi, uvrstiti v tarifno številko 2309 kot izdelek, ki se uporablja kot krma za živali.

Predložitveno sodišče je z drugim in tretjim vprašanjem Sodišče v bistvu vprašalo, ali pravo Unije nasprotuje temu, da nacionalni carinski organi ob upoštevanju načela pravne varnosti in varstva legitimnih pričakovanj, ki ju je treba spoštovati na podlagi nacionalnega prava, prvič, zahtevajo vračilo zneska neupravičeno izplačanih proizvodnih nadomestil za lizin sulfat, ki ga je proizvajalec prejel v dobri veri, in drugič, zavrnejo izplačilo proizvodnih nadomestil za proizvod, za katero so se zavezali v razmerju do navedenega proizvajalca.

Sodišče se je najprej sklicevalo na svojo sodno prakso, v skladu s katero ni v nasprotju s pravom Unije, če sta v nacionalnem pravu na področju preklica upravnih ukrepov in povračila finančnih prejemkov, ki so jih javni organi neupravičeno izplačali, poleg načela zakonitosti upoštevani tudi načeli varstva legitimnih pričakovanj in pravne varnosti, saj sta ti del pravnega reda Unije. Ta načela so še posebej poudarjena v primeru predpisov, ki bi lahko imeli finančne posledice.

Vendar se na načelo varstva legitimnih pričakovanj ni mogoče sklicevati v zvezi z natančno določbo besedila prava Unije in ravnanje nacionalnega organa, pristojnega za izvajanje prava Unije, ki je s tem pravom v nasprotju, pri gospodarskem subjektu ne more ustvariti legitimnih pričakovanj, da bo ta upravičen do obravnavanja, ki je v nasprotju s pravom Unije.

Zato se legitimno pričakovanje gospodarskega subjekta glede dodelitve proizvodnega nadomestila lahko utemelji samo, če se njegov proizvod uvršča v tarifno številko oziroma poglavje KN, ki je navedeno v potrdilu o nadomestilu.

Tako je Sodišče razsodilo, da načelo varstva legitimnih pričakovanj ne nasprotuje temu, da nacionalni carinski organi zahtevajo vračilo neupravičeno izplačanega zneska proizvodnih nadomestil za lizin sulfat, ki ga je proizvajalec že prejel, in zavrnejo plačilo nadaljnjih proizvodnih nadomestil za ta proizvod, za katero so se ti organi zavezali v razmerju do tega proizvajalca.

Sodba z dne 5. septembra 2019, TDK-Lambda Germany (C-559/18, [EU:C:2019:667](#))

„Predhodno odločanje – Uredba (EGS) št. 2658/87 – Carinska unija in skupna carinska tarifa – Tarifna uvrstitev – Kombinirana nomenklatura – Tarifna podštevilka 8504 40 30 – Statični pretvorniki – Merila za uvrstitev – Bistven namen“

TDK-Lambda Germany je hčerinska družba japonske družbe TDK-Lambda Corporation s sedežem v Tokiu (Japonska), ki se ukvarja z razvojem, proizvodnjo, prodajo in

vzdrževanjem električnih naprav in njihovih sestavnih delov, zlasti za oskrbo z električno energijo.

Med letoma 2013 in 2014 je v Unijo uvozila 75 napajalnih enot (v nadaljevanju: zadevni pretvorniki), pri čemer je v carinskih deklaracijah navedla, da je treba zadevne pretvornike uvrstiti v tarifno podštevilko 8504 40 30 KN kot blago iz tretjih držav, oproščeno carinskih dajatev.

Carinski organ je v okviru carinskega pregleda, opravljenega leta 2015, ugotovil, da so zadevni pretvorniki, ker so napajalne enote, statični pretvorniki, ki naj jih ne bi bilo mogoče šteti za „vrste, ki se uporabljajo skupaj s telekomunikacijskimi aparati, s stroji za avtomatsko obdelavo podatkov in njihovimi enotami“ v smislu tarifne podštevilke 85044030 KN, tako da jih ni mogoče obravnavati kot blago iz tretjih držav, ki je oproščeno carinskih dajatev, ampak da spadajo v tarifno podštevilko 8504 40 90 te nomenklature, in sicer kot blago iz tretjih držav, za katero velja carinska stopnja 3,3 %.

Carinski organ je zato izdal odločbo o naknadni odmeri uvoznih dajatev in pritožbo, ki jo je družba TDK-Lambda Germany vložila zoper to odločbo o naknadni odmeri, z odločbo z dne 30. avgusta 2016 zavrnil kot neutemeljeno. Zadnjenavedena družba je zoper to zavrnilno odločbo pri predložitvenem sodišču vložila tožbo, s katero je izpodbijala zlasti tarifno uvrstitev zadevnih pretvornikov v tarifno podštevilko 8504 40 90 KN.

V teh okoliščinah je predložitveno sodišče Sodišču postavilo vprašanje, ali je treba tarifno podštevilko 8504 40 30 KN³³ razlagati tako, da za uvrstitev v to podštevilko zadostuje, da so statični pretvorniki zaradi tehničnih značilnosti in objektivnih lastnosti kompatibilni s „telekomunikacijskimi napravami ali stroji za avtomatsko obdelavo podatkov in njihovimi enotami“ v smislu te tarifne podštevilke.

Sodišče je najprej opozorilo, da – kar zadeva uvrstitev proizvodov v tarifno številko na podlagi uporabe, to je tarifno številko, ki vsebuje merilo za uvrstitev, ki temelji na posebni uporabi zadevnega blaga – ni nujno, da je proizvod, ki ga je treba uvrstiti, zgolj ali izključno namenjen tej uporabi. Zadošča, da je uporaba, navedena v zadevni tarifni številki, bistven namen tega izdelka.

Kar zadeva zadevno tarifno podštevilko, je Sodišče navedlo, da niti v besedilu te tarifne podštevilke KN niti v opombah k oddelku ali poglavju ni pojasnjeno, ali za to, da bi se štelo, da je statični pretvornik „vrste, ki se uporablja skupaj s telekomunikacijskimi napravami, s stroji za avtomatsko obdelavo podatkov in njihovimi enotami“, v smislu te tarifne podštevilke, zadostuje, da se lahko tak pretvornik glede na svoje tehnične značilnosti in objektivne lastnosti uporablja skupaj s takimi izdelki.

Vendar se besedilo tarifne podštevilke 8504 40 30 jasno sklicuje na posebno uporabo statičnih pretvornikov, na katere se nanaša, in sicer na uporabo skupaj s telekomunikacijskimi napravami, stroji za avtomatsko obdelavo podatkov in njihovimi

³³ KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87 v različicah, ki zaporedno izhajata iz Izvedbene uredbe št. 927/2012 in Izvedbene uredbe št. 1001/2013.

enotami. Poleg tega pojasnjevalne opombe KN, ki se nanašajo na to tarifno podštevilko, potrjujejo, da gre za tarifno številko, ki vsebuje merilo za uvrstitev, ki temelji na posebni uporabi zadevnega blaga.

Tako, kar zadeva statične pretvornike, ki bi lahko spadali v tarifno podštevilko 8504 40 30 KN, kakršni so ti v obravnavani zadevi, zgolj dejstvo, da so ti pretvorniki združljivi z napravami iz te tarifne podštevilke, ne zadostuje za uvrstitev teh pretvornikov v to tarifno podštevilko, razen če se njihov bistven namen ujema z uporabo iz navedene tarifne podštevilke.

V zvezi s tem je Sodišče na eni strani navedlo, da tarifna podštevilka 8504 40 30 – v nasprotju z drugimi tarifnimi podštevilkami tarifne številke 8504 40 KN – označuje statične pretvornike, namenjene za posebno uporabo, in sicer uporabo skupaj s telekomunikacijskimi napravami, s stroji za avtomatsko obdelavo podatkov in njihovimi enotami. V teh okoliščinah iz neobstoja pojasnila glede izključne ali pretežne uporabe skupaj s proizvodi, na katere se nanaša tarifna podštevilka 8504 40 30, ni mogoče sklepati, da bi lahko vsak pretvornik, ki je načeloma kompatibilen s takimi proizvodi, spadal v to tarifno podštevilko.

Sodišče je na drugi strani opozorilo, da je treba besedila sekundarne zakonodaje, kot je KN, razlagati – kolikor je mogoče – v skladu z mednarodnimi sporazumi, ki jih je sklenila Unija. Tarifna podštevilka 8504 40 30 KN namreč odraža zaveze, ki jih je Unija sprejela z ITA. Zato jo je treba razlagati v skladu s tem sporazumom in z njegovim ciljem, ki je povečanje možnosti dostopa na trg izdelkom informacijske tehnologije.

Sodišče je navedlo, da je glede na poseben okvir, v katerega spada tarifna podštevilka 8504 40 30 KN, razlaga – v skladu s katero je to tarifno podštevilko treba razumeti tako, da zajema samo statične pretvornike, katerih bistven namen je, da se uporabljajo skupaj s telekomunikacijskimi napravami, s stroji za avtomatsko obdelavo podatkov in njihovimi enotami – v skladu s cilji, ki se uresničujejo z ITA.

V teh okoliščinah je Sodišče razsodilo, da je treba tarifno podštevilko 8504 40 30 KN razlagati tako, da lahko statični pretvorniki, kakršni so ti v postopku v glavni stvari, spadajo v to tarifno podštevilko le, če je njihov bistven namen to, da se uporabljajo skupaj s „telekomunikacijskimi napravami, stroji za avtomatsko obdelavo podatkov in njihovimi enotami“ v smislu te tarifne podštevilke.

2.4. Funkcija proizvoda

Sodba z dne 7. novembra 2002, Lohmann in Medi Bayreuth (od C-260/00 do C-263/00, [EU:C:2002:637](#))

„Skupna carinska tarifa – Tarifne številke – Uvrstitev v kombinirano nomenklaturu ortoz za zapestje, ledvenih opornih pasov, komolčnikov in kolenčnikov – Opomba 1(b) k poglavju 90 kombinirane nomenklature“

V teh združenih zadevah je predložitveno sodišče Sodišču med drugim v bistvu postavilo vprašanje, katera merila je treba uporabiti za ugotovitev, ali je proizvode, kot so ortoze za zapestje, ledveni oporni pasovi, komolčniki in kolenčniki, mogoče uvrstiti v tarifno številko 9021 KN³⁴.

V zvezi s tem je Sodišče opozorilo, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča za zagotovitev pravne varnosti in lažjega poznejšega preverjanja odločilno merilo za tarifno uvrstitev blaga na splošno treba iskati v njegovih objektivnih lastnostih, kot so opredeljene v besedilu tarifnih številk SCT in v opombah k oddelkom ali poglavjem.

Sodišče je tako ugotovilo, da proizvodi, obravnavani v postopku v glavni stvari, niso zajeti niti z besedilom tarifnih številk KN niti z besedilom opomb k oddelkom ali poglavjem te tarifne številke. Vendar pa pojasnjevalne opombe HS dajejo koristne napotke za njihovo tarifno uvrstitev.

V zvezi s tem je Sodišče opozorilo, da se v skladu s prvo pojasnjevalno opombo v zvezi s tarifno številko 9021 ortopedski pripomočki iz tarifne številke 9021 KN uporabljajo bodisi za „preprečevanje ali popravljanje telesnih deformacij“ bodisi za „podpiranje ali držanje organov po bolezni ali operaciji“.

Na seznamu, ki sledi temu opisu in v katerem so navedeni primeri izdelkov in pripomočkov, ki izpolnjujejo ta merila, je včasih navedeno, da mora biti zadevni izdelek izdelan po meri (ortopedski čevlji, posebni vložki). Na podlagi tega je Sodišče razsodilo, da sandali in obutev, primerljivi serijsko izdelanim vložkom ali obutvi, katere podplat podpira stopalni lok, ne pomenijo „ortopedskih izdelkov“ v smislu tarifne številke 9021 KN.

Vendar je Sodišče poudarilo, da za večino proizvodov iz navedenega seznama taka zahteva ni določena.

V prvi pojasnjevalni opombi v zvezi s tarifno številko 9021 je navedeno, da v to tarifno številko spadajo opornice za odpravljanje skolioze in deformacij trupa ter medicinsko-kirurški stezniki in pasovi, za katere je značilno, da vsebujejo elemente, ki jih je mogoče prilagoditi glede na pacienta. V isti opombi je pojasnjeno, da ima „posebna zasnova teh

³⁴ KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 1734/96.

izdelkov določeno ortopedsko funkcijo in jih razlikuje od običajnih steznikov ali pasov, čeprav tudi ti lahko dejansko opravljajo podporno ali stabilizacijsko funkcijo“.

Sodišče je tako ugotovilo, da zahteva, da so proizvodi izdelani po meri ali da jih je vsaj mogoče prilagoditi glede na pacienta, odraža skrb, da se v tarifno številko 9021 KN ne uvrstijo proizvodi, ki so „običajni“ proizvodi, torej preprosti proizvodi, ki nimajo značilnosti proizvodov, navedenih v prvi pojasnjevalni opombi v zvezi s tarifno številko 9021. V pojasnjevalnih opombah HS je namreč poglavje 90 KN opisano tako, da zajema celoto instrumentov in aparatov, za katere je na splošno značilna dovršenost izdelave in visoka stopnja natančnosti.

Po mnenju Sodišča se zato prva pojasnjevalna opomba v zvezi s tarifno številko 9021 opira na merilo izdelave po meri za razlikovanje ortopedske obutve od običajne obutve ali na merila prilagodljivosti bolniku, vrste sestavnih materialov ali prisotnosti ojačanih delov za razlikovanje nekaterih opornic od steznikov ali običajnih pasov ter na merilo specifičnosti funkcije proizvoda za razlikovanje ortopedskih suspensorijev od navadnih pletenih suspensorijev. Merila za razlikovanje med preprostimi oziroma običajnimi izdelki in izdelki z medicinsko funkcijo tako vključujejo način izdelave zadevnega proizvoda, vrsto uporabljenih materialov, njegovo prilagodljivost okvaram, ki jih je namenjen odpravljati, ter druge posebne značilnosti, zlasti specifičnost njegove funkcije.

Glede na te ugotovitve je Sodišče razsodilo, da je treba tarifno številko 9021 KN razlagati tako, da v to tarifno številko spadajo proizvodi, kot so ortoze za zapestje, ledveni oporni pasovi, komolčniki in kolenčniki, če imajo ti proizvodi značilnosti, po katerih se – zlasti glede na materiale, iz katerih so izdelani, njihov način delovanja ali njihovo prilagodljivost posebnim okvaram pacienta – razlikujejo od običajnih pasov in povojev za splošno uporabo.

Sodba z dne 18. julija 2007, Olicom (C-142/06, [EU:C:2007:449](#))

„Skupna carinska tarifa – Tarifne številke – Uvrstitev v kombinirano nomenklaturu – Stroji za avtomatsko obdelavo podatkov – Mrežna kartica s funkcijo ‚modem‘ – Pojem ‚specifične funkcije‘“

Družba Olicom je med letoma 1996 in 1999 uvozila omrežno računalniško opremo, in sicer zlasti mrežne kartice, namenjene za vstavev v prenosne računalnike, ki jo je uvrstila v tarifno številko 8471 KN. Te kartice sprejemajo in pretvarjajo signale ter jih oddajajo od enega do drugega računalnika v omrežju.

Zadevne kartice so rezultat razvoja čistih proizvodov „LAN“ in so bile zasnovane tako, da funkcija „WAN“ ne more delovati brez funkcije „LAN“, zadnjenavedena pa lahko deluje tudi, če funkcija „WAN“ ne deluje.

Uporaba točke 4 Priloge k Uredbi št. 1165/95, v skladu s katero bi morale biti kartice, namenjene za vgradnjo v računalnike, ki so povezani s kablom, ki omogoča izmenjavo podatkov v lokalnem omrežju, ne da bi ti šli prek modema, uvrščene v tarifno številko

8517, je povzročila dvig stopnje dajatev, ki jih je bilo treba plačati, zato so danski organi odločili, da *a posteriori* izterjajo carinske dajatve, ki jih mora plačati družba Olicom. Ta družba je zoper to odločbo vložila pritožbo.

Sodišče je s sodbo z dne 10. maja 2001, Cabletron (C-463/98, [EU:C:2001:256](#)), razveljavilo Uredbo št. 1165/95, ker je mrežne kartice iz točke 4 Priloge k tej uredbi uvrščala v tarifno številko 8517.

Na podlagi smernic o razlagi zgoraj navedene sodbe, ki jih je izdelala Komisija in jih naslovila na države članice, je družba Olicom dobila povračilo plačila carine za mrežne kartice, ki so imele samo funkcijo „LAN“. Pristojni danski organi pa so zavrnilo povračilo plačila carine za sestavljene kartice zaradi dejstva, da imajo te kartice tudi funkcijo „modem“ in morajo biti zato uvrščene v tarifno številko 8517 kot telekomunikacijski aparati.

Družba Olicom je tako uvrstitev sestavljenih kartic izpodbijala in se po izčrpanju pravnih sredstev v okviru upravnega postopka pritožila pri predložitvenem sodišču. To sodišče je odredilo danskim organom, naj se obrnejo na Odbor za carinski zakonik. Zadnjenavedeni odbor je izdal mnenje, v katerem je navedel, da je treba sestavljene kartice uvrstiti v tarifno številko 8517.

V teh okoliščinah je predložitveno sodišče odločilo, da Sodišču postavi vprašanje, ali je treba sestavljene kartice, namenjene za vstavev v prenosne računalnike, po 1. januarju 1996 kot stroje za obdelavo podatkov uvrstiti v tarifno številko 8471 KN³⁵ ali kot telekomunikacijske aparate v tarifno številko 8517 KN. V zvezi s tem je vprašalo, ali je treba za namene takega uvrščanja pojem „specifična funkcija“ iz opombe 5 E k poglavju 84 KN razlagati v tem smislu, da zahteva, da funkcija „modem“ navedenih kartic lahko deluje neodvisno od stroja za obdelavo podatkov, ali zadošča, da te kartice imajo tako funkcijo.

Sodišče je po tem, ko je opozorilo na ugotovitve, ki izhajajo iz njegove predhodne sodne prakse v zvezi z mrežnimi karticami, navedlo, da je treba preučiti, ali se ta sodna praksa lahko uporabi tudi za sestavljene kartice, ki – ker imajo funkcijo „modem“ – lahko služijo za izmenjavo podatkov prek prostranih omrežij.

V zvezi s tem je Sodišče navedlo, da sestavljene kartice sočasno izpolnjujejo tri pogoje iz opombe 5 B k poglavju 84 KN, če se uporabljajo izključno za vstavev v prenosne računalnike, saj delujejo le, če so povezane na to vrsto računalnikov in lahko vstopne signale spreminjajo v podatke, ki jih lahko stroj za avtomatsko obdelavo podatkov uporabi, izstopne signale pa spreminjajo v podatke, ki se lahko uporabljajo v zunanjem okolju, pri čemer gre lahko za lokalno („LA“) ali prostrano („WAN“) omrežje.

Te kartice ne opravljajo „specifične funkcije“ v smislu opombe 5 E k poglavju 84 KN. Taka „specifična funkcija“, ki jo izvaja stroj, ki deluje s strojem za avtomatsko obdelavo

³⁵ KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 3009/95.

podatkov, mora biti dejansko „drugačna od obdelave podatkov“. Ker pa so sestavljene kartice namenjene prenosu podatkov med več računalniki in ker – zato da to opravljajo – pri vstopu naredijo zunanje signale razumljive za računalnik, pri izstopu pa pretvorijo obdelane signale v signale, ki se lahko uporabijo v zunanjem okolju, neodvisno od tega, ali je prejeti ali oddani signal analogen ali digitalen, je njihova funkcija obdelava podatkov.

V teh okoliščinah je Sodišče ugotovilo, da je treba sestavljene kartice, namenjene za vstavitev v prenosne računalnike, ki lahko – ker imajo funkcijo „modem“ – služijo za izmenjavo podatkov prek prostranih omrežij, po 1. januarju 1996 kot stroje za obdelavo podatkov uvrstiti v tarifno številko 8471 KN.

Sodba z dne 11. decembra 2008, Kip Europe in drugi (C-362/07 in C-363/07, [EU:C:2008:710](#))

„Skupna carinska tarifa – Kombinirana nomenklatura – Tarifna razvrstitev – Večnamenske naprave – Naprave, sestavljene iz laserske tiskalne enote in optične bralne enote s funkcijo fotokopiranja – Tarifna številka 8471 – Tarifna številka 9009“

Sodišče je bilo v tej zadevi med drugim pozvano, naj odgovori na vprašanje, ali je treba opombo 5 E k poglavju 84 KN³⁶ razlagati tako, da je treba za naprave šteti, da v smislu te opombe opravljajo „specifično funkcijo, drugačno od obdelave podatkov“, ker poleg funkcij tiskanja in optičnega branja, ki ju opravljajo v povezavi s strojem za avtomatsko obdelavo podatkov, omogočajo tudi samostojno funkcijo fotokopiranja.

V zvezi s tem je Sodišče navedlo, da francoska, nizozemska in poljska vlada ter Evropska komisija menijo, da je z opombo 5 E k poglavju 84 KN izključena uvrstitev naprav v postopku v glavni stvari v tarifno številko 8471, ker s tem, da jih je mogoče uporabljati za fotokopiranje, ne da bi bile povezane s strojem za avtomatsko obdelavo podatkov, opravljajo „specifično funkcijo, drugačno od obdelave podatkov“, v smislu te opombe.

Sodišče je menilo, da temu stališču ni mogoče pritrditi.

Iz besedila opombe 5 E k poglavju 84 KN namreč izhaja, da mora biti „specifična funkcija“, ki jo izvaja stroj, ki deluje s strojem za avtomatsko obdelavo podatkov, „drugačna od obdelave podatkov“.

Poleg tega iz splošne sistematike in namena te opombe izhaja, da namen izraza „se uvrščajo pod tarifno številko stroja, ki opravlja specifično funkcijo“, navedenega v tej opombi, ni prevlada ene funkcije nad drugimi, ki jih naprava, ki jo je treba uvrstiti, prav tako opravlja in ki bi spadale v okvir obdelave podatkov, temveč prepričati, da bi se naprave, katerih funkcija ni obdelava podatkov, uvrščale v tarifno številko 8471 KN le zato, ker imajo vgrajen stroj za avtomatsko obdelavo podatkov ali delujejo v povezavi s takim strojem.

³⁶ KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 1719/2005.

Sodišče je navedlo, da je bila taka razlaga potrjena s sodbo z dne 17. marca 2005, Ikegami (C-467/03, [EU:C:2005:182](#)), v kateri je Sodišče razsodilo, da je treba napravo, katere osnovna oprema omogoča avtomatsko obdelavo podatkov, vseeno obravnavati, kot da opravlja specifično funkcijo v smislu opombe 5 E k poglavju 84 KN, ker se v takem stanju brez ustrezne programske opreme lahko uporablja zgolj za snemanje in reprodukcijo slike in zvoka v okviru videonadzora.

Iz podatkov v spisu, predloženem Sodišču v tem postopku, pa je razvidno, da naprave iz postopka v glavni stvari poleg funkcije fotokopiranja, ki ne spada v okvir obdelave podatkov, omogočajo tudi tiskanje in optično branje.

Sodišče je tako razsodilo, da je treba opombo 5 E k poglavju 84 KN razlagati tako, da „specifično funkcijo, drugačno od obdelave podatkov“, opravljajo zgolj naprave, ki imajo sicer vgrajen stroj za avtomatsko obdelavo podatkov ali delujejo v povezavi s takim strojem, vendar njihova funkcija ni obdelovanje podatkov.

Sodba z dne 11. junija 2015, Amazon EU (C-58/14, [EU:C:2015:385](#))

„Predhodno odločanje – Uredba (EGS) št. 2658/87 – Carinska unija in skupna carinska tarifa – Kombinirana nomenklatura – Številka 8543 70 – Električni stroji in aparati s posebnimi funkcijami, ki niso navedeni in ne zajeti na drugem mestu v poglavju 85 kombinirane nomenklature – Tarifni podštevilki 8543 70 10 in 8543 70 90 – Bralnik za elektronske knjige s funkcijama prevajanja ali slovarja“

Amazon je družba, ki med drugim uvaža bralnike elektronskih knjig. Te naprave poleg opreme, ki je potrebna za branje elektronskih knjig, vključujejo možnost pretvarjanja besedila v govor, program za predvajanje avdioformatov in funkcijo slovarja.

Pristojni carinski organi so bralnike elektronskih knjig, ki jih je družba Amazon junija 2011 uvozila v Nemčijo, uvrstili v tarifno podštevilko 8543 70 90 KN. Družba Amazon je zoper to uvrstitev vložila pritožbo. Glavni pristojni carinski urad je z odločbo z dne 20. oktobra 2011 te bralnike na novo uvrstil v tarifno podštevilko 8543 70 10 KN.

Družba Amazon je oktobra 2011 zaprosila za ZTI pri drugem uradu, in sicer Hauptzollamt Hannover (glavni carinski urad v Hannoveru, Nemčija, v nadaljevanju: HZA), in predlagala uvrstitev navedenih bralnikov v tarifno podštevilko 8543 70 10 KN. Vendar je HZA v tako izdani ZTI odločil, da te bralnike uvrsti v tarifno podštevilko 8543 70 90 KN, ker je njihova glavna funkcija reprodukcija knjig, shranjenih v elektronskem formatu, in ne funkcija prevajanja ali slovarja.

Družba Amazon je zato vložila tožbo pri Finanzgericht Hamburg (finančno sodišče v Hamburgu, Nemčija), ki je s sodbo z dne 14. februarja 2013 naložilo HZA, naj izda ZTI, s katero bodo bralniki iz postopka v glavni stvari uvrščeni v tarifno podštevilko 8543 70 10 KN. HZA je zoper to sodbo pri predložitvenem sodišču vložil revizijo.

Predložitveno sodišče je nato Sodišče v bistvu vprašalo, ali je treba KN³⁷ razlagati tako, da je treba bralnik za elektronske knjige s funkcijo prevajanja ali slovarja uvrstiti v tarifno podštevilko 8543 70 10 kot električni stroj za prevajanje ali stroj s funkcijo slovarja ali pa v tarifno podštevilko 8543 70 90 kot drug električni aparat.

Sodišče je najprej navedlo, da je iz vprašanj in pojasnil predložitvenega sodišča razvidno, da to meni, da je glavna funkcija zadevnih bralnikov funkcija branja.

V KN pa ni nobene tarifne podštevilke, katere besedilo bi se izrecno nanašalo na električni aparat, katerega glavna funkcija je branje. Vendar pa na podlagi tega ni mogoče sklepati, da je treba aparat, če ni tarifne podštevilke KN, ki bi ustrezala ravno njegovi glavni funkciji, uvrstiti v specifično tarifno podštevilko na podlagi ene od njegovih dopolnilnih funkcij.

Proizvod je namreč treba uvrstiti ne ob upoštevanju ene od njegovih dopolnilnih funkcij, ampak ob upoštevanju glavne funkcije, in to tudi v primeru, ko ni tarifne podštevilke KN, ki bi specifično ustrezala tej glavni funkciji.

Tako je treba proizvod, kadar v KN ni tarifne podštevilke, ki bi ustrezala njegovi glavni funkciji, uvrstiti v preostalo podštevilko navedene nomenklature.

Tako je Sodišče odločilo, da je treba bralnik za elektronske knjige s funkcijo prevajanja ali slovarja, kadar ta funkcija ni njegova glavna funkcija, za preveritev česar je pristojno predložitveno sodišče, uvrstiti v tarifno podštevilko 8543 70 90 kot drug električni aparat, in ne v tarifno podštevilko 8543 70 10 kot električni stroj za prevajanje ali stroj s funkcijo slovarja.

III. Viri ureditve, ki se uporablja za postopek tarifne uvrstitve

1. Pojasnjevalne opombe

1.1. Pojasnjevalne opombe WCO

Sodba z dne 15. maja 2014, Data I/O (C-297/13, [EU:C:2014:331](#))

„Predlog za sprejetje predhodne odločbe – Tarifna uvrstitev – Skupna carinska tarifa – Kombinirana nomenklatura – Oddelek XVI, opomba 2 – Tarifne številke 8422, 8456, 8473, 8501, 8504, 8543, 8544 in 8473 – Pojma ‚deli‘ in ‚izdelki‘ – Deli in pribor (motorji, napajalniki, laserji, generatorji, kabli in stroji za zavijanje na osnovi toplotnega krčenja) za delovanje sistemov za

³⁷ KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 861/2010.

programiranje – Neobstoj prednosti uvrstitve pod tarifno številko 8473 pred drugimi tarifnimi številkami poglavij 84 in 85

Družba Data I/O je v letih od 2002 do 2005 iz Združenih držav v Nemčijo uvažala elektromotorje, napajalnike, laserje, generatorje, kable in stroje za zavijanje na osnovi toplotnega krčenja (v nadaljevanju skupaj: zadevno blago), ki se uporabljajo v avtomatskih sistemih za programiranje.

Blago, na katero se nanaša ta uvoz, je bilo deklarirano s tarifno številko 8471 KN. V prosti promet je bilo dano brez odmere carin. Ker je Hauptzollamt München (glavni carinski urad v Münchnu, Nemčija) po izvedbi naknadnega pregleda ugotovil, da je treba elektromotorje, napajalnike, laserje, generatorje, kable in stroje za zavijanje na osnovi toplotnega krčenja uvrstiti v tarifne številke 8501, 8504, 8456, 8543, 8544 in 8422 KN, je na podlagi te uvrstitve naknadno izterjal uvozne dajatve.

Družba Data I/O je v teh okoliščinah vložila tožbo pri predložitvenem sodišču. V utemeljitev svoje tožbe je zatrjevala, da je treba zadevno blago uvrstiti v tarifno številko 8473 KN kot dele stroja, ki po njenem mnenju spada v tarifno številko 8471 KN.

Ker je predložitveno sodišče dvomilo glede skladnosti te uvrstitve z opombo 2(a) k oddelku XVI KN³⁸, je Sodišče vprašalo, ali je treba to opombo razlagati tako, da je treba blago – ki ga je mogoče uvrstiti hkrati v tarifno številko 8473 te nomenklature kot del stroja, ki spada v tarifno številko 8471 navedene nomenklature, in pod eno od tarifnih številk 8422, 8456, 8501, 8504, 8543 in 8544 te nomenklature kot samostojni izdelek – uvrstiti pod tarifno številko 8473 ali eno od zadnjenavedenih tarifnih številk.

Sodišče je, potem ko je pojasnilo, da se opomba 2 k oddelku XVI KN uporablja le za tarifno uvrstitev „delov strojev“, ugotovilo, da iz njegove sodne prakse, ki se je razvila v okviru tarifne številke 8473 KN in opombe 2(b) k oddelku XVI KN, izhaja, da pojem „deli“ zahteva, da obstaja celota, za delovanje katere so ti deli nujno potrebni. Za to, da bi izdelek opredelili kot „del“, ne zadostuje, da se dokaže, da stroja brez tega izdelka ni mogoče uporabljati za potrebe, za katere je namenjen. Dokazati je treba tudi, da je mehansko ali električno delovanje zadevnega stroja odvisno od navedenega proizvoda.

Prvič, tarifna številka 8473 je, ker se nanaša na dele in pribor, ki so izključno ali v glavnem primerni za uporabo s stroji iz tarifnih številk od 8469 do 8472 KN, namreč generična tarifna številka.

Drugič, iz besedila opombe 2(b) k oddelku XVI KN je na eni strani razvidno, da se ta uporablja le za dele strojev, ki jih ni mogoče uvrstiti na podlagi točke (a) te opombe, ker niso samostojni izdelki, ki kot taki spadajo v specifične tarifne številke iz poglavja 84 ali poglavja 85 KN, in na drugi strani, da ta opomba, ki določa pravilo o uvrščanju, ki temelji

³⁸ KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87 v različicah, ki zaporedno izhajajo iz Uredbe št. 2031/2002, Uredbe št. 1832/2002, Uredbe št. 1789/2003 in Uredbe št. 1810/2004.

na namenu dela zadevnega stroja, izrecno omogoča uvrstitev takega dela v tarifno številko 8473 KN.

Tako je uvrstitev v tarifno številko 8473 KN mogoča le, če ne obstaja tarifna številka, ki bi omogočala uvrstitev zadevnega dela kot samostojnega izdelka. Tarifno številko 8473 KN je treba tako šteti za preostalo tarifno številko in zato podredno glede na tarifne številke, ki omogočajo uvrstitev dela stroja kot samostojnega izdelka.

V zvezi s tem je Sodišče ugotovilo, da opomba 2(a) k oddelku XVI KN ne določa prednostne uvrstitve delov stroja v tarifno številko 8473 KN namesto v drugo tarifno številko iz poglavij 84 in 85 KN. Nasprotno, uvrstitev dela stroja v tarifno številko 8473 je podredna v primerjavi z uvrstitvijo dela kot izdelka na podlagi točke (a) te opombe.

Nedvomno je iz pojasnjevalnih opomb HS v zvezi s poglavjem 85 KN razvidno, da je treba stroj ali aparat, kadar lahko spada v tarifno številko tako iz poglavja 84 kot iz poglavja 85 KN, tarifno uvrstiti v prvo od teh tarifnih številk. Vendar je Sodišče spomnilo, da se pravilo iz dela A, prvi pododstavek, pojasnjevalnih opomb HS v zvezi s poglavjem 85 tega sistema ne uporablja za tarifno uvrstitev delov strojev v smislu opombe 2 k oddelku XVI KN.

Torej za del A, prvi pododstavek, pojasnjevalnih opomb HS v zvezi s poglavjem 85 tega sistema ni mogoče šteti, da določa izjemo od pravil o uvrščanju delov stroja, kot izhajajo iz opombe 2 k oddelku XVI KN, niti da določa kakršno koli prednost pri uvrščanju delov strojev v tarifno številko 8473 te nomenklature v primerjavi s tarifnimi številkami iz njenega poglavja 85.

Iz tega izhaja, da je treba blago, ki ga je mogoče hkrati uvrstiti v tarifno številko 8473 KN v tej prilogi kot del stroja, ki spada v tarifno številko 8471 te nomenklature, in v eno od tarifnih številk 8422, 8456, 8501, 8504, 8543 in 8544 navedene nomenklature kot samostojni izdelek, ob upoštevanju njegovih značilnosti uvrstiti pod eno od zadnjenavedenih tarifnih številk.

Sodba z dne 13. marca 2019, B. S. (Slad v sestavi piva) (C-195/18, [EU:C:2019:197](#))

„Predhodno odločanje – Obdavčenje – Trošarine za alkohol in alkoholne pijače – Direktiva 92/83/EGS – Člen 2 – Pojem ‚pivo‘ – Pijača, proizvedena iz pivine, pridobljene iz mešanice, ki vsebuje več glukoze kot slada – Kombinirana nomenklatura – Tarifna številka 2203 (pivo iz slada) ali 2206 (druge fermentirane pijače)“

Sodišče je v tej sodbi, katere dejanski okvir je bil predstavljen zgoraj,³⁹ ugotovilo, da tarifna številka 2203 KN, za razlago katere je zaprosilo predložitveno sodišče, ne določa najmanjšega odstotka slajenih sestavin v pivini, namenjeni proizvodnji piva. V teh okoliščinah se je Sodišče sklicevalo na pojasnjevalno opombo HS v zvezi z navedeno

³⁹ Glej razdelek II.2.1, naslovljen „Objektivne značilnosti in lastnosti proizvoda“.

tarifno številko, ki izrecno določa, da se lahko za pripravo pивine uporabijo neke količine neslajenih žit, ne da bi se zahtevalo, da je delež teh neslajenih sestavin nižji od deleža slajenih sestavin. Sodišče pa je poudarilo, da pojasnjevalne opombe HS, ki jih je pripravila WCO, čeprav pomembno prispevajo k razlagi vsebine različnih številok KN, nimajo zavezujočega pravnega učinka.

Dalje, kar zadeva prisotnost glukoznega sirupa v sestavi pивine, ki ga KN ne prepoveduje, je Sodišče navedlo, da pojasnjevalna opomba HS v zvezi s tarifno številko 2203 izrecno priznava možnost dodajanja aromatičnih snovi pивini med fermentacijo. Čeprav obstajajo nekatere razlike med francosko in angleško različico glede točno določenega trenutka morebitnega dodajanja glukoze, pri čemer iz prve izhaja, da se glukoza doda „pivu“, medtem ko iz druge tako pojasnilo ne izhaja, pa nobena od teh dveh uradnih različic ne zahteva, da v pивini, ki se fermentira, ni glukoze.

Iz tega sledi, da proizvod, izdelan iz majhnega deleža slada in dodatka glukoze pred alkoholno fermentacijo, iz teh razlogov samih ni izključen iz pojma „pivo iz slada“ iz tarifne številke 2203 KN.

Sodba z dne 7. aprila 2022, Y GmbH (Vanilijeva oljna smola) (C-668/20, [EU:C:2015:270](#))

„Predhodno odločanje – Skupna carinska tarifa – Kombinirana nomenklatura – Uvrstitev blaga – Tarifne številke 1302, 3301 in 3302 – Ekstrahirana vanilijeva oljna smola – Trošarine – Direktiva 92/83/EGS – Oprostitev – Člen 27(1)(e) – Pojem ‚aroma‘ – Direktiva 92/12/EGS – Odbor Evropske komisije za trošarine – Pristojnosti“

Predložitveno sodišče je v zadevi, v kateri je bila izdana ta sodba, Sodišče med drugim vprašalo, ali je treba KN⁴⁰ razlagati tako, da blago, ki je sestavljeno iz približno 85 % etanola, 10 % vode in 4,8 % suhega ostanka, v katerem je povprečna vsebnost vanilina 0,5 %, in ki se pridobi tako, da se z vodo in etanolom razredči vmesni proizvod, ki je z etanolom ekstrahirano iz strokov vanilije, spada v tarifno podštevilo 1302 19 05, tarifno podštevilo 3301 90 30 ali tarifno podštevilo 3302 10 90 te nomenklature. Za pridobitev takega blaga se najprej z uporabo etanola ekstrahira vmesni proizvod iz stroka vanilije (v nadaljevanju: vmesni proizvod). Ta vmesni proizvod, ki je temnorjav, močnega vonja in poltrd, se nato razredči z alkoholom in vodo, da se pridobi blago iz postopka v glavni stvari.

Sodišče je najprej preučilo blago, ki je zajeto v tarifnih številkah 1302, 3301 in 3302 KN, in opozorilo, da se v skladu s splošnim pravilom 1 za razlago KN tarifna uvrstitev načeloma določi glede na poimenovanje tarifnih številok in opomb k oddelkom ali poglavjem.

Glede na te uvodne ugotovitve se je Sodišče oprlo na opombo 1, drugi odstavek, točka (ij), k poglavju 13 KN in na opombo 1(a) k poglavju 33 KN, pri čemer je, na prvem mestu, ugotovilo, da je treba blago, kakršno je to iz postopka v glavni stvari, šteti za

⁴⁰ KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87, kakor je bila spremenjena z Izvedbeno uredbo št. 2015/1754.

rastlinski ekstrakt v smislu tarifne številke 1302 KN in, natančneje, za vanilijevo oljno smolo v smislu tarifne podštevilke 1302 19 05 te nomenklature.

V zvezi s tem je Sodišče poudarilo, da zgolj okoliščina, da je v pojasnjevalnih opombah HS navedeno, da se tarifna številka 1302 nanaša le na rastlinske ekstrakte, ki niso navedeni in zajeti drugje, ne omogoča, da bi se izključilo, da je treba blago, kakršno je to iz postopka v glavni stvari, šteti za rastlinski ekstrakt v smislu tarifne številke 1302 KN, ker bi to blago lahko spadalo v bolj specifične tarifne številke, natančneje v tarifni številki 3301 in 3302 KN.

Niti iz tarifne številke 1302 KN niti iz opomb, ki se nanašajo nanjo, namreč ne izhaja, da je treba to tarifno številko šteti za podredno tarifno številko, v nasprotju z nekaterimi tarifnimi številkami KN, v katerih je taka značilnost izrecno navedena. Sodišče pa je opozorilo, da pojasnjevalne opombe HS niso zavezujoče in zato ne morejo imeti prednosti pred določbami KN ali spremeniti njihove vsebine.

Vsekakor je iz pojasnjevalnih opomb HS v zvezi s tarifno številko 1302 HS razvidno, da so bolj specifične tarifne številke, na katere se sklicuje, tiste, ki so zajete na koncu točke A zadevne opombe. Na seznamu proizvodov, ki je tam, pa niso navedeni proizvodi iz tarifnih številk 3301 ali 3302 HS.

Dalje, Sodišče je navedlo, da je mogoče vmesni proizvod, čeprav je bil z etanolom ekstrahiran iz strokov vanilije, opredeliti kot „vanilijevo oljno smolo“ v smislu tarifne številke 1302 19 05 KN. V opombi 1, prvi odstavek, k poglavju 13 KN je namreč izrecno določeno, da v tarifno številko 1302 KN spada „ekstrakt bolhača“. V skladu s pojasnjevalnimi opombami HS pa se ta ekstrakt pridobi „z ekstrakcijo z enim izmed organskih topil“, tako kot zadevni proizvod.

Poleg tega se tarifna številka 1301 KN nanaša zlasti na naravne oljne smole. Zato je treba vanilijevo oljno smolo v smislu tarifne podštevilke 1302 19 05 KN, nasprotno, šteti za rastlinski ekstrakt, ki ni pridobljen „naravno“, temveč s tehnološkim postopkom ekstrakcije, zlasti z uporabo topila. Taka razlaga je potrjena tudi s pojasnjevalnimi opombami KN v zvezi s tarifno številko 1302, v katerih je navedeno, da so „[r]astlinski ekstrakti pod tarifno številko 1302 [...] neobdelani, surovi rastlinski materiali, ki so dobljeni na primer z ekstrakcijo s topili“.

Sodišče je poleg tega navedlo, da je za pridobitev blaga iz postopka v glavni stvari ta vmesni proizvod močno razredčen z etanolom in vodo. Vendar rastlinski ekstrakt glede na navedbe v pojasnjevalnih opombah KN v zvezi s tarifno številko 1302 še naprej spada v to tarifno številko, čeprav se v zvezi z njim izvede predelava, povezana s standardizacijo.

Poleg tega je v pojasnjevalnih opombah HS v zvezi s tarifno številko 1302 navedeno, da v to tarifno številko spadajo tudi „tekoči ekstrakti“, in sicer „raztopine [rastlinskih] ekstraktov [...] v alkoholu [...] [, ki] so navadno standardiziran[e]“, da se pri trženju ponudijo z enotno vsebnostjo rastlinskega ekstrakta v proizvodu. Poleg tega niti iz

določb KN ali HS niti iz njunih pojasnjevalnih opomb ne izhajajo zgornje meje glede količin drugih proizvodov, ki se lahko uporabijo za standardizacijo zadevnega rastlinskega ekstrakta.

Sodišče je tako odločilo, da razredčenje rastlinskega ekstrakta, če je namenjeno zagotovitvi standardizacije tega rastlinskega ekstrakta, kot v postopku v glavni stvari, ne preprečuje, da tako razredčeni rastlinski ekstrakt še naprej spada v tarifno številko 1302 KN.

Sodišče je na koncu navedlo, da je v pojasnjevalnih opombah HS v zvezi s tarifnima številka 1302 in 3301 HS navedeno, da se rastlinski ekstrakti iz tarifne številke 1302 od ekstrahiranih oljnih smol v smislu tarifne številke 3301 tega sistema razlikujejo po tem, da običajno poleg hlapnih dišavnih substanc vsebujejo precej večji delež drugih rastlinskih snovi kot ekstrahirane oljne smole iz tarifne številke 3301 HS. Zdi se, da to velja za blago iz postopka v glavni stvari, saj je delež suhih ostankov stroka vanilije v njem glede na navedbe predložitvenega sodišča devetkrat večji od deleža vanilina.

V teh okoliščinah je Sodišče razsodilo, da je treba KN razlagati tako, da blago, kakršno je to v postopku v glavni stvari, spada v tarifno podštevilko 13021905 te nomenklature.

1.2. Pojasnjevalne opombe Komisije

Sodba z dne 3. decembra 1998, Clees (C-259/97, [EU:C:1998:587](#))

„Skupna carinska tarifa – Zbirke in zbirateljski predmeti, ki imajo zgodovinski in etnografski pomen – Starodobna vozila“

U. Clees je leta 1991 pri pristojnem carinskem uradu zaprosil za carinjenje za sprostitev v prosti promet rabljenega vozila modela Mercedes-Benz 300 SL, ki je bil izdelan leta 1956, kot zbirateljskega predmeta z zgodovinskim pomenom, ki spada v tarifno številko 9705 KN.

Carinski urad je po pregledu vozila ugotovil, da je treba navedeno vozilo dejansko uvrstiti v tarifno podštevilko 9705 0000 0003 KN. Zahtevi U. Cleesa je zato ugodil z izdajo odločbe o davčni odmeri.

Vendar je carinski organ U. Cleesu nato poslal odločbo o dodatni odmeri uvoznih dajatev, z obrazložitvijo, da je bilo vozilo napačno uvrščeno v tarifno številko 9705 in da bi ga bilo treba na podlagi sodbe Sodišča z dne 10. oktobra 1985, Daiber (200/84, [EU:C:1985:403](#)), kot rabljeno vozilo uvrstiti v tarifno številko 8703 KN. Ker je bila pritožba, ki jo je U. Clees vložil zoper to odločbo o dodatni odmeri davka, zavrnjena, je pri predložitvenem sodišču vložil tožbo.

Navedeno sodišče je nato Sodišče vprašalo, ali je treba tarifno številko 9705 KN⁴¹ razlagati tako, da za to, da se motorna vozila štejejo za zbirateljske predmete z zgodovinskim pomenom, praviloma zadostuje, da so v izvornem stanju, brez bistvenih sprememb šasije, krmilnega ali zavornega sistema, motorja itd., da so stara vsaj trideset let in da ustrezajo modelu ali tipu, katerega proizvodnja je bila opuščena.

Sodišče je pri odgovoru na to vprašanje opozorilo, da je Komisija, potem ko je ugotovila, da so nacionalni carinski organi navedeno sodbo različno razlagali, sprejela pojasnjevalne opombe.

Ker je predložitveno sodišče navedlo, da merila iz teh opomb niso nujno izpolnjena pri vsakem starodobnem vozilu, je Sodišče opozorilo, da razlage določbe na področju tarifne uvrstitve, ki jo v sodbi poda Sodišče, ni mogoče spremeniti zaradi sprejetja pojasnjevalnih opomb Komisije, ki – čeprav so pomembno sredstvo za zagotavljanje enotne razlage KN s strani carinskih organov držav članic – niso pravno zavezujoče.

V zvezi s tem je Sodišče ugotovilo, da tri merila, ki jih je določila Komisija – in sicer merilo, da mora biti zadevno vozilo v izvornem stanju, brez bistvenih sprememb njegovih najpomembnejših sestavnih delov, merilo prenehanja proizvodnje vozila in merilo minimalne starosti zadevnega vozila – kot sestavni deli domneve, ki jo je določila Komisija, ne odstopajo od smernic, ki jih je Sodišče navedlo v sodbi z dne 10. oktobra 1985, Daiber (200/84, [EU:C:1985:403](#)). Vozila, ki izpolnjujejo ta merila, so namreč načeloma primerna za prikaz tehničnih in estetskih značilnosti obdobja, v katerem so bila proizvedena, in tako zlasti za ponazoritev obdobja razvoja človeških dosežkov na področju avtomobilske industrije.

Nasprotno pa dejstvo, da vozilo izpolnjuje navedena tri merila, samo po sebi ne zadostuje za njegovo uvrstitev v tarifno številko 9705 KN. Po eni strani ta merila uvajajo le domnevo obstoja zgodovinskega ali etnografskega pomena, ki jo je mogoče ovreči, če pristojni organ dokaže, da vozilo nima posebnosti, povezanih z določenim obdobjem v preteklosti, in sicer da ne more predstavljati pomembnega koraka v razvoju človeških dosežkov ali ponazarjati določenega obdobja tega razvoja. Po drugi strani pa morajo biti izpolnjena še štiri merila glede zahtevanih lastnosti, ki jih mora izpolnjevati vozilo, da se lahko šteje za del zbirke.

V teh okoliščinah je Sodišče odgovorilo, da je treba tarifno številko 9705 KN razlagati tako, da se za motorna vozila, ki so v izvornem stanju, brez bistvenih sprememb šasije, krmilnega ali zavornega sistema, motorja itd., ki so stara vsaj trideset let in ustrezajo modelu ali tipu, katerega proizvodnja je bila opuščena, domneva, da imajo zgodovinski ali etnografski pomen. Vendar motorna vozila, ki izpolnjujejo te pogoje, nimajo zgodovinskega ali etnografskega pomena, če pristojni organ dokaže, da ne morejo predstavljati pomembnega koraka v razvoju človeških dosežkov ali ponazarjati določenega obdobja tega razvoja. Poleg tega morajo biti izpolnjena tudi merila, določena

⁴¹ KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87.

v sodni praksi Sodišča glede zahtevanih lastnosti, ki jih mora izpolnjevati vozilo, da se lahko šteje za del zbirke.

Sodba z dne 12. januarja 2006, Algemene Scheeps Agentuur Dordrecht (C-311/04, [EU:C:2006:23](#))

„Skupna carinska tarifa – Tarifna številka – Razvrstitev partij riža – Dodatna opomba 1(f) poglavja 10 o kombinirani nomenklaturi – Veljavnost – Naknadna izterjava uvoznih dajatev – Člen 220(2)(b) Carinskega zakonika Skupnosti – Razlaga – Dobra vera zavezanca“

Različica KN⁴², ki se je uporabljala v času dejanskega stanja, je vsebovala oddelek II, naslovljen „Rastlinski proizvodi“. Ta oddelek je vključeval med drugim poglavje 10, naslovljeno „Žita“. To poglavje je vsebovalo tarifno številko 1006, naslovljeno „Riž“, ki je med drugim vsebovala tarifno podštevilko, naslovljeno „manj brušen riž“ (tarifna podštevilka 1006 30). To poglavje 10 je poleg tega vsebovalo dodatno opombo (v nadaljevanju: sporna dodatna opomba), v kateri je bila določena opredelitev manj brušenega riža, ki obsega element v zvezi s kalčkom riževega zrna, na katerega se pojasnjevalna opomba HS ne sklicuje.

V teh okoliščinah je predložitveno sodišče Sodišču med drugim postavilo vprašanje, ali je sporna dodatna opomba neveljavna v delu, v katerem definira manj brušeni riž, ki obsega element v zvezi s kalčkom riževega zrna, na katerega se pojasnjevalna opomba HS ne sklicuje.

Sodišče je najprej opozorilo, da v skladu z določbami člena 300(7) ES Konvencija o HS zavezuje institucije Unije. Ta se je na podlagi člena 3 te konvencije zavezala, da ne bo spreminjala obsega HS. V zvezi s tem primarnost mednarodnih sporazumov, ki jih je sklenila Unija, glede na akte sekundarne zakonodaje Unije narekuje, da se ti razlagajo, kolikor je mogoče, v skladu s temi sporazumi.

Poleg tega pojasnjevalne opombe, ki jih je glede KN sestavila Komisija in glede HS WCO, pomembno prispevajo k razlagi obsega različnih tarifnih števil, vendar niso pravno zavezujoče. Zato mora biti besedilo navedenih opomb KN v skladu z določbami te nomenklature in ne sme spreminjati njenega obsega.

V obravnavani zadevi je Sodišče po tem, ko je preučilo besedila opisov različnih vrst riža v tarifnih številkah in podštevilkah HS in KN, ugotovilo, da je KN v skladu s HS. Sodišče je tako pojasnilo, da se vprašanje predložitvenega sodišča nanaša na to, ali vsebina določb sporne dodatne opombe v delu, v katerem opredeljuje manj brušeni riž in dobro brušeni riž, spreminja obseg KN.

V zvezi s tem je Sodišče na podlagi primerjave besedila pojasnjevalne opombe WCO in sporne dodatne opombe v zvezi z manj brušenim rižem ugotovilo, da obstaja razlika v

⁴² KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 2388/2000.

besedilu opredelitev, ki se nanaša na upoštevanje ali neupoštevanje odstranitve kalčka v definiciji manj brušenega riža.

Če je bilo treba zaradi te razlike sporno dodatno opombo brati tako, kot da iz tarifne podštevilke 1006 30 KN izključuje riž, katerega del osemenja je bil odstranjen, kalček pa ne, bi bilo treba ugotoviti, da ta riž ne bi več mogel biti razvrščen v tarifno podštevilko 1006 20 KN. Taka razlaga bi torej odvzela temu rižu vsako možnost uvrstitve in tako tudi možnost omejitve obsega HS, katerega splošen namen je ravno določitev uvrstitve za vsako blago. Sodišče je zato poudarilo, da je glede na to, da je treba sekundarno zakonodajo razlagati glede na mednarodne sporazume, ki zavezujejo Unijo na podlagi člena 300(7) ES, pomembno preučiti, ali obstaja druga razlaga sporne dodatne opombe, ki bi bila v skladu s HS.

Sodišče je ob upoštevanju tega preudarka nato ugotovilo, da je sporno dodatno opombo mogoče razlagati v skladu s HS. Zato je treba šteti, da je razlika v besedilu sporne dodatne opombe v skladu s HS in tako ne povzroča dvoma o veljavnosti navedene opombe.

Sodba z dne 14. aprila 2011, British Sky Broadcasting Group in Pace (C-288/09 in C-289/09, [EU:C:2011:248](#))

„Skupna carinska tarifa – Tarifna uvrstitev – Kombinirana nomenklatura – Sprejemniki in dekodirni digitalne satelitske televizije s funkcijo snemanja – Carinski zakonik Skupnosti – Člena 12(5)(a)(i) in 6 – Časovna veljavnost zavezujoče tarifne informacije“

V tej sodbi, katere dejanski okvir je bil predstavljen zgoraj,⁴³ je Sodišče pojasnilo, da se pojasnjevalne opombe KN⁴⁴ ne smejo uporabiti, če so v nasprotju z besedilom KN.

Sodišče je opozorilo, da pojasnjevalne opombe, ki jih je glede KN sestavila Komisija in glede HS WCO, pomembno prispevajo k razlagi obsega različnih tarifnih števil, vendar niso pravno zavezujoče.

Poleg tega mora biti vsebina pojasnjevalnih opomb KN, ki ne nadomeščajo pojasnjevalnih opomb HS, ampak jih dopolnjujejo in jih je treba razumeti v povezavi z njimi, v skladu z določbami KN in ne sme spreminjati njenega pomena.

Na podlagi teh ugotovitev je Sodišče pojasnilo, da če so pojasnjevalne opombe KN v nasprotju z besedilom tarifnih števil KN in opomb k oddelkom ali poglavjem, se ne smejo uporabljati.

⁴³ Glej razdelek II.2.2, naslovljen „Namen proizvoda“. Ta sodba je omenjena tudi v razdelku III.3.2, naslovljenem „Zavezujoče tarifne informacije“.

⁴⁴ KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87, kakor je bila spremenjena z uredbama št. 2587/91 in št. 1214/2007.

Sodba z dne 17. februarja 2016, *Salutas Pharma* (C-124/15, [EU:C:2016:87](#))

„Predhodno odločanje – Skupna carinska tarifa – Tarifna uvrstitev – Kombinirana nomenklatura – Tarifna številka 3004 – Šumeče tablete, ki vsebujejo 500 mg kalcija – Občutno višja raven snovi v priporočenem dnevnem odmerku kot v dnevnem vnosu, ki se priporoča za ohranitev splošnega zdravja ali splošnega dobrega počutja“

Družba *Salutas Pharma* je leta 2012 zaprosila za izdajo ZTI za tablete, ki so sestavljene iz pripravka, katerega bistvena sestavina je kalcij in ki se uživa raztopljen v vodi. Predlagala je, naj se ta izdelek uvrsti v tarifno podštevilkko 3004 90 00 KN.

Carinski urad je ob izdaji ZTI navedeni izdelek uvrstil v tarifno podštevilkko 2106 90 92 KN, ker ta izdelek ne spada v tarifno številko 3004 KN, saj njegov odmerek ne ustreza občutno višji ravni uživanja kalcija, kot je priporočljiv dnevni vnos, potreben za ohranitev splošnega zdravja ali dobrega počutja.

Potem ko je družba *Salutas Pharma* vložila pritožbo, je carinski urad potrdil odločbo o uvrstitvi izdelka iz postopka v glavni stvari v tarifno številko 2106 KN, pri čemer je štél, da pogoj iz dodatne opombe 1 k poglavju 30 KN ni izpolnjen, ker vsebnost kalcija v največjem priporočenem dnevnem odmerku spornega izdelka ni enaka trikratni vrednosti priporočenega dnevnega vnosa kalcija.

Družba *Salutas Pharma* je pri predložitvenem sodišču zoper to zadnjenavedeno odločbo carinskega urada vložila tožbo, pri čemer je trdila, da dodatna opomba 1 k poglavju 30 KN ni veljavna, ker spreminja vsebino tarifne številke 3004 KN.

V teh okoliščinah je predložitveno sodišče Sodišču postavilo vprašanje, ali je treba šumeče tablete z vsebnostjo 500 mg kalcija na tableto, ki se uporabljajo za preprečevanje in zdravljenje pomanjkanja kalcija in kot podpora pri specialni terapiji za preprečevanje in zdravljenje osteoporoze ter pri katerih največji priporočen dnevni odmerek, naveden na etiketi, za odrasle znaša tri tablete, uvrstiti pod tarifno podštevilkko 3004 90 00 KN⁴⁵.

Sodišče je najprej opozorilo, da so opombe k poglavju KN pomembna sredstva za zagotovitev enotne uporabe SCT in kot take dajejo upoštevne elemente za njeno razlago. Vsebina navedenih opomb mora biti v skladu z določbami KN in ne sme spreminjati njenega obsega. Poleg tega pojasnjevalne opombe KN pomembno prispevajo k razlagi pomena različnih tarifnih števil, ne da bi imele zavezujoč pravni učinek.

V obravnavani zadevi je Sodišče ugotovilo, da izdelek iz zadeve v glavni stvari izpolnjuje pogoje, navedene v dodatni opombi 1, prvi pododstavek, od (a) do (d), k poglavju 30 KN, stranki iz postopka v glavni stvari pa se ne strinjata le glede tega, ali je vsebnost kalcija v priporočenem dnevnem odmerku zadevnega izdelka „občutno višja od dnevnega

⁴⁵ KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87 v različici, ki izhaja iz Uredbe št. 1006/2011.

odmerka, ki se priporoča za ohranitev splošnega zdravja ali splošnega dobrega počutja“, v smislu te dodatne opombe.

Namen pojasnjevalne opombe k poglavju 30 KN je izrecno opredeliti merilo „občutno višja“ iz dodatne opombe 1 navedenega poglavja z določitvijo, da to merilo zajema priporočen dnevni odmerek z vsebnostjo vitaminov ali mineralov z „običajno najmanj trikrat višjo koncentracijo, kot je priporočena dnevna uporaba“.

Prvič, ta pojasnjevalna opomba, ki nima zavezujočega pravnega učinka, določa, da izdelek, katerega vsebnost vitaminov ali mineralov v priporočenem dnevnem odmerku je trikrat višja od priporočenega dnevnega vnosa, spada v to poglavje, če so izpolnjeni tudi vsi ostali pogoji. Drugič, ta opomba ob upoštevanju uporabe izraza „običajno“, ki je naveden v njej, iz poglavja 30 KN ne izključuje izdelkov zgolj zato, ker vsebnost vitaminov ali mineralov priporočenega dnevnega vnosa določenega izdelka ni trikrat višja od priporočenega dnevnega vnosa.

Zato je Sodišče ugotovilo, da pojasnjevalne opombe k poglavju 30 KN ni mogoče razlagati tako, da mora biti vsebnost vitaminov ali mineralov v priporočenem dnevnem odmerku izdelkov, ki vsebujejo te učinkovine, obvezno trikrat višja od priporočenega dnevnega odmerka, da bi bili ti izdelki lahko uvrščeni v tarifno številko 3004 KN. Če je namreč vsebnost vitaminov, mineralov, esencialnih aminokislin in maščobnih kislin v priporočenem dnevnem odmerku izdelka z objektivnimi značilnostmi in lastnostmi, opredeljenimi v besedilu tarifne številke 3004 KN, občutno višja od tega, kar je potrebno ali priporočljivo pri običajni prehrani, ga je treba uvrstiti v to tarifno številko.

2. Uredbe o tarifni uvrstitvi, ki jih je sprejela Komisija

Sodba z dne 20. novembra 1997, Wiener SI (C-338/95, [EU:C:1997:552](#))

„Skupna carinska tarifa – Tarifna uvrstitev – Spalna srajca“

Nemška družba Wiener je leta 1985 iz Tajske uvozila oblačila, ki jih je označila za „spalne srajce za ženske“ v smislu tarifne podštevilke 60.04 B IV (b) (2) (bb) SCT. Po opravljenem delnem nadzoru so bila ta oblačila sproščena v prosti promet in odšteta od tarifne kvote za „spalne srajce“.

Vendar je nemška carinska uprava po opravljenem dodatnem nadzoru menila, da so ta oblačila „obleke iz sintetičnih tekstilnih vlaken“ v smislu tarifne podštevilke 60.05 A II (b) 4 (cc) 22 SCT, zato je opravila naknadno izterjavo carinske dajatve po višji stopnji.

Družba Wiener je zato vložila tožbo zoper to naknadno izterjavo, ki pa je bila z sodbo zavržena. Družba Wiener je zoper to sodbo pri predložitvenem sodišču vložila revizijo.

V teh okoliščinah je predložitveno sodišče Sodišču postavilo vprašanje, ali je treba pojem „spalna srajca“ v smislu tarifne podštevilke 60.04 B IV (b) 2 (bb) SCT iz leta 1985⁴⁶ razlagati tako, da zajema le „drugo“ spodnje perilo, ki je glede na svoje značilnosti očitno namenjeno izključno nošenju kot nočno oblačilo, ali pa zajema tudi proizvode, ki so glede na svoj videz namenjeni ne izključno, temveč predvsem nošenju v postelji.

Sodišče je najprej navedlo, da besedilo tarifne podštevilke 60.04 B IV (b) 2 (bb) SCT ne vsebuje opredelitve nočnih srajc za ženske ali deklice. Taka opredelitev ni navedena niti v pojasnjevalnih opombah SCT niti v pojasnjevalnih opombah nomenklature Sveta za carinsko sodelovanje.

Sodišče je z uporabo razlogovanja iz sodbe z dne 9. avgusta 1994, *Neckermann Versand* (C-395/93, [EU:C:1994:318](#)), v obravnavani zadevi ugotovilo, da je treba blago, ki je namenjeno predvsem nošenju v postelji, opredeliti kot „spalno srajco“ v smislu tarifne podštevilke 60.04 B IV (b) 2 (bb) SCT, čeprav bi ga bilo mogoče uporabiti za druge namene.

Sodišče je navedlo, da te ugotovitve ni mogoče spremeniti zaradi sprejetja Uredbe št. 548/89, katere Priloga določa, da lahka pletena oblačila, namenjena za pokrivanje zgornjega dela telesa, ki segajo do sredine stegna, imajo okrogel in ohlapen vratni izrez, s kratkimi ohlapnimi rokavi in trakom, všitim v levi stranski šiv v višini pasu, ne morejo biti uvrščena med „spalne srajce“, temveč gre za „obleke“ v smislu tarifne številke 6104 KN, ker jih ni mogoče šteti za oblačila, namenjena izključno za nošenje kot nočna oblačila, ter sprejetja Uredbe št. 812/89, ki zavrača uvrstitev pod „spalne srajce“ različnih lahkih pletenih oblačil (100 % bombaž), namenjenih za pokrivanje zgornjega dela telesa, ki segajo do sredine stegna, imajo okrogel vratni izrez, kratke ohlapne rokave in nimajo traku v pasu.

Ti uredbi o uvrstitvi sta bili namreč sprejeti po nastanku dejstev iz postopka v glavni stvari. Njune določbe se zato ne morejo uporabiti po analogiji za namene razlage prejšnjih tarifnih predpisov, čeprav imajo ti predpisi le pojasnjevalni namen in niso spremenili besedila zadevnih tarifnih številok ali podštevilok.

V zvezi s tem je Sodišče zlasti navedlo, da je bilo, preden je Komisija sprejela poznejši uredbi za ožjo razlago pojma „nočna srajca“, popolnoma v skladu z načelom pravne varnosti, ki je temeljno načelo prava Unije, da se ta pojem na splošno razume tako, da zajema ne le spodnje perilo, ki je namenjeno izključno za nošnjo v postelji, ampak tudi tisto, ki je namenjeno predvsem taki uporabi.

Zato je treba tarifno podštevilko 60.04 B IV (b) 2 (bb) SCT razlagati tako, da zajema spodnje perilo, ki je glede na svoje objektivne značilnosti namenjeno izključno ali predvsem nošenju v postelji. Nacionalno sodišče mora ob upoštevanju kroja oblačil, njihove sestave, njihovega videza in modnih trendov v zadevni državi članici presoditi, ali

⁴⁶ SCT v različici, ki izhaja iz Uredbe št. 3400/84.

imajo ta oblačila take objektivne značilnosti ali pa se lahko nosijo tako v postelji kot tudi drugje.

Sodba z dne 20. novembra 2008, Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods Trading (C-375/07, [EU:C:2008:645](#))

„Predlog za sprejetje predhodne odločbe – Veljavnost uredbe o uvrstitvi – Razlaga priloge k Uredbi Komisije (ES) št. 1196/97 – Člena 220 in 239 carinskega zakonika – Člena 871 in 905 Uredbe (EGS) št. 2454/95 – Posušeni lističi iz riževe moke, soli in vode – Tarifna uvrstitev – Naknadna izterjava uvoznih dajatev – Postopek odpusta – Zmota carinskih organov, ki jo je mogoče odkriti – Očitna malomarnost uvoznika“

Družba H & S je nizozemsko podjetje za proizvodnjo in trgovino, ki zlasti oskrbuje restavracije z azijskimi živili. Zato iz Vietnama uvaža rižev papir.

Družba H & S je ta proizvod uvažala že leta 1996 pod tarifno podštevilko 1901 90 99 KN⁴⁷. To tarifno uvrstitev so nizozemski carinski organi (v nadaljevanju: carinski organi) večkrat sprejeli, tudi po opravljenem nadzoru in analizah vzorcev uvoženega tovara.

Komisija je leta 1997 sprejela Uredbo št. 1624/97, ki določa, da zadevni proizvodi dejansko spadajo v tarifno podštevilko 1905 90 20 KN. Ta uredba je začela veljati 19. julija 1997.

Vendar je družba H & S rižev papir še naprej uvažala in ga uvrščala v tarifno podštevilko 1901 90 99. Tudi carinski organi so še sprejemali njene deklaracije, nazadnje 14. julija 1997 in 16. marca 1998. Nato so 16. marca 1998 opazili napačno uvrstitev in to družbo obvestili, da to blago spada pod tarifno številko, ki je predpisana z navedeno uredbo, in sicer pod tarifno podštevilko 1905 90 20 KN. Družba H & S je nato svoja živila prijavila pod zadnje navedeno tarifno številko.

Carinski organi so leta 2000 družbo H & S obvestili, da bodo za obdobje od 25. novembra 1997 do 2. februarja 1998 opravili naknadno izterjavo dajatev, ki bi morale biti plačane iz naslova tarifne podštevilke 1905 90 20 KN.

Družba H & S je zato vložila zahtevek za odpust omenjenih dajatev. Ta zahtevek je bil zavrnen, kar je nazadnje privedlo do spora o glavni stvari.

Ker je predložitveno sodišče dvomilo glede tarifne uvrstitve riževega papirja, je odločilo, da Sodišču med drugim postavi vprašanje, ali lističi, izdelani iz riževe moke, soli in vode, ki so posušeni, niso pa bili toplotno obdelani, spadajo v tarifno podštevilko 1905 90 20 KN in ali je v tem primeru Uredba št. 1196/97 veljavna.

Sodišče je najprej ugotovilo, da se nizozemska različica besedila tarifne številke 1905 KN v nasprotju z nekaterimi drugimi jezikovnimi različicami ne sklicuje izrecno na testo,

⁴⁷ KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87 v različici, ki izhaja iz Uredbe št. 1624/97.

narejeno iz moke ali škroba, v lističih in druge podobne proizvode, ki morajo biti „posušeni“. V bistvu se ta jezikovna različica sklicuje le na proizvode v obliki lističev.

Sodišče pa je opozorilo, da v skladu z ustaljeno sodno prakso potreba po enotni razlagi predpisov prava Unije izključuje, da bi se ob dvomu besedilo določbe upoštevalo ločeno, in zahteva, nasprotno, naj se razlaga in uporablja ob upoštevanju jezikovnih različic v drugih uradnih jezikih.

V zvezi s tem je Sodišče navedlo, prvič, da se več jezikovnih različic opisa tarifne podštevilke 1905 90 20 KN izrecno sklicuje na rižev papir („rice paper“) ali „posušene“ proizvode, medtem ko se pod tarifno številko 1901 uvrščajo zgolj preostali proizvodi, ki drugje v KN niso niti navedeni niti zajeti.

Drugič, kot izhaja iz razlage več jezikovnih različic KN in ob upoštevanju pojasnjevalnih opomb Komisije, ki napotujejo na pojasnjevalne opombe Konvencije o HS, to, da je blago pečeno, ni nujno za njegovo uvrstitev pod tarifno podštevilko 1905 90 20.

Glede na te preudarke je Sodišče tako odločilo, da uvrstitev živil v obliki suhih, prosojnih lističev različnih velikosti, izdelanih iz riževe moke, soli in vode, pod tarifno podštevilko 1905 90 20 KN ustreza besedilu te tarifne podštevilke. Iz tega sledi, da to ne vpliva na veljavnost Uredbe št. 1196/97.

Sodba z dne 19. februarja 2009, Kamino International Logistics (C-376/07, [EU:C:2009:105](#))

„Skupna carinska tarifa – Kombinirana nomenklatura – Tarifna razvrstitev – Monitorji s tekočimi kristali (LCD), opremljeni z izhodi SUB-D, DVI-D, USB, S-video in kompozitni video – Tarifna številka 8471 – Tarifna številka 8528 – Uredba (ES) št. 754/2004“

V tej sodbi, katere dejanski okvir je bil predstavljen zgoraj,⁴⁸ je predložitveno sodišče Sodišču postavilo tudi vprašanje glede uporabe Uredbe št. 754/2004 za tarifno uvrstitev monitorjev LCD iz postopka v glavni stvari.

V zvezi s tem je Sodišče na eni strani opozorilo, da Komisija sprejme uredbo o uvrstitvi, kadar bi bila uvrstitev posameznega proizvoda v KN lahko težavna ali sporna, in na drugi strani, da je taka uredba splošna, saj se ne uporablja za določen gospodarski subjekt, temveč za celoto izdelkov, ki so enaki tistem, ki ga uvrstitev zadeva.

Čeprav analogna uporaba uredbe o uvrstitvi za proizvode, podobne tistim, na katere se nanaša ta uredba, spodbuja skladno razlago KN in enako obravnavanje subjektov, pa mora biti v takem primeru izpolnjen tudi pogoj zadostne medsebojne podobnosti proizvodov, ki se uvrščajo, in proizvodov, na katere se nanaša uredba o uvrstitvi. Navedeni monitorji LCD pa s tehnološkega vidika niso enaki proizvodom, ki so bili

⁴⁸ Glej razdelek II.2.1, naslovljen „Objektivne značilnosti in lastnosti proizvoda“.

uvrščeni z Uredbo št. 754/2004, ki se nanaša na plazemske zaslone, ki se razlikujejo tudi glede dimenzij in ločljivosti.

Zgolj dejstvo, da lahko tako monitorji, ki se obravnavajo v postopku v glavni stvari, kot tudi proizvodi, na katere se nanaša Uredba št. 754/2004, reproducirajo signale tako iz stroja za avtomatsko obdelavo podatkov kot iz drugih virov, zunaj kakršne koli presoje njihovih objektivnih značilnosti in njihove učinkovitosti pri različnih funkcijah, ki jih izpolnjujejo, ne more zadostovati za to, da bi se za te monitorje po analogiji uporabila ta uredba.

Iz tega sledi, da se Uredba št. 754/2004 ne uporablja za tarifno uvrstitev monitorjev LCD, opremljenih z izhodi D-SUB, DVI-D, USB, S-video in kompozitni video.

Sodba z dne 17. julija 2014, *Panasonic Italia in drugi* (C-472/12, [EU:C:2014:2082](#))

„Predhodno odločanje – Uredba (EGS) št. 2658/87 – Skupna carinska tarifa – Tarifna uvrstitev – Kombinirana nomenklatura – Tarifni številki 8471 in 8528 – Plazemski zaslon – Delovanje računalniškega monitorja – Morebitno delovanje televizijskega zaslona po vstavitvi video kartice“

Tožeče stranke iz postopka v glavni stvari so v letih od 2001 do 2004 v Italijo uvozile plazemske zaslone. Za namene carinske deklaracije so jih uvrstile pod tarifno številko 8471 60 90 KN kot zaslone, ki jih je mogoče uporabljati le za prenos računalniške slike, zaradi česar so bili posledično oproščeni carine in plačila davka na dodano vrednost po stopnji 20 %.

Vendar je carinski organ menil, da bi bilo treba te zaslone uvrstiti pod tarifno številko 8528 KN, ki med drugim zajema televizijske sprejemnike in video monitorje, zaradi česar bi bilo treba uporabiti carinske dajatve po 14-odstotni stopnji.

Tožeče stranke iz postopka v glavni stvari so zato vložile tožbe pri Commissione tributaria provinciale di Milano (pokrajinsko davčno sodišče v Milanu, Italija), ki jih je zavrnilo zato, ker to, da se zgolj z vstavitvijo video kartice omogoči, da lahko navedeni zasloni sprejemajo kompozitne video signale, izključuje njihovo uvrstitev pod tarifno številko 8471 KN. Tožeče stranke iz postopka v glavni stvari so vložile pritožbe zoper prvostopenjske sodbe pri Commissione tributaria regionale di Milano (deželno davčno sodišče v Milanu, Italija), ki je potrdilo uvrstitev uvoženih zaslonov pod tarifno številko 8528 KN.

V teh okoliščinah je predložitveno sodišče, ki je odločalo o kasacijskih pritožbah zoper sodbe, izdane v pritožbenem postopku, Sodišče vprašalo, na prvem mestu, katera merila je treba uporabiti pri odločitvi, ali je treba zaslone iz postopka v glavni stvari uvrstiti pod tarifno številko 8471 KN⁴⁹ ali pod tarifno številko 8528 KN.

⁴⁹ KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87 v različicah, ki zaporedno izhajajo iz Uredbe št. 2388/2000, Uredbe št. 2031/2001, Uredbe št. 1832/2002 in Uredbe št. 1789/2003.

Sodišče je v zvezi z metodo, ki jo je treba uporabiti za tarifno uvrstitev takih zaslonov, navedlo, da opomba 5 B, od (a) do (c), k poglavju 84 KN določa, da zasloni, kot so ti v postopku v glavni stvari, spadajo v tarifno številko 8471 KN kot enote stroja za avtomatsko obdelavo podatkov, če hkrati izpolnjujejo tri pogoje, in sicer da so take vrste, da se samo ali zlasti uporabljajo v strojih za avtomatsko obdelavo podatkov, da jih je mogoče povezati s centralno enoto za obdelavo in da so sposobni sprejeti ali dati podatke v obliki, ki je uporabna za sistem.

Ker sta se lahko zgoraj navedena drugi in tretji pogoj štela za izpolnjena, je Sodišče v zvezi s prvim pogojem opozorilo, da ob upoštevanju besedila opombe 5 B(a) k poglavju 84 KN, ki se nanaša na enote, ki se „samo ali zlasti“ uporabljajo v strojih za avtomatsko obdelavo podatkov, zgolj možnost, da zaslon lahko prikazuje sliko iz drugih virov kot iz stroja za avtomatsko obdelavo podatkov, ne more izključiti njegove uvrstitve v tarifno številko 8471 KN.

Iz točk pojasnjevalnih opomb v zvezi s tarifno številko 8471 je namreč razvidno, da lahko monitorje, ki se uporabljajo zlasti v strojih za avtomatsko obdelavo podatkov, poleg tega, da jih opredeljuje opremljenost z ustreznim izhodom za priključitev na sisteme za obdelavo podatkov, opredeljujejo tudi druge tehnične značilnosti, zlasti to, da so bili zasnovani za delo od blizu, da ne morejo reproducirati televizijskih signalov, da imajo nizko stopnjo elektromagnetnega sevanja, da se velikost točke njihovega zaslona začne pri 0,41 za srednjo ločljivost in se manjša, ko se ločljivost povečuje, da je njihova širina frekvenčnega pasu 15 MHz ali več in da je velikost točk na zaslonu manjša kot pri video monitorjih iz tarifne številke 8528 HS, konvergenca pa je pri prvih večja kot pri drugih.

V teh okoliščinah je Sodišče razsodilo, da je za tarifno uvrstitev plazemskih zaslonov z diagonalo 106,6 cm, dvema zvočnikoma in daljinskim upravljavcem, ki ima že vnaprej pripravljen vhod za vstavev video kartice, v KN treba upoštevati njihov lasten namen, in sicer prikazovanje na eni strani podatkov iz stroja za avtomatsko obdelavo podatkov in na drugi strani kompozitnih video signalov. Take zaslone je treba uvrstiti v podštevilko 8471 60 90 KN, če se uporabljajo samo ali zlasti v strojih za avtomatsko obdelavo podatkov v smislu opombe 5 B(a) k poglavju 84 KN, oziroma – če to ni mogoče – v tarifno podštevilko 8528 21 90 te nomenklature, kar mora preveriti nacionalno sodišče na podlagi objektivnih značilnosti navedenega zaslona in predvsem teh, navedenih v pojasnjevalnih opombah v zvezi s tarifno številko 8471 HS, zlasti v točkah od 1 do 5 tistega dela poglavja I, točka D, tega HS, ki je namenjen zaslonom za stroje za avtomatsko obdelavo podatkov.

Predložitveno sodišče je, na drugem mestu, želelo izvedeti, ali je treba Uredbo št. 754/2004 uporabiti retroaktivno.

Sodišče je po tem, ko je opozorilo na svojo sodno prakso, v skladu s katero načelo pravne varnosti nasprotuje temu, da bi se uredba uporabljala retroaktivno, in to ne glede na ugodne ali neugodne učinke, ki bi jih lahko imela taka uporaba za zadevno osebo, razen če obstajajo dovolj jasne navedbe, bodisi v njenem besedilu bodisi ciljnih, na

podlagi katerih bi bilo mogoče ugotoviti, da ta uredba ne velja le za prihodnost, ugotovilo, da noben element iz preambule Uredbe št. 754/2004, iz besedila njenih določb ali iz Priloge ne določa, da bi bilo treba to uredbo uporabljati retroaktivno.

Vsekakor uredba, ki določa pogoje za uvrstitev v tarifno številko ali podštevilko KN, ne more imeti retroaktivnih učinkov. Zato Uredbe št. 754/2004 ni mogoče uporabljati retroaktivno.

Sodba z dne 22. septembra 2016, *Kawasaki Motors Europe* (C-91/15, [EU:C:2016:716](#))

„Predhodno odločanje – Presoja veljavnosti – Uredba (ES) št. 1051/2009 – Skupna carinska tarifa – Tarifna uvrstitev – Kombinirana nomenklatura – Tarifna številka 8701 – Traktorji – Tarifne podštevilke od 8701 90 11 do 8701 90 39 – Kmetijski traktorji in gozdarski traktorji (razen traktorjev, ki se upravljajo stoje (brez sedeža)), na kolesih, novi – Lahka štirikolesna terenska vozila, ki so izdelana tako, da se uporabljajo kot traktorji“

V tej sodbi, katere dejanski okvir je bil že predstavljen zgoraj,⁵⁰ je *Gerechtshof Amsterdam* (pritožbeno sodišče v Amsterdamu, Nizozemska) v okviru sodnega postopka, ki ga je sprožila družba KME v zvezi z ZTI, Sodišču postavilo vprašanje v zvezi z veljavnostjo Uredbe št. 1051/2009 in po potrebi v zvezi s tarifnimi podštevilkami, v katere bi bilo treba uvrstiti zadevna vozila.

Stranki v postopku v glavni stvari in predložitveno sodišče so trdili, da vozila, na katera se nanaša Uredba št. 1051/2009, in vozila, na katera se nanaša ta zadeva, sicer niso enaka, vendar so dovolj podobna, da se ta uredba lahko uporabi po analogiji. Vendar je predložitveno sodišče dvomilo o veljavnosti navedene uredbe zaradi neobstoja posebne opreme, kot so priključne gredi, hidravlična dvigala ali vitli.

Predložitveno sodišče je tudi navedlo, da se pojasnjevalne opombe v zvezi s tarifnimi podštevilkami nanašajo na posebno opremo, kot so vitli za gozdarske traktorje, vendar so kmetijski traktorji v njih opisani le kot „v glavnem“ opremljeni s hidravličnim dvigalom in priključno gredjo. S to ugotovitvijo so se postavila vprašanja glede uporabe Uredbe št. 1051/2009 za podobna terenska vozila, ki bi se lahko uvrstila med kmetijske traktorje, čeprav niso opremljena s temi napravami.

V zvezi s tem je Sodišče zlasti opozorilo, da če nacionalno sodišče dvomi o veljavnosti uredbe o tarifni uvrstitvi, ki jo mora po analogiji uporabiti za proizvode, ki so dovolj podobni tistim, ki so v navedeni uredbi, lahko na Sodišče upravičeno naslovi predlog za sprejetje predhodne odločbe glede presoje veljavnosti te uredbe.

⁵⁰ Glede dejanskega in pravnega okvira spora glej razdelek II.2.2, naslovljen „Namen proizvoda“.

Nazadnje je Sodišče razsodilo, da je točka 2 Priloge k Uredbi št. 1051/2009 neveljavna, ker v njej opisano vozilo uvršča v tarifno podštevilko 8701 90 90 KN⁵¹, in ne v eno od tarifnih podštevilok od 8701 90 11 do 8701 90 39 glede na moč motorja tega vozila.

Sodba z dne 15. decembra 2016, LEK(C-700/15, [EU:C:2016:959](#))

„Predhodno odločanje – Kombinirana nomenklatura – Uvrstitev blaga – Prehranska dopolnila, ki spadajo v tarifno številko 2106 – Učinkovina kot bistvena sestavina – Morebitna uvrstitev v poglavje 30 Kombinirane nomenklature – Predstavljanje in trženje proizvodov kot zdravil“

V tej zadevi, katere pravni okvir je bil delno že predstavljen zgoraj,⁵² je predložitveno sodišče v prvima dvema vprašanjema v bistvu želelo izvedeti, ali je treba KN⁵³ razlagati tako, da je proizvode, kakršni so ti iz postopka v glavni stvari, ki imajo splošno koristne učinke za zdravje in katerih bistvena sestavina je učinkovina, ki jo vsebujejo prehranska dopolnila, ki se uvrščajo v tarifno številko 2106 KN, čeprav jih njihov proizvajalec predstavlja kot zdravila in jih kot taka tudi trži in prodaja, mogoče uvrstiti v tarifno številko 3004 KN, ali tako, da spadajo v tarifno številko 2106 KN.

V tem okviru je Sodišče med drugim obravnavalo vprašanje, ali se Uredba št. 1264/98 in Izvedbena uredba št. 727/2012, ki nekatere proizvode uvrščata v tarifno številko 2106 KN, uporabljata za proizvode iz postopka v glavni stvari.

Na prvem mestu, Sodišče je opozorilo, da ima v skladu z ustaljeno sodno prakso uredba o uvrstitvi splošen obseg, saj se ne uporablja za določen gospodarski subjekt, temveč za celoto izdelkov, ki so enaki izdelku, ki ga je pregledal Odbor za carinski zakonik. Da bi se v okviru razlage uredbe o uvrstitvi ugotovilo področje njene uporabe, je treba med drugim upoštevati njeno utemeljitev. V zvezi s tem je Sodišče ugotovilo, da proizvodi iz postopka v glavni stvari niso enaki proizvodom iz navedenih uredb. Zato se navedeni uredbi ne uporabljata neposredno za proizvode iz postopka v glavni stvari.

Na drugem mestu, Sodišče je napotilo na svojo sodno prakso, v skladu s katero se z uporabo po analogiji uredbe o uvrstitvi, kot sta Uredba št. 1264/98 in Izvedbena uredba št. 727/2012, za proizvode, podobne tistim, ki jih ti uredbi zadevata, zagotovita skladna razlaga KN in enako obravnavanje gospodarskih subjektov. Ob upoštevanju te sodne prakse je Sodišče nato primerjalo objektivne značilnosti in lastnosti proizvodov, na katere se nanašata navedeni uredbi, in proizvodov iz postopka v glavni stvari. Sodišče je tako odločilo, da imajo ti proizvodi enako učinkovino kot proizvodi, uvrščeni z Uredbo št. 1264/98 in Izvedbeno uredbi št. 727/2012, in da se razlikujejo le v koncentraciji mikroorganizmov in v uporabljenih nosilcih.

Sodišče je na podlagi teh preudarkov odgovorilo, da proizvodi, kakršni so ti iz postopka v glavni stvari, ki imajo splošno koristne učinke za zdravje in katerih bistvena sestavina je

⁵¹ KN v različici, ki izhaja iz Uredbe št. 948/2009.

⁵² Glej razdelek I, naslovljen „Splošne ugotovitve o naravi in obsegu nalog sodišča Unije ter o upoštevnih merilih za presojo“.

⁵³ KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 1006/2011.

učinkovina, ki jo vsebujejo prehranska dopolnila, ki so uvrščena v tarifno številko 2106 KN, čeprav jih njihov proizvajalec predstavlja kot zdravila in jih kot taka tudi trži in prodaja, spadajo v to tarifno številko.

Sodba z dne 13. septembra 2018, Vision Research Europe (C-372/17, [EU:C:2018:708](#))

„Predhodno odločanje – Skupna carinska tarifa – Tarifne številke – Uvrstitev blaga – Kamera, ki ima neobstojni pomnilnik, ki temelji na tem, da se shranjene slike izbrišejo, ko se kamera izklopi ali ko se posnamejo nove slike – Kombinirana nomenklatura – Tarifni podštevilki 8525 80 19 in 8525 80 30 – Pojasnjevalne opombe – Razlaga – Izvedbena uredba (EU) št. 113/2014 – Razlaga – Veljavnost“

V tej sodbi, katere dejanski okvir je bil že predstavljen zgoraj,⁵⁴ je Sodišče glede preizkusa veljavnosti Izvedbene uredbe št. 113/2014 na eni strani navedlo, da ima v skladu z ustaljeno sodno prakso uredba o uvrstitvi splošen obseg, saj se ne uporablja za določen gospodarski subjekt, temveč za celoto izdelkov, ki so enaki izdelku, ki ga je pregledal Odbor za carinski zakonik. Da bi se v okviru razlage uredbe o uvrstitvi ugotovilo področje njene uporabe, je treba med drugim upoštevati njeno utemeljitev.

Sodišče je nato ugotovilo, da iz primerjave značilnosti kamer, ki so opisane z Izvedbeno uredbo št. 113/2014, in značilnosti kamere iz postopka v glavni stvari izhaja, da te naprave niso enake in da se zato navedena uredba ne uporablja neposredno za sporno kamero.

Na drugi strani pa iz ustaljene sodne prakse izhaja, da če uredbe o uvrstitvi ni mogoče neposredno uporabiti za proizvode, ki niso enaki, so pa podobni proizvodu, ki je predmet navedene uredbe, je to uredbo mogoče za take proizvode uporabiti po analogiji. V zvezi s tem je dovolj, da so proizvodi, ki se uvrščajo, in proizvodi, na katere se ta uredba nanaša, zadostno medsebojno podobni.

Ker pa imajo naprave, ki so opisane v Izvedbeni uredbi št. 113/2014, podobne značilnosti in objektivne lastnosti kot kamera iz postopka v glavni stvari, sledi, da se Izvedbena uredba št. 113/2014 po analogiji uporablja za navedeno kamero. Zato je treba preizkusiti veljavnost te uredbe.

V zvezi s tem je Sodišče navedlo, da je Svet Evropske unije v zvezi z uporabo KN podelil Komisiji – ki deluje v sodelovanju s carinskimi strokovnjaki držav članic – široko diskrecijsko pravico glede natančnejše določitve vsebine tarifnih števil, ki so upoštevne za uvrstitev določenega blaga. Vendar pooblastilo Komisije za sprejemanje ukrepov iz člena 9(1)(a) Uredbe št. 2658/87, kot je uvrščanje blaga, te ne pooblašča za spreminjanje vsebine tarifnih števil, ki so določene na podlagi HS, vzpostavljenega s Konvencijo o HS,

⁵⁴ Glej razdelek II.1.4, naslovljen „Pravila od 4 do 6 – privzeto pravilo, posebno pravilo za določeno embalažo in pravilo o primerjavi tarifnih podštevil“.

glede katerega se je Unija na podlagi člena 3 te konvencije zavezala, da ne bo spreminjala njegovega obsega.

V obravnavani zadevi je Sodišče ugotovilo, da Izvedbena uredba št. 113/2014 „visokohitrostne kamere“ uvršča pod tarifno podštevilko 8525 80 19 KN. Razlogi, ki utemeljujejo navedeno uvrstitev, temeljijo na ugotovitvi, da se „začasno shranjevanje v neobstojni polnilnik ne šteje za snemanje s kamero, saj se ob izklopu kamere slike zbrišejo“. Vendar kot je Sodišče že pojasnilo, zmogljivost digitalnih fotoaparatorov, da shranjujejo mirujoče slike v notranji pomnilnik, pomeni bistveno značilnost blaga pod tarifno podštevilko 8525 80 30 KN, ne glede na vprašanje, ali je ta zmogljivost shranjevanja začasna ali stalna.

Sodišče je odločilo, da ker Izvedbena uredba št. 113/2014 v nasprotju s tem, kar izhaja iz tarifne podštevilke 8525 80 30 KN, iz te tarifne podštevilke izključuje naprave, ki začasno shranjujejo slike v delovni pomnilnik, in zato „visokohitrostne kamere“ uvršča v tarifno podštevilko 8525 80 19 KN, ta izvedbena uredba ni v skladu z obsegom tarifne podštevilke 8525 80 30 KN.

Zato je Komisija s sprejetjem Izvedbene uredbe št. 113/2014 spremenila in omejila obseg tarifne podštevilke 8525 80 30 KN ter prekoračila pristojnosti, ki so ji bile podeljene s členom 9(1)(a) Uredbe št. 2658/87.

Sodišče je tako razsodilo, da je treba tarifno podštevilko 8525 80 30 KN razlagati tako, da se vanjo uvršča kamera, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, ki ima zmogljivost posneti veliko število slik na sekundo in jih ohraniti v svojem notranjem pomnilniku, iz katerega se, kadar je kamera ugasnjena, izbrišejo, in da Izvedbena uredba št. 113/2014 v obsegu, v katerem se po analogiji uporablja za proizvode, ki imajo značilnosti navedene kamere, ni veljavna.

3. Mnenja o tarifni uvrstitvi in zavezujoče tarifne informacije

3.1. Mnenja o tarifni uvrstitvi WCO in Odbora za carinski zakonik

Sodba z dne 19. novembra 1975 (občna seja), *Douaneagent der Nederlandse Spoorwegen* (38/75, [EU:C:1975:154](#))

„Kserografski razmnoževalni stroji“

Tožeča stranka iz postopka v glavni stvari je 28. aprila 1971 iz tretje države uvozila kserografski razmnoževalni stroj za razmnoževanje dokumentov. Nizozemska carinska uprava je to napravo uvrstila v tarifno številko 90.07 A, „fotografski aparati“, SCT⁵⁵ in

⁵⁵ SCT iz Priloge I k Uredbi št. 950/68, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 1/71.

zanjo naložila 14-odstotno dajatev. Ta uvrstitev je ustrezala dodatni opombi, ki je bila v poglavje 90 SCT vnesena z Uredbo št. 1/71 (v nadaljevanju: sporna dodatna opomba) in ki je z učinkom od 1. januarja 1971 SCT spremenila tako: „v podštevilko 90.07 A spadajo tudi naprave za samodejno razmnoževanje dokumentov z elektrostatičnim postopkom, opremljene z optičnim sistemom za snemanje slik“. Ta opomba je bila v skladu z mnenjem o tarifni uvrstitvi, ki ga je decembra 1965 izdal Svet za carinsko sodelovanje, zadolžen za izvajanje Konvencije o nomenklaturi za uvrstitev blaga v carinske tarife, podpisane v Bruslju 15. decembra 1950 (v nadaljevanju: konvencija o nomenklaturi)⁵⁶.

Vendar je nizozemska carinska uprava pred 1. januarjem 1971 zadevno napravo uvrstila v tarifno številko 84.54 B, „drugi pisarniški stroji“, da bi bila usklajena z dvema odločbama Tarief commissie (carinski odbor) z dne 2. februarja 1970.

Ker je bila carinska dajatev, ki se je uporabljala za blago iz tarifne številke 84.54 B, v okviru večstranskih pogajanj o Splošnem sporazumu o carinah in trgovini (GATT) znižana na 7 %, je tožeča stranka menila, da je sporna dodatna opomba, ker je bilo z njo sporno blago „preneseno“ iz tarifne številke, za katero je bila stopnja določena na 7 %, v tarifno številko, za katero je veljala 14-odstotna dajatev, v nasprotju s členom II tega sporazuma. Ker je bila pritožba tožeče stranke zavrnjena, je ta vložila pravno sredstvo pri carinskem odboru, ki se je odločil, da Sodišče med drugim vpraša, ali se s sporno dodatno opombo kršijo obveznosti iz konvencije o nomenklaturi, zlasti njen člen II(b)(ii), ki prepoveduje spremembe opomb k poglavjem in oddelkom, ki bi lahko spremenile obseg poglavij, oddelkov in tarifnih števil nomenklature.

Sodišče je najprej pojasnilo, da Unija nadomešča države članice za zaveze, ki izhajajo iz konvencije o nomenklaturi in konvencije z istega dne o ustanovitvi Sveta za carinsko sodelovanje⁵⁷, zaradi česar jo navedene zaveze zavezujejo.

V zvezi s tem je Sodišče ugotovilo, da je med zavezami iz prve od teh konvencij v členu II(b)(ii) obveznost pogodbenic, da „v opombe k poglavjem ali oddelkom ne smejo vnašati sprememb, ki bi lahko spremenile obseg poglavij, oddelkov in tarifnih števil nomenklature“.

Poleg tega mnenja o tarifni uvrstitvi, ki jih sprejme Svet za carinsko sodelovanje, pogodbenic ne zavezujejo, vendar so pomembni razlagalni elementi, zlasti ker jih je sprejel organ, ki so ga te pogodbenice pooblastile za zagotavljanje enotne razlage in uporabe nomenklature. Tako razlago, če je med drugim v skladu s splošno prakso držav pogodbenic, je mogoče zavrniti le, če se zdi nezdržljiva z besedilom zadevne tarifne številke ali če očitno presega meje proste presoje, podeljene Svetu za carinsko sodelovanje.

Glede na te ugotovitve je Sodišče odločilo, da zaradi stopnje podobnosti med fotografskim in kserografskim postopkom s snemanjem slik ni očitno, da so izpolnjeni

⁵⁶ Konvencija o nomenklaturi za uvrstitev blaga v carinske tarife, podpisana v Bruslju 15. decembra 1950.

⁵⁷ Konvencija o ustanovitvi Sveta za carinsko sodelovanje, podpisana v Bruslju 15. decembra 1950.

pogoji za zavrnitev mnenja o uvrstitvi kot nezdružljivega z zadevno tarifno številko. Zato sporna dodatna opomba ni nezdružljiva z obveznostmi, ki izhajajo iz konvencije o nomenklaturi.

Iz teh ugotovitev tako izhaja, da preučitev spisa ni razkrila nobenih elementov, ki bi lahko vplivali na veljavnost sporne dodatne opombe.

Sodba z dne 10. novembra 2011, X in X BV (C-319/10 in C-320/10, [EU:C:2011:720](#))

„Skupna carinska tarifa – Kombinirana nomenklatura – Tarifna razvrstitev – Piščančji kosi brez kosti, zamrznjeni in nasoljeni – Veljavnost in razlaga uredb (ES) št. 535/94, št. 1832/2002, št. 1871/2003, št. 2344/2003 in št. 1810/2004 – Dodatna opomba 7 k poglavju 2 kombinirane nomenklature – Sklep organa STO za reševanje sporov – Pravni učinki“

V zadevi, v kateri je bila izdana ta sodba, je bilo Sodišče pozvano, naj odgovori zlasti na vprašanje, ali je v okviru razlage ali presoje veljavnosti dodatne opombe iz Uredbe št. 1810/2004⁵⁸ mogoče sklicevanje na sklep organa za reševanje sporov (v nadaljevanju: ORS), ustanovljenega v okviru STO, v delu, v katerem se nanaša na razlago izraza „nasoljen“ iz tarifne številke 0210, čeprav je bila deklaracija v carinskem postopku za sprostitev v prosti promet opravljena pred sprejetjem tega sklepa.

Spor o glavni stvari se je nanašal na carinsko uvrstitev zamrznjenega piščančjega mesa brez kosti z različnimi vsebnostmi soli, in sicer med 0,6 % in 1 %. Tožeči stranki iz postopka v glavni stvari sta trdili, da bi bilo treba meso uvrstiti v tarifno podštevilko 0210 99 39 KN, z utemeljitvijo, da dodajanje soli, tudi manj kot 1,2 %, spreminja naravo mesa, pri čemer je ta trditev temeljila na sklepih ORS. Carinski organi so po drugi strani trdili, da je treba blago uvrstiti v tarifno podštevilko 0207 14 10, pri čemer so se oprli na sporno dodatno opombo. Predložitveno sodišče je poudarilo pomen razlage te opombe in veljavnosti predpisov ter vpliv sklepov STO na izid spora.

Sodišče je, na prvem mestu, kar zadeva vprašanje, ali je mogoče veljavnost sporne dodatne opombe presojati glede na sklep ORS, opozorilo, da sporazumi STO načeloma ne spadajo med norme, glede na katere Sodišče opravlja nadzor nad zakonitostjo aktov institucij Unije. Le kadar mora Unija izpolniti posebno obveznost, ki jo je sprejela v okviru STO, ali je v aktu Unije izrecno napoteno na natančno opredeljene določbe sporazumov STO, mora Sodišče nadzorovati zakonitost zadevnega akta v skladu s pravili STO.

Poleg tega gospodarski subjekt pred sodiščem države članice ne more trditi, da ureditev Unije ni združljiva z določenimi pravili STO, če je ORS navedeno ureditev razglasil za nezdružljivo s temi pravili. Poleg tega se je iztekel razumen rok, določen v sistemu reševanja sporov, ki je bil uveden s sporazumi STO in odobren Uniji za uskladitev s tem sklepom.

⁵⁸ KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 1810/2004.

Prav tako ni mogoče dopustiti, da se gospodarski subjekt pred sodiščem Unije sklicuje na to, da je ureditev Unije nezdržljiva s sklepom ORS. Priporočil ali sklepov ORS, s katerimi je ugotovljeno neupoštevanje pravil STO, načeloma in ne glede na z njimi povezano pravno opredelitev ni mogoče bistveno razlikovati od pravil materialnega prava, v katerih se odražajo obveznosti članice v okviru STO. Tako se pred sodiščem Unije ni mogoče sklicevati na priporočilo ali sklep ORS, s katerim je ugotovljeno nespoštovanje navedenih pravil, niti na materialnopravna pravila, ki jih vsebujejo sporazumi STO, da bi se ugotovilo, ali ureditev Unije ni združljiva s tem priporočilom ali sklepom.

V obravnavani zadevi je Sodišče navedlo, da po eni strani niti iz spisa niti iz uvodnih izjav zadevnih uredb ne izhaja, da je Komisija s sprejetjem teh uredb nameravala v pravnem redu Unije izpolniti posebno obveznost, ki jo je prevzela v okviru STO. Po drugi strani se nobena od teh uredb izrecno ne sklicuje na določbe sporazumov STO. Poleg tega je bil sklep ORS sprejet po nastanku dejanskega stanja v postopku glavni stvari, razumen rok za njegovo izvedbo pa se je iztekel šele 27. junija 2006.

Iz tega izhaja, da se v okviru presoje veljavnosti sporne dodatne opombe iz Uredbe št. 1810/2004 v okoliščinah, kakršne so te v postopku v glavni stvari, nikakor ni mogoče sklicevati na sklep ORS.

Na drugem mestu, kar zadeva vprašanje, ali je mogoče veljavnost sporne dodatne opombe presojati glede na sklep ORS, primarnost mednarodnih sporazumov, ki jih je sklenila Unija, nad sekundarno zakonodajo Unije narekuje, da je treba to zakonodajo kar najbolj razlagati v skladu s temi sporazumi. Sodišče se je tako v podporo svoji razlagi nekaterih določb sporazumov STO že sklicevalo na poročila strokovne skupine ali pritožbenega organa STO.

Vendar čeprav ni izključeno, da se je v nekaterih okoliščinah mogoče sklicevati na sklep ORS za namene razlage prava Unije, po mnenju Sodišča razlaga sklepa ORS, ki sta jo podali tožeči stranki v postopku v glavni stvari in predložitveno sodišče, izhaja iz napačnega razumevanja tega sklepa.

V tem okviru je Sodišče ugotovilo, da v okoliščinah, v katerih so bile deklaracije v carinskem postopku za sprostitev v prosti promet podane pred 27. septembrom 2005, sklepa organa STO za reševanje sporov in dveh poročil posebne skupine STO ni mogoče uveljavljati niti v okviru razlage sporne dodatne opombe iz Uredbe št. 1810/2004 niti v okviru presoje veljavnosti te dodatne opombe.

3.2. Zavezujoče tarifne informacije

Sodba z dne 2. decembra 2010, Schenker (C-199/09, [EU:C:2010:728](#))

„Uredba (EGS) št. 2454/93 – Določbe za izvajanje carinskega zakonika Skupnosti – Člen 6(2) – Zahtevek za izdajo zavezujoče tarifne informacije – Pojem „ena vrsta blaga““

V zadevi, v kateri je bila izdana ta sodba, je predložitveno sodišče Sodišču postavilo vprašanje v zvezi z razlago člena 6(2) Uredbe št. 2454/93, v skladu s katerim se lahko zahtevek za ZTI nanaša le na eno vrsto blaga. Predložitveno sodišče je med drugim vprašalo, ali je treba to določbo razlagati tako, da mora biti zahtevek za ZTI omejen na identično blago in se torej ne more nanašati na različno blago, tudi če so razlike med temi kosi blaga minimalne. To vprašanje za predhodno odločanje vključuje preizkus, ali so zasloni iz tekočih kristalov LCD, kot so ti iz postopka v glavni stvari, „ena vrsta blaga“ v smislu člena 6(2) Uredbe št. 2454/93.

Sodišče je najprej navedlo, da carinski zakonik in uredba o izvajanju carinskega zakonika ne vsebujeta nobene opredelitve pojma „ena vrsta blaga“ iz člena 6(2) te uredbe. Zato je treba pri njegovi razlagi upoštevati besedilo, kontekst in namen navedene določbe.

Sodišče je poleg tega ugotovilo, prvič, da se glede na besedilo navedenega člena 6(2), ki se nanaša na „eno vrsto blaga“, zahtevek za ZTI lahko nanaša na različno blago, če je to blago istovrstno. Ob upoštevanju običajnega pomena tega izraza je lahko le blago s podobnimi značilnostmi „ena vrsta blaga“.

Drugič, Sodišče je za ugotovitev razlik, zaradi katerih ni mogoče šteti, da blago s podobnimi značilnostmi spada v eno vrsto blaga v smislu člena 6(2) Uredbe št. 2454/93, opozorilo, da je cilj sistema ZTI gospodarskemu subjektu zagotoviti pravno varnost, kadar obstaja dvom glede tarifne uvrstitve blaga. ZTI tako imetniku zagotavlja uvrstitev blaga pod točno določeno tarifno številko, kar omogoča vnaprejšnjo seznanjenost z zneskom dajatev, ki jih je treba plačati pri opravljanju carinskih formalnosti za navedeno blago.

Poleg tega navedeni sistem olajšuje delovanje samih carinskih služb, saj je tarifna uvrstitev blaga, na katero se zavezujoča tarifna informacija nanaša, določena za katero koli prihodnjo carinsko deklaracijo v zvezi z navedenim blagom, dokler je ta informacija veljavna.

Sodišče je pojasnilo, da glede na cilj zadevne ureditve ni mogoče šteti, da blago, tudi če ima podobne značilnosti, spada v eno vrsto blaga v smislu člena 6(2) Uredbe št. 2454/93, kadar je to blago mogoče uvrstiti pod različne tarifne številke ali podštevilke carinske nomenklature. Vključitev različnega blaga, ki lahko spada pod različne tarifne številke ali podštevilke, v isti zahtevek za ZTI bi namreč poleg oteževanja dela carinskih služb povečevala verjetnost napak pri presoji informacij iz zahtevka in zato pri določanju uvrstitve navedenega blaga.

V teh okoliščinah je Sodišče ugotovilo, da se zahtevki za ZTI ne more nanašati na različno blago, tudi če ima to podobne značilnosti, kadar lahko imajo razlike med kosi navedenega blaga kakršen koli vpliv na njihovo tarifno uvrstitev.

Zato je Sodišče razsodilo, da je treba člen 6(2) Uredbe št. 2454/93 razlagati tako, da se zahtevki za ZTI lahko nanašajo na različno blago, če je to blago istovrstno. Zgolj za kose blaga s podobnimi značilnostmi in razlikami, ki so popolnoma neupoštevne za njihovo tarifno uvrstitev, je mogoče šteti, da spadajo v eno vrsto blaga v smislu navedene določbe.

Sodba z dne 15. septembra 2005, Intermodal Transports (C-495/03, [EU:C:2005:552](#))

„Skupna carinska tarifa – Tarifne številke – Uvrstitev v kombinirano nomenklaturo – Tarifna številka 8709 – Traktor ‚Magnum ET120 Terminal Tractor‘ – Člen 234 ES – Dolžnost nacionalnega sodišča, da predloži vprašanje za predhodno odločanje – Pogoji – Zavezujoča tarifna informacija, ki so jo carinski organi druge države članice izdali za podobno vozilo tretji osebi“

Nizozemska družba Intermodal je za sprostitve v prosti promet prijavila motorna vozila in jih uvrstila v tarifno številko 8709 KN.

Nizozemski carinski organi so po opravljenem preverjanju vseeno menili, da zadevna vozila spadajo v tarifno podštevilko 8701 20 10 KN. Zato so družbi Intermodal poslali odločbo o dodatnem plačilu. Družba Intermodal je za utemeljitev tožbe, ki jo je vložila zoper to odločbo, predložila zlasti ZTI, ki so jo izdali finski carinski organi, v kateri je bila kot imetnica navedena finska družba in v kateri so bila podobna vozila uvrščena v tarifno številko 8709 KN. Ta tožba pa je bila zavrnjena.

Družba Intermodal je zoper to sodbo pri predložitvenem sodišču vložila kasacijsko pritožbo. Ob ugotovitvi, da družba Intermodal ne bi smela črpati nobene pravice iz ZTI, katere imetnica ni in ki se nanaša na drugo blago, se je predložitveno sodišče spraševalo, ali je v okoliščinah, kot so te v sporu v glavni stvari, nacionalno sodišče, ki šteje, da taka ZTI, izdana tretji osebi, vsebuje očitno napačno uvrstitev glede na KN, dolžno predložiti vprašanja za predhodno odločanje Sodišču.

V teh okoliščinah je predložitveno sodišče Sodišču, na prvem mestu, postavilo vprašanje, ali je dolžnost nacionalnega sodišča, ki odloča o sporu o uvrstitvi blaga v KN in pred katerim se stranka sklicuje na ZTI, ki se nanaša na podobno blago in so jo tretji osebi, ki ni stranka postopka, izdali carinski organi druge države članice, da Sodišču predloži vprašanja o razlagi prava, če meni, da zadevna ZTI ni v skladu s KN in če namerava sprejeti uvrstitev v tarifno številko, ki je drugačna od tiste, ki je navedena v ZTI.

Sodišče je najprej pojasnilo, da iz člena 12 Uredbe št. 2913/92 o carinskem zakoniku Skupnosti izhaja, da ZTI ustvarja pravice le za imetnika te ZTI in le glede blaga, ki je v njej navedeno.

Zato je sodišče države članice iz tega pravilno sklepalo, da se v sporu, o katerem odloča, stranke nimajo pravice sklicevati na ZTI glede podobnega blaga, ki so jo tretji osebi izdali organi druge države članice.

V teh okoliščinah je Sodišče ugotovilo, da kadar je v okviru spora o uvrstitvi določenega blaga pod tarifno številko, o katerem odloča nacionalno sodišče, predložena ZTI, ki so carinski organi neke države članice izdali tretji osebi, ki ni stranka postopka, in se nanaša na podobno blago, in kadar zadevno sodišče meni, da je uvrstitev pod tarifno številko v zadevni ZTI napačna, razlagati tako, da ti okoliščini, kadar gre za sodišče, zoper odločitev katerega v notranjem pravu obstaja pravno sredstvo, ne moreta povzročiti, da bi bilo to sodišče dolžno Sodišču predložiti vprašanja o razlagi prava.

Kadar gre za sodišče, zoper odločitev katerega v notranjem pravu ni pravnega sredstva, ti okoliščini sami po sebi ne bi smeli avtomatično povzročiti, da bi bilo to sodišče dolžno Sodišču predložiti vprašanja o razlagi prava. Tako nacionalno sodišče je sicer, kadar se pred njim postavi vprašanje prava Unije, Sodišču dolžno predložiti vprašanje, razen če se ugotovi, da postavljeno vprašanje ni upoštevno, ali da je Sodišče zadevno določbo prava Unije že razložilo, ali da je pravilna uporaba prava Unije tako očitna, da ne dopušča nikakršnega razumnega dvoma. Ali gre za tak primer, je treba presoditi ob upoštevanju značilnosti, ki so lastne pravu Unije, posebnih težav pri njegovi razlagi in tveganj razhajanj v sodni praksi v Uniji.

V zvezi s tem mora obstoj ZTI, ki so jo izdali organi druge države članice, zadevno sodišče pripeljati do tega, da je zlasti pozorno pri svoji presoji morebitnega neobstoja razumnega dvoma o pravilnosti uporabe KN⁵⁹, zlasti ob upoštevanju treh zgoraj navedenih elementov za presajo.

Na drugem mestu, predložitveno sodišče je Sodišče vprašalo, ali je treba tarifno številko 8709 KN razlagati tako, da vozilo, ki ima enake značilnosti kot vozilo iz postopka v glavni stvari, spada v zadevno tarifno številko.

V zvezi s tem je Sodišče ugotovilo, da besedilo tarifne številke 8709 KN vsebuje razlikovanje med dvema skupinama vozil, ki sta opredeljeni zlasti glede na določene fizične značilnosti vozil in/ali načine uporabe, ki jo omogočajo. Poleg tega daje to besedilo odločilen pomen dejstvu, da morajo biti zadevna vozila taka, kot se uporabljajo za vleko na železniških postajah, zlasti – kot izhaja iz določenih jezikovnih različic – na peronih. Tako merilo napotuje na objektivne značilnosti vozička, ki morajo biti take, da ga je mogoče brez nadaljnega uporabljanja na železniških postajah, zlasti na peronih, in da je enak ali podoben vozilom, ki se dejansko uporabljajo na takih mestih.

Sodišče je navedlo, da iz značilnosti vozil iz postopka v glavni stvari izhaja, da očitno niso podobna vozilom, ki se dejansko uporabljajo za vleko na železniških postajah, zlasti na

⁵⁹ KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 2261/98.

peronih, niti niso po svoji naravi narejena za tako uporabo. Zato taka vozila ne morejo spadati na področje uporabe tarifne številke 8709.

V teh okoliščinah je Sodišče razsodilo, da tarifna številka 8709 KN ne velja za vozilo, ki ima dizelski motor z močjo 132 kW pri 2500 obratih/minuto, avtomatski menjalnik s štirimi prestavami za vožnjo naprej in eno za vzvratno vožnjo, zaprto kabino, dvižni podest, ki omogoča dvigovanje za 60 cm, nosilnost 32.000 kg in majhen obračalni radij ter je namenjeno za premikanje polpriklopnikov na terenu in v industrijskih zgradbah. Tako vozilo zato ni ne samovozni delovni voziček, ki se uporablja za prevoz blaga, niti vlečni voziček, ki se uporablja na železniških postajah, v smislu te tarifne številke.

Sodba z dne 7. aprila 2011, Sony Supply Chain Solutions (Europe) (C-153/10, [EU:C:2011:224](#))

„Uredba (EGS) št. 2913/92 – Carinski zakonik Skupnosti – Členi 12(2) in (5), 217(1) in 243 – Uredba (EGS) št. 2454/93 – Določbe o izvajanju Uredbe (EGS) št. 2913/92 – Člena 10 in 11 – Uvrstitev blaga – Zavezujoča tarifna informacija – Uveljavljanje s strani gospodarskega subjekta, ki ni imetnik, za enako blago – Navodila nacionalne carinske uprave – Legitimno pričakovanje“

Družba Sony Supply Chain Solutions (Europe) BV (v nadaljevanju: SLE) je vložila pritožbo zoper zahtevek nizozemskih carinskih organov za plačilo carinskih dajatev v zvezi z uvozom igralnih naprav, med katerimi je konzola, imenovana Playstation 2 Computer Entertainment System (v nadaljevanju: PS2). Družba SLE se v okviru te pritožbe sklicuje na postopek, ki je potekal med družbo Sony Computer Entertainment Europe Ltd. (v nadaljevanju: SCEE), ki je del iste skupine družb, in carinskimi organi Združenega kraljestva. Ti so namreč 19. oktobra 2000 družbi SCEE izdali ZTI glede PS2, s katero je bila ta uvrščena v tarifno podštevilo 9504 10 00 KN⁶⁰.

V teh okoliščinah je predložitveno sodišče Sodišču med drugim postavilo vprašanje, ali je treba Uredbo št. 2913/92 o carinskem zakoniku Skupnosti, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 82/97, in Uredbo št. 2454/93, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 12/97 (v nadaljevanju: uredba o izvajanju), razlagati tako, da se deklarant, ki pri vlaganju carinskih deklaracij ravna v svojem imenu in za svoj račun, ne more sklicevati na ZTI, katere imetnik ni on sam, ampak z njim povezana družba, po naročilu katere je oddal te deklaracije.

Sodišče je najprej opozorilo, da je namen ZTI gospodarskemu subjektu zagotoviti pravno varnost, kadar obstaja dvom o uvrstitvi blaga v obstoječo carinsko nomenklaturo, in ga tako zaščititi pred vsako naknadno spremembo stališča, ki ga v zvezi z uvrstitvijo blaga sprejmejo carinski organi.

Sodišče je poleg tega navedlo, da je iz določb člena 12(2) carinskega zakonika v povezavi s členoma 10 in 11 uredbe o izvajanju razvidno, da lahko ZTI zoper carinski organ, ki jo je izdal, in zoper carinske organe drugih držav članic uveljavlja le njen imetnik. V zvezi s

⁶⁰ KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87 v različicah, ki izhajata iz Uredbe št. 2204/1999 oziroma Uredbe št. 2263/2000.

tem je Sodišče razsodilo, da ZTI ustvarja pravice le za imetnika te ZTI. Vendar iz členov 5 in 64 carinskega zakonika izhaja, da pravilo, v skladu s katerim lahko ZTI uveljavlja samo njen imetnik, temu ne onemogoča, da vložitev carinske deklaracije zaupa tretji osebi. Ta zakonik namreč izčrpno ureja zastopanje pri carinskih organih.

Iz predložitvene odločbe in stališča, ki ga je Sodišču predložila družba SLE, pa je razvidno, da zadnjenavedena družba ni delovala kot zastopnica družbe SCEE. Zato se pred nizozemskimi carinskimi organi ni mogla sklicevati na ZTI, katere imetnica je družba SCEE. V zvezi s tem zgolj dejstvo, da sta bili družbi SCEE in SLE del iste skupine družb in da je bila druga davčna zastopnica prve na Nizozemskem, družbi SLE ne podeljuje statusa zastopnika v smislu člena 5 carinskega zakonika.

Glede na te ugotovitve je Sodišče razsodilo, da je treba člen 12(2) carinskega zakonika ter člena 10 in 11 uredbe o izvajanju razlagati tako, da se deklarant, ki pri vlaganju carinskih deklaracij ravna v svojem imenu in za svoj račun, ne more sklicevati na ZTI, katere imetnik ni on sam, ampak z njim povezana družba, po naročilu katere je oddal te deklaracije.

Predložitveno sodišče je nato Sodišče vprašalo, ali lahko zainteresirana stranka v postopku v zvezi z odmero uvoznih dajatev to odmero izpodbija na podlagi predložitve ZTI, ki je bila za enako blago izdana v drugi državi članici. Predložitveno sodišče je prav tako vprašalo, ali je treba ZTI upoštevati, čeprav je bila ob uvozu njena veljavnost sporna in je bila nazadnje po tem uvozu spremenjena.

V zvezi s tem je Sodišče najprej pojasnilo, da ZTI v skladu s členom 12(2) carinskega zakonika in členom 11 uredbe o izvajanju zavezuje carinske organe samo, če jo uveljavlja imetnik te ZTI ali njegov zastopnik. Razen v takem primeru organ, ki odloča o pritožbi na podlagi člena 243(2) carinskega zakonika in ki mu je predložena ZTI, tej ZTI ne more pripisati pravnih učinkov, ki se vežejo nanjo. Vendar lahko ZTI kot dokaz uveljavlja tudi oseba, ki ni imetnik te ZTI. Ob neobstoju ureditve Unije glede pojma dokaz so namreč vsa dokazna sredstva, ki so dopustna v postopkovnem pravu držav članic v postopkih, ki so podobni tistemu, določenemu v členu 243 carinskega zakonika, načeloma dopustna.

Sodišče je poleg tega opozorilo na svojo sodno prakso, v skladu s katero mora okoliščina, da so carinski organi druge države članice tretji osebi, ki ni stranka postopka, o katerem odloča nacionalno sodišče, za določeno blago izdali ZTI, ki vsebuje drugačno razlago tarifnih številKN od tiste, ki jo zadevno sodišče šteje za pravilno za podoben proizvod, ki je predmet zadevnega postopka, zanesljivo spodbuditi to sodišče, da je še zlasti pozorno pri svoji presoji morebitnega neobstoja razumnega dvoma o pravilnosti uporabe KN.

Sodišče je iz te sodne prakse izpeljalo, da lahko sodišče, ki odloča o sporu v zvezi s carinsko uvrstitvijo blaga in s tem povezanim plačilom carin, ZTI, izdano tretji osebi, upošteva kot dokaz.

Sodišče je ob upoštevanju zgoraj navedenega odločilo, da je treba člen 12(2) in (5) in člen 217(1) carinskega zakonika ter člen 11 uredbe o izvajanju v povezavi s členom 243 carinskega zakonika razlagati tako, da lahko zadevna stranka v postopku v zvezi z odmerjenimi carinami to odmero izpodbija tako, da kot dokaz predloži ZTI, ki je bila za enako blago izdana v drugi državi članici, ne da bi lahko ZTI imela pravne učinke, ki se vežejo nanjo. Nacionalno sodišče pa mora ugotoviti, ali upoštevna postopkovna pravila zadevne države članice določajo možnost predložitve takih dokazov.

Dalje, predložitveno sodišče je vprašalo, ali je treba carinski zakonik in uredbo o izvajanju razlagati tako, da bi nacionalno navodilo, ki nacionalnim organom omogoča, da se za uvrstitev deklariranega blaga sklicujejo na ZTI, ki je bila za enako blago izdana tretji osebi, pri uvozniku lahko ustvarilo legitimno pričakovanje glede sklicevanja na to navodilo.

Sodišče je najprej pojasnilo, da je v skladu s predložitveno odločbo nizozemski carinski priročnik v času izvajanja uvozov določal, da „se lahko le upravičenec sklicuje na ZTI [in da] vsekakor velja, da mora predloženo blago v vsakem pogledu ustrezati opisu blaga iz ZTI. Če se uvoznik sklicuje na veljavno ZTI, za katero ni upravičenec, in prijavi popolnoma enako blago, kot je to opisano v ZTI, pa mora uvrstitev ustrezati ZTI.“

V zvezi s tem je Sodišče napotilo na svojo sodno prakso, v skladu s katero se na načelo varstva legitimnih pričakovanj ni mogoče sklicevati zoper natančno določbo besedila prava Unije in v skladu s katero ravnanje nacionalnega organa, pristojnega za izvajanje prava Unije, ki je s tem pravom v nasprotju, pri gospodarskem subjektu ne more ustvariti legitimnih pričakovanj, da bo upravičen do obravnavanja, ki je v nasprotju s pravom Unije.

Člen 12 carinskega zakonika pa natančno določa pogoje za izdajo, pravno veljavo in časovno veljavnost ZTI. Poleg tega člen 10(1) uredbe o izvajanju jasno določa, da lahko ZTI uveljavlja samo njen imetnik ali zastopnik, ki nastopa v njegovem imenu.

Iz tega sledi, da so nizozemski carinski organi, pristojni za uporabo prava Unije, s tem, da so ZTI priznali enako pravno veljavnost, kot jo uveljavlja tretja oseba ali imetnik te ZTI, ravnali v nasprotju s pravom Unije.

Zato je Sodišče odgovorilo, da je treba člen 12 carinskega zakonika in člen 10(1) uredbe o izvajanju razlagati tako, da nacionalno navodilo, ki nacionalnim organom omogoča, da se za uvrstitev deklariranega blaga sklicujejo na ZTI, ki je bila za enako blago izdana tretji osebi, pri uvozniku ne more ustvariti legitimnega pričakovanja glede sklicevanja na to navodilo.

Sodba z dne 14. aprila 2011, *British Sky Broadcasting Group in Pace* (C-288/09 in C-289/09, [EU:C:2011:248](#))

„Skupna carinska tarifa – Tarifna uvrstitev – Kombinirana nomenklatura – Sprejemniki in dekoderji digitalne satelitske televizije s funkcijo snemanja – Carinski zakonik Skupnosti – Člena 12(5)(a)(i) in 6 – Časovna veljavnost zavezujoče tarifne informacije“

V tej sodbi, katere elementi pravnega okvira so že bili predstavljeni zgoraj,⁶¹ je bilo Sodišče pozvano, naj odgovori na vprašanje, ali je ZTI, ki zaradi začetka veljavnosti spremembe zakona ni več v skladu s KN, po dnevu tega začetka veljavnosti prenehala veljati.

V drugi združeni zadevi v sporu v glavni stvari je bila družba Pace s sedežem v Združenem kraljestvu, ki izdeluje in uvaža set-top naprave s komunikacijsko funkcijo, ki imajo pomnilniške enote na trdem disku (v nadaljevanju: set-topi STB-HDD), namenjene izvajalcem storitev plačljive televizije. Družba Pace je v Združenem kraljestvu uvažala te set-top naprave, zlasti model TDS 470NB SD PVR (imenovan tudi „set-top Sky+“), ki ga izdeluje za družbo Sky in ga imenuje „model DRX 280“.

Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs (davčna in carinska uprava Združenega kraljestva, v nadaljevanju: HMRC) je 8. aprila 2005 družbi Pace izdala ZTI, s katero je bil set-top Sky+ uvrščen v tarifno podštevilko 8528 12 91 KN, kot izhaja iz Uredbe št. 1810/2004. Po tem, ko je 1. januarja 2007 začela veljati Uredba št. 1549/2006, je ta tarifna podštevilka postala tarifna podštevilka 8528 71 13. Manjše razlike v tehnični specifikaciji ali specifikaciji proizvoda, ki obstajajo med različnimi set-topi STB-HDD, niso bistvene za uvrstitev.

HMRC je z dopisoma z dne 4. decembra 2009 in 29. januarja 2007 družbo Pace obvestila, da bo „z učinkom od 1. januarja 2007 [...] KN predmet znatnih sprememb oznak“ in da bodo „[k]ot posledica sprememb oznak [...] ZTI [z dne 8. aprila 2005] preklicane z učinkom od 31. decembra 2006“.

HMRC je z dopisom z dne 8. avgusta 2008 potrdila, da je bil tudi model set-topa STB-HDD, pri katerem sta obstajala dva tipa, in sicer TDS 460NV in TDS 460NS, zajet v ZTI z dne 8. aprila 2005 v času njene veljavnosti. HMRC je z drugim dopisom poleg tega potrdila, da je ZTI z dne 8. aprila 2005 na podlagi člena 12(5)(a)(i) carinskega zakonika s 1. januarjem 2007 prenehala veljati zaradi sprememb oznak, ki so bile uvedene s spremembami HS in letnim posodabljanjem tarife.

HMRC je 17. novembra 2008 od družbe Pace zahtevala naknadno plačilo carinskih dajatev glede vseh set-topov STB-HDD, tudi za set-top Sky+, ki so bili uvoženi med januarjem 2007 in aprilom 2008. To je zahtevala zato, ker so bili set-topi STB-HDD

⁶¹ Glej razdelek II.2.2, naslovljen „Namen proizvoda“. Ta sodba je predstavljena tudi v razdelku III.1.2, naslovljenem „Pojasnjevalne opombe Komisije“.

uvrščeni v napačno tarifno številko KN, in sicer v tarifno podštevilko 8528 71 13, čeprav bi bilo treba po mnenju HMRC te izdelke uvrstiti v tarifno podštevilko 8521 90 00.

Družba Pace je po tem, ko je bila njena upravna pritožba zoper odločbo HMRC zavrnjena, zoper to odločbo vložila tožbo, v kateri je trdila, da je ZTI glede zadevnih set-top naprav ostala veljavna šest mesecev po začetku veljavnosti Uredbe št. 1549/2006 in da je treba člen 12(5)(a)(i) carinskega zakonika razlagati tako, da ta uredba za namene te določbe ni „uredba“.

V teh okoliščinah je predložitveno sodišče odločilo, da Sodišče med drugim vpraša, ali je treba člen 12(5)(a)(i) carinskega zakonika razlagati tako, da je treba Uredbo št. 1549/2006 obravnavati kot uredbo v smislu te določbe. Natančneje, navedeno sodišče je vprašalo, ali je ZTI, ki zaradi začetka veljavnosti Uredbe št. 1549/2006 ni bila več v skladu s KN, po dnevu začetka veljavnosti te uredbe prenehala veljati.

Sodišče je najprej navedlo besedilo člena 12(5)(a)(i) carinskega zakonika, v skladu s katerim ZTI preneha veljati, kadar zaradi sprejetja uredbe ni več v skladu s tako določeno zakonodajo. Sodišče je pojasnilo, da se ta člen ne nanaša le na uredbe, ki se – kakor Uredba št. 1549/2006 – upoštevajo pri uporabi člena 12(1) Uredbe št. 2658/87, temveč tudi na vse uredbe, ki vplivajo na KN ali določajo uvrstitev blaga vanjo.

Sodišče je poleg tega navedlo, da je bila s 1. januarjem 2007 Priloga I k Uredbi št. 2658/87, v kateri je KN, nadomeščena z besedilom iz Priloge k Uredbi št. 1549/2006, kot je razvidno iz njenega člena 1. V uvodni izjavi 4 Uredbe št. 1549/2006 je namreč navedeno, da je treba v skladu s členom 12 Uredbe št. 2658/87 Prilogo I k njej z učinkom od 1. januarja 2007 nadomestiti s celotno različico KN.

Nazadnje je Sodišče navedlo, da v besedilu KN iz Priloge k Uredbi št. 1549/2006 tarifna podštevilka 8528 12 91 ni več navedena. Iz tega izhaja, da ZTI, s katero je bilo blago uvrščeno v to tarifno podštevilko, ni bila več v skladu s KN in je tako na podlagi člena 12(5)(a)(i) carinskega zakonika 1. januarja 2007 samodejno prenehala veljati.

Glede na te preudarke je Sodišče razsodilo, da je treba člen 12(5)(a)(i) carinskega zakonika razlagati tako, da je treba Uredbo št. 1549/2006 šteti za uredbo v smislu te določbe. ZTI, ki zaradi začetka veljavnosti Uredbe št. 1549/2006 ni bila več v skladu s KN, je torej po dnevu začetka veljavnosti te uredbe prenehala veljati.

4. Drugi pravno zavezujoči akti

Sodba z dne 22. februarja 2018, SAKSA (C-185/17, [EU:C:2018:108](#))

„Predhodno odločanje – Skupna carinska tarifa – Uvrstitev blaga – Evropski harmonizirani standard EN 590:2013 – Tarifna podštevilka 2710 19 43 kombinirane nomenklature – Upoštevna merila za uvrstitev blaga kot „plinsko olje““

Bolgarska družba SAKSA je leta 2015 pri carinskem uradu pristanišča Varna za sprostitev v prosti promet prijavila mineralno olje pod tarifno podštevilko 2710 19 43 KN.

Carinski urad Varna je poslal dva vzorca prijavljenega blaga za analizo regionalnemu carinskemu laboratoriju, da ta določi naravo blaga in tarifno uvrstitev. Značilnosti destilacije in drugi določeni kazalniki naj bi pokazali, da analizirani vzorec izpolnjuje zahteve za „srednja olja“, kakor izhajajo iz dodatne opombe 2(c) k poglavju 27 KN.

Carinski urad je tako menil, da bi moralo biti blago uvrščeno pod tarifno podštevilko 2710 19 25 KN, za katero velja stopnja carinske dajatve v višini 4,7 % v razmerju do tretjih držav. Zato je direktor carinske uprave v Varni tarifno oznako spremenil in naložil dodatno plačilo carinskih dajatev in davka na dodano vrednost.

Poleg tega je carinski urad menil, da je treba uveljavljati odgovornost družbe SAKSA za prekršek. Zato ji je direktor carinske uprave v Varni naložil denarno globo.

Družba SAKSA je zoper to sankcijo vložila tožbo pri Varnenski Rayonen sad (okrožno sodišče v Varni, Bolgarija), ki je z odločbo z dne 20. oktobra 2016 navedeno odločbo odpravilo, potem ko je ugotovilo, da sporno mineralno olje ustreza opredelitvi goriva za dizelske motorje, ki je namenjeno za uporabo v arktičnem podnebjem oziroma v ostrih zimskih razmerah, razreda 4, katerega lastnosti so določene v standardu „EN 590:2014“.

V teh okoliščinah je predložitveno sodišče, pri katerem je carinski urad zoper zadnje navedeno odločbo vložil kasacijsko pritožbo, Sodišču postavilo vprašanje, ali se mineralno olje lahko uvrsti kot plinsko olje pod tarifno podštevilko 2710 19 43 KN⁶², če to olje izpolnjuje zahteve iz standarda EN 590:2013⁶³ v zvezi s plinskim oljem za arktične podnebne razmere ali ostre zime.

Sodišče je najprej navedlo, da tarifna podštevilka 2710 19 43 KN, katere besedilo se nanaša na plinsko olje z vsebnostjo žvepla, ki ne presega 0,001 %, spada pod tarifno številko 2710 KN, ki se nanaša na olja, dobljena iz nafte, ali olja, dobljena iz bituminoznih mineralov, razen surovih. Za uporabo te tarifne številke dodatna opomba 2 k poglavju 27 KN v točki (e) opredeljuje „plinska olja“.

V zvezi s tem je iz besedila te točke (e) v povezavi s točko (d) te dodatne opombe razvidno, da se za „plinsko olje“ štejejo zlasti olja in pripravki, katerih manj kot 65 % prostornine (vključno z izgubami) destilira pri 250 °C po metodi ISO 3405 in vsaj 85 % prostornine (vključno z izgubami) pri 350 °C po metodi ISO 3405. Zato je za namene tarifne uvrstitve blaga kot plinsko olje – v okviru tarifne številke 2710 KN – odločilna le destilacijska stopnja pri navedenih temperaturah po metodi ISO 3405.

Sodišče je zato ugotovilo, da ker mineralno olje po metodi ISO 3405 destilira v obsegu več kot 65 % prostornine pri 250 °C, se to ne uvršča v okvir opredelitve „plinskega olja“ v

⁶² KN iz Priloge I k Uredbi št. 2658/87 v različici, ki izhaja iz Izvedbene uredbe št. 1101/2014.

⁶³ Harmonizirani standard EN 590 v različici iz septembra 2013, naslovljeni „Goriva za motorna vozila – Dizelsko gorivo – Zahteve in preskusne metode“.

skladu z dodatno opombo 2, točka (e), k poglavju 27 KN in ga ni mogoče uvrstiti v tarifne podštevilke za proizvode, ki ustrezajo tej opredelitvi.

Poleg tega sklicevanje na opombo (g) k tabeli 3 standarda EN 590:2013, v skladu s katero je mogoče, da se opredelitev „plinskega olja“ v KN „ne uporablja za razrede, opredeljene za arktične podnebne razmere ali ostre zime“, na to ne vpliva, saj tega standarda ni sprejel organ Unije, temveč CEN, ki je oseba zasebnega prava. Ta standard je namreč pripravil CEN na podlagi mandata M 394, ki ga je Komisija dala 13. novembra 2006, nato pa je z Direktivo 2014/77 posodobila sklic na ta standard v opombi 1 iz Priloge II k Direktivi 98/70.

Iz sodne prakse Sodišča je sicer razvidno, da se za harmonizirani standard, ki ga sprejme subjekt zasebnega prava, lahko šteje, da je del pravnega reda Unije, če je bil ta standard oblikovan na pobudo ter pod vodstvom in nadzorom Komisije, in da ustvarja zavezujoče pravne učinke po objavi sklicevanj nanj v Uradnem listu Evropske unije. Vendar je Sodišče menilo, da ker opomba (g) k tabeli 3 standarda EN 590:2013 ne pomeni preskusne metode, ne more biti del prava Unije in ni pomembna za določitev tarifne uvrstitve blaga.

V teh okoliščinah je Sodišče odgovorilo, da mineralnega olja zaradi njegovih značilnosti glede destilacije ni mogoče uvrstiti kot plinsko olje pod tarifno podštevilko 2710 19 43 KN, tudi če to olje izpolnjuje zahteve iz standarda EN 590:2013 v zvezi s plinskim oljem za arktične podnebne razmere ali ostre zime.

SODIŠČE
EVROPSKE UNIJE

Direktorat za raziskave in dokumentacijo

December 2025